

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ИЗМЕНИЯЩАТА СЕ ЗЕМЯ

Превод от английски: Михаела Михайлова, 1997

chitanka.info

*На Стивън Грег, Стюарт Дейвид Скиф и Лин Картьор,
които, в този ред, призоваха Дилвиш от мъгливите земи; и
на сянката на Уилям Хоуп Ходжсън, който се присъедини
към приключението и доведе приятели*

ГЛАВА 1

Ръцете на седмината мъже бяха оковани към тежки вериги. Всяка от тях водеше до отделна скоба, вдълбана в сълзящите стени на каменното подземие. Един-единствен светилник мъждукаше в малка ниша отлясно на вратата в дъното на помещението. Празни окови висяха тук-там покрай високите стени. Подът бе засипан със слама и покрит с нечистотии; вонеше силно. Мъжете бяха брадясили и дрипави. Бледите им лица бяха набраздени с бръчки, а очите им — вторачени във вратата.

Ярки образи танцуваха или се стрелкаха из въздуха около тях, преминавайки през дебелите стени, изчезваха и се появяваха на различни места. Някои бяха абстрактни, други наподобяваха естествени предмети — цветя, змии, птици, листа — обикновено на границата на пародията. Бледозелена вихрушка се надигна и утихна в далечния ляв ъгъл като раздуха гмеж от насекоми по пода. Из сламата се понесе дращене и дребни твари се втурнаха да ги ядат. Някъде иззад вратата се разнесе нисък смях, последван от неравномерния тропот на приближаващи стъпки.

Младият мъж, наречен Ходжсън, който би изглеждал привлекателен, ако беше по-чист и по-малко изнурен, отърси дългата кестенява коса от очите си, облиза устни и хвърли свиреп поглед към синеокия си съсед отлясно.

— Толкова скоро... — измърмори сипкаво.

— По-дълго е, отколкото ти се струва — отвърна мургавият. — Опасявам се, че май е ударил часът за някой.

Един светлокос младеж вдясно започна тихо да стене. Двамина от другите разговаряха шепнешком.

Огромна, сиво-ливава ноктеста като на хищна птица ръка се появи в рамката на вратата, вкопчвайки се откъм дясната ѝ страна. Стъпките замряха, последва тежко дишане, след него — екливи кикот. Плещивият, все още закръглен мъж отляво на Ходжсън не можа да сдържи пронизителния си писък.

Едър, сенчест силует се пълзна в подземието. Очите му — лявото — жълто, дясното — червено — отразиха светлината на мъждукащата лампа. И без това хладният въздух изстинаг още повече, когато съществото се приведе напред. Левият му крак, чиято колянна става бе съединена под неестествен ъгъл назад, завършващ с копито, което чаткаше по камъните. Широкият плавник на тежкия, люспест десен крак се полюшващ. Цялото се гърчеше, за да се провре напред — дългите му, здрави мускулести ръце докосваха пода, а птичите нокти гребяха наоколо. Процепът в почти триъгълното му лице се разшири до нещо, което твърде наподобяваше усмивка и докато оглеждаше затворниците, разкри озъбена редица остри като колове жълти зъби.

Съществото се придвижи до средата на подземието и спря. Дъжд от цветя се посипа около него и то замахна да ги отърси раздразнено. Беше плешиво, кожата му бе гладка, люспеста на отделни места. Изглеждаше безполово. Езикът му, който бързо се стрелкаше навън, бе мораво-кафяв и раздвоен на върха.

Окованите мъже стояха притихнали и неестествено вдървени, докато разноцветните му очи ги оглеждаха — веднъж, и отново...

После то се изви неестествено бързо. Подскочи напред и дясната му ръка се стрелна да сграбчи дебелия мъж, който бе изпищял.

Едно-единствено дръпване изтръгна человека от веригите му и го накара да закрещи неистово. После захапката на тварта се сключи около врата му и в опълт замря в гъргорене. Мъжът се сгърчи за миг и се отпусна.

Чудовището се оригна, надигна глава и облиза устни. Погледът му се спря на мястото, откъдето бе отмъкнало жертвата си. Бавно измести тежестта си под лявата си ръка и се пресегна с дясната, докопвайки човешката ръка, която още висеше в люлеещите се окови до стената. Изобщо не удостои с внимание по-дребните останки на пода.

Като се извърна, създанието се потътри обратно към вратата, глозгайки ръката по пътя. Пренебрегна яркоцветната риба, която сякаш плаваше из въздуха, както и виденията, които се мяркаха и изчезваха като на екран навсякъде около него — стени от пламък, заграждения от настърхнали дървета с остри игли, потоци кална вода, поля, подгизнали от топящи се снегове.

Останалите затворници се вслушваха в тромавите, пляскащи звуци на оттеглянето му. Най-сетне Ходжсън прочисти гърло:

— Сега, вижте какъв план имам... — започна той.

Семирама бе приклекнала пред каменната издатина на кратера, приведена напред, с ръце, опрени на ръба. Дузината златни гривни на бледите ѝ ръце проблясваха в мътната светлина. Дългата ѝ черна коса бе подредена съвършено. Жълтата ѝ одеждата бе доста оскъдна. В помещението бе топло и влажно. Последователни чуруликащи звуци се носеха от присвитите ѝ устни. На различни места около кратера робите се бяха опрели на лопатите си, затаили дъх. На няколко стъпки вдясно зад нея се бе изправил Баран с Третата Ръка — висок, приличащ на бъчва мъж, затъкнал палци зад колан с остри шипове, склонил брадато лице встрани, сякаш заслушан в звуците, които тя произнасяше. Погледът му обаче се бе взроял в полуразголеното ѝ дупе, където, впрочем, се бяха съсредоточили и мислите му.

Жалко, че е толкова важна за делото, а пък и пет пари не дава за мен — разсъждаваше той. Ех, жалко, че трябва да се отнасям с нея любезно и с уважение, вместо, да речем, грубо и със сила. Толкова полесно щеше да се работи с нея, ако, да кажем, беше грозна. И все пак, изгледите не са лоши и може би някой ден...

Тя се залюля, стъпила на пети, и престана да напява звуците, изпълнили зловонната стая. Баран смръщи нос, когато въздушните течения донесоха някои миризми до него. Всички изчакваха.

Дълбоко в кратера започнаха да се долавят плискащи звуци. От време на време глухо туптене караше пода да выбира. Робите отстъпиха назад и се прилепиха до стените. Огнени искри заизлитаха и взеха да се спускат отнякъде изпод тавана. Леко поглаждайки одеждата си, Семирама извиси глас във високи трели. Отведнъж огненият дъжд престана и нещо вътре в кратера изчурулика в отговор. В помещението забележимо захладня. Баран въздъхна.

— Най-сетне... — гласът му бе само дъх.

Звуците продължиха да се разнасят откъм кратера още доста дълго. Семирама се изпъна, за да даде отговор или да се опита да ги прекъсне. Но изглежда не ѝ обрнаха внимание, тъй като другите звуци продължиха заглушавайки нейните. Тътнежите започнаха

отново, език от пламък лизна кратера, присветна и изчезна — всичко това само за броени секунди. Един образ — удължен, изкривен, болезнен — се появи за миг в оранжево сияние. Тя се отдръпна от кратера. Звук, наподобяващ кънтеха на огромна камбана, изпълни помещението. Внезапно хиляди живи жаби се изсипаха около тях и заподскачаха, претъркулаха се в кратера, запрехвърляха се нагоре-надолу по огромните купове изпражнения, около които се трудаха робите, и изчезваха през далечната аркада. Леден къс, по-огромен от двамина мъже, се разби на пода в непосредствена близост до тях.

Семирама бавно се надигна, отстъпи крачка назад и се извърна към робите.

— Продължавайте да работите! — нареди тя.

Хората се поколебаха. Баран се втурна напред и сграбчи най-близкия за рамото и бедрото. Издигна го във въздуха и го метна напред, далеч над ръба, в кратера. Писъкът, който последва, бързо замря.

— Разкарайте тия лайна! — изрева Баран.

Останалите побързаха да се заловят за работа и започнаха бързо да рият вонещите купчини, прехвърляйки ги през ръба на черната яма.

Баран рязко се извърна, когато ръката на Семирама докосна неговата.

— За в бъдеще се сдържай — рече тя. — Работната ръка е скъпа.

Той отвори уста, затвори я, кимна рязко. Още щом тя заговори, мощните плясъци утихнаха, трелите заглъхнаха.

— От друга страна, това забавление трябва да му е допаднало — усмивка прекоси пъlnите й устни. Мускулите й се отпуснаха. Приглади роклята си.

— Какво... какво имаше да казва... този път?

— Ела — рече тя.

Те минаха покрай кратера, заобиколиха топящия се къс лед и преминаха през аркадата до една дълга галерия с нисък таван. Жената я прекоси, приближи се до един широк прозорец и зачака, вглеждайки се през леката мъгла в искрящия утринен пейзаж. Той я последва и застана зад нея със сключени зад гърба ръце.

— Е? — запита накрая. — Какво имаше да каже Туалуа?

Тя продължи да се взира в искрящите багри и в скалите, които постоянно променяха формата си отвъд стълбовете пара. И тогава

изрече:

— Той съвсем се е побъркал.

— И не е ядосан?

— И това се случва. Но както му дойде, така си и минава. Ала не е това. То е част от общото му състояние. Такива като него винаги имат нещо шантаво в себе си.

— Значи, през всичките тези месеци той всъщност не е искал да ни наказва?

Тя се усмихна.

— Не повече от обичайното. Но Пазителите винаги имат грижата да е враждебен към човечеството в рамките на нормалното.

— Как успява да премине през тях?

— Лудостта крие сила, както и напълно необичаен подход към проблемите.

Баран затупа с крак.

— Ти си нашият специалист по Старите богове и родствениците им — изрече накрая. — Докога ще продължава това?

Тя поклати глава.

— Няма начин да се разбере. Може да е завинаги. Може да приключи ей сега или в който и да било миг.

— И ние не можем да направим нищо и да... му помогнем да се излекува?

— Той би могъл да осъзнае собственото си състояние и да предложи лек. Понякога се случва.

— Имала ли си такива проблеми с тях в старите времена?

— Да, и процедурата беше същата. Трябва редовно да разговарям с него, да се опитам да достигна другото му „аз“.

— Междувременно — каза Баран, — той може да ни изтреби по всяко време — щом Пазителите ги няма, а цялата му магическа сила се е извратила така.

— Възможно е. Трябва да сме нащрек.

Баран изпръхтя.

— Нащрек? Ако той рече да се изправи срещу нас, не можем да направим нищо — дори да избягаме!

Той направи помитащ жест към пейзажа зад прозореца.

— Кой би могъл да прекоси тази пустош?

— Затворниците го направиха.

— Това беше преди, когато ефектът не бе толкова силен. Ти би ли искала да преминеш през това?

— Само ако нямам друг избор — отвърна тя.

— А пък и огледалото — както и повечето други магически предмети — не работи както трябва сега — продължи той. — Даже Джелерак не може да достигне до нас.

— Може да си има други проблеми в момента. Кой знае?

Баран сви рамене.

— Както и да е — каза той. — Ефектът е същият. Нищо не може нито да се вмъкне, нито да се измъкне оттук.

— Обзалагам се, че мнозина се опитват да се вмъкнат. Това място трябва да е същинско изкушение за всеки чародей отвън.

— Може и да е — ако успее да го овладее. Разбира се, никой от тях там навън няма и понятие какво се е променило. Може да го приеме като предизвикателство.

— Но съвсем не е предизвикателство за тези, които сме вчутре, а?

Той облиза устни и се извърна, поглеждайки я втренчено.

— Не съм сигурен, че разбирам какво имаш предвид.

Точно в този момент откъм конюшните се зададе един роб с ръчна количка, натоварена с конска тор. Семирама изчака той да отмине.

— Отдавна те наблюдавам — каза тя. — Ясен си ми, Баран. Наистина ли си мислиш, че можеш да задържиш това място против волята на господаря си?

— Той си отива, Семирама. Вече е загубил част от мощта си, а Туалуа е друга част от нея. Вярвам, че може да бъде направено, макар че не мога да го извърша сам. Сега е най-слаб от векове насам.

Тя се изсмя.

— Говориш за векове? Говориш за неговата мощ? Била съм на този свят, когато той бе далеч, далеч по-млад. Царувах във Височайшия двор на Запада в Джандар. Познавах Джелерак, когато се опълчи срещу един бог. Какво са твоите няколко столетия, че ми говориш за векове?

— Богът го прокле и го лиши от разум...

— И все пак той оцеля. Не, няма да ти е лесно да осъществиши мечтата си.

— Ще се заема — каза той, — след като не те интересува. Добре де. Просто запомни, че има голяма разлика между мечта и действие. Аз не съм правил нищо, насочено срещу него.

— Не съм длъжна да му докладвам за всяка случайна дума, разменена между нас — каза тя.

Той въздъхна.

— Благодарен съм ти за това — отвърна той. — Но ти си била кралица. Нима нямаш желание пак да притежаваш такава власт?

— Изморена съм от властване. Благодарна съм просто да живея още веднъж. Поне това му дължа.

— Той те призова, защото се нуждаеше от някой, който би могъл да говори с Туалуа.

— Каквато и да е причината...

За миг спряха, взирайки се през прозореца. Мъглите се раздвижиха и те зърнаха мрачни форми, които си пробиваха път през проблясващи пясъчни могили. Баран очерта знак близо до десния ъгъл на прозореца и образът скоро се приближи към тях — вече изглеждаше отдалечен едва на няколко стъпки: двама мъже и един товарен кон затъваха в земята.

— Напредват — отбеляза Баран. — Предизвикателството, за което спомена... Обзалагам се, че това са магьосник и неговият чирак.

Докато ги наблюдаваха, пълчище червени скорпиони, всеки от които голям колкото мъжки палец, припнаха през пясъците към борещите се фигури. Като ги видя, затъващият човек отпред очерта дълъг, бавен знак. Кръг от пламъци изригна около фигурите. Насекомите забавиха ход, отдръпнаха се, започнаха да обикалят по периметъра му.

— Да. Виж, заклинанието подейства... — кимна той.

— Понякога действат — рече тя. — Енергията на Туалуа се е насочвала в доста блуждаещи посоки.

След известно време насекомите се хвърлиха напред в пламъците, като телата на загиналите образуваха мост за останалите. Потъващият магьосник отново очерта знак и втори кръг от пламъци се появи зад първия. Скорпионите отново бяха зашеметени, но този път за много по-кратко време. Те повториха набега си към пламъците и започнаха да преодоляват и това препятствие. Сега повечето от тях се промъкваха през пясъците, за да се присъединят към първата вълна.

Още веднъж магьосникът вдигна ръка и започна друг знак. Началото на трети кръг разцъфна в пламъци. Но в този миг влачещите се мъгли отново закриха цялата панорама.

— По дяволите! — изруга Баран. — Тъкмо взе да става интересно. Как мислиш, колко още кръга ще може да построи?

— Пет — отвърна тя. — Горе-долу за толкова ще му стигне мястото.

— Аз бих му дал четири, но може и да си права. Имаше леко изкривяване.

Някакъв лек, пулсиращ, пърхащ звук се надигна отнякъде в далечината.

— Как беше? — запита той малко по-късно.

— Кое?

— Да си мъртъв. Да те призоват обратно след цялото това време. Никога не говориш за смъртта.

Тя извърна очи.

— Може би си мислиш, че времето ми е преминало в някакъв кошмарен ад? Или може би в някакво място за удоволствия? Или че всичко сега ми е смътно и като насын? Или пък че нищо не се е случвало? Мрачна пустош?

— Всичко това ми е идвало наум понякога. И кое от всичките беше?

— Всъщност, нито едно от тях — отвърна тя. — Преминах през поредица от превъплъщения — някои много интересни, други повече от досадни.

— Наистина ли?

— Да. В миналото бях прислужваща наложница в едно кралство далеч на изток и скоро се получи така, че станах тайна любимка на краля. Когато Джелерак съживи моя прах и вдъхна душата ми обратно в тялото, бедното девойче остана мънкащ идиот. При това, бих добавила, в много неудобен момент — докато се наслаждаваше на кралските обятия. — Замълча за момент, после довърши: — Той изобщо не забеляза.

Баран пристъпи така, че да може да вижда лицето ѝ. Тя се смееше.

— Кучка! — рече той. — Винаги се подиграваш. Никога не отговаряш направо.

— Забелязал си. Да. Доставя ми удоволствие да бъда навсярно единствената наоколо с известни познания в тази тънка материя — и да не ги споделям.

Неравномерният шум от нечие приближаване се усили.

— Ей, погледни! Изясни се! Сега той прави шестия кръг!

Баран се изкиска.

— Точно така. Ама едва може да си мръдне ръката. Не знам дали ще успее да впише още един. Твърде е възможно да изчезне преди скорпионите да го достигнат. Сега май потъва по-бързо.

— Отново се замъгли! Никога няма да разберем...

Темпото на звуците се ускори и те се извърнаха навреме да съзрат някаква лилава твар с различни очи и крака да се шмугва покрай тях в посока на помещението, което бяха напуснали.

— Не влизай там! — изкрешя тя на мабрахорски и сетне — Баран! Спри го! Не отговарям за последствията, ако Туалуа бъде обезпокоен от демон! Ако това място остане незашитено...

— Спри! — изрева Баран, обръщайки се.

Но демонът, понесъл нещо съмнително в отвора, който бе източникът на неговия кикот, се шмугна през една купчина тор и се втурна към ръба на кратера.

Само миг по-късно празното пространство непосредствено пред него като че ли се разтвори със звук, наподобяващ раздиращо се платно, и откри тесен процеп от абсолютен мрак. Робите хукнаха да бягат. Демонът спря, настръхнал.

В мрачния процеп се зароди движение. Огромна бледа ръка изникна оттам. Демонът бързо се размърда, искаше да отстъпи встрани и да избяга, но ръката беше по-бърза. Тя се стрелна напред и го стисна за гушата, издигайки го над пода. После се раздвижи, съпровождана от ивицата мрак, понесла гърчещата се, хъхреща плячка над купчините, през помещението, после през вратата и по дължината на галерията.

Тя стигна до Баран и Семирама и пусна създанието в краката ѝ. После Ръката се оттегли в мрака, следвана от раздиращия звук и въздухът замря отново.

Семирама застине без дъх. Предметът, все още сграбчен от гърчещия се демон, се оказа човешки крак, който той бе глозгал.

— Пак е ходил при затворниците! — извика тя. — Познавам тази татуировка! Това е Джоаб, дебелия чародей от източка.

Баран ритна хъркащата твар по задника.

— Не се доближавай до това подземие! Не се доближавай до този кратер! — извика той на мабрахорски, жестикулирайки назад към залата. — Ако отново доближиш това място, свирепият гняв на Ръката ще се стовари върху тебе!

Срита го отново и демонът се затъркаля нататък, като стенеше още по-силно, вкопчвайки се в крака.

— Разбра ли ме?

— Да — измънка той на същия език.

— Тогава помни думите ми и изчезвай от погледа ми!

Демонът хукна обратно в посоката, от която бе дошъл.

— Затворниците... — започна отново Семирама.

— Какво затворниците? — попита Баран.

— Не трябва да му се позволява да ги смята за собствения си килер.

— Защо не?

— Джелерак ще ги иска невредими, за да приемат личната му присъда.

— Съмнявам се. Те не са чак толкова важни. А що се отнася до сегашното положение, ще му е трудно да им определи по-жестока участ.

— И все пак... фактически те са негови затворници, не наши.

Баран сви рамене.

— Съмнявам се, че изобщо някога ще ни питат за това. Ако все пак стане, поемам цялата отговорност — той замълча. После добави:

— Изобщо не съм сигурен, че някога ще се върне — отново замълча.

— А ти?

Тя се обърна да погледне отново мрачния изглед зад прозореца.

— Всъщност не мога да кажа. Не съм сигурна, че този въпрос ме засяга — поне засега.

— Защо този момент е по-различен от който и да било друг?

— Прекалено скоро е. В други случаи е отсъстввал и по-дълго.

— И двамата знаем, че нещо му се е случило там, в Арктика.

— Било е и по-зле. Сигурна съм. Била съм там в старите времена, не помниш ли?

— Да предположим, че никога няма да се върне?

— Това е чисто академичен въпрос, докато Туалуа не се отбие насам.

Очите на Баран светнаха, в тях примигна огънче.

— Да речем, че от утре вече си свободна?

— Питай ме тогава.

Баран изпръхтя, обърна се кръгом и се измъкна в същата посока, накъдето се бе отправил демонът. Докато се отдалечаваше, Семирама бавно сви пръсти, броейки, докато стигна до шест. После спря. Очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Местността бе осияна с умерено високи хълмове, богати на тучна пролетна растителност. Мелиаш седеше опрял гръб на ниско възвишение, абаносовият му жезъл, дълъг колкото ръката на мъж, стоеше изправен пред него, на педя забит в земята. Погледът му минаваше покрай него към мъглите, които, порозовели от утринното слънце, се носеха над омагьосаната земя и откриваха постоянно променящия се пейзаж. Той бе широкоплещест мъж с рижаво-кафява коса. Одеждите му, издържани предимно в оранжево, бяха изненадващо пищни за мястото и положението, което му бе отредено. Златна верига висеше на шията му. На нея имаше ясносин, с цвета на очите му, камък. Зад него двамата слуги се суетяха из стана, приготвяйки сутрешните ястия. Той бавно се приведе напред и положи върховете на пръстите си върху жезъла. Продължи да се вглежда покрай него. С появата на вихрушки в мъглата, щом вълни от сенки се разлюляха, той отклони поглед към тях. Накрая застини и се вслуша напрегнато. Заговори тихо и зачака. Повтори действията си няколко пъти, преди да се надигне и да се върне в лагера.

— Поставете още един прибор за закуска — нареди той на слугите, — а също добавете храна за още няколко души и я притопляйте. Очертава се интересен ден.

Хората промърмориха нещо недоволно, но единият от тях заизважда зеленчуци от един чувал и започна да ги чисти. Подаде ги на другия, който ги наряза на ситно в котлето.

— Пуснете и някоя мръвка вътре.

— Но, Мелиаш, месото ни е на свършване — рече повъзрастният, нисичък човечец с оредяла брада.

— Тогава един от вас ще трябва да половува днес следобед.

— Тия гори не ми се нравят — каза другият, слаб мъж с остри черти и много тъмни очи. — Може да броди някой върколак или друга някоя зловеща твар.

— Горите са безопасни — отвърна Мелиаш.

По-ниският започна да кълца парче месо.

— Кога очакваш гостите си? — попита той.

Мелиаш сви рамене и се отдалечи, взирайки се в хълма зад лагера.

— Няма как да преценя колко бързо би пътувал някой друг. Аз...

Нешто се раздвижи и той осъзна, че е зелен ботуш до възлестото дърво пред него. Всъщност чифт ботуши...

Той се спря и вдигна глава, фигурата бе висока, но слънцето светеше зад гърба й...

— Добро утро — поздрави той, като примижа и прикри очи с ръка. — Аз съм Мелиаш, пазител от Организацията за този сектор.

— Знам — дойде отговорът. — Добро да е утрото и за теб, Мелиаш.

Фигурата се приближи безшумно. Стойна жена, със светла коса и бледо лице, зелени очи, деликатни черти. Тя имаше наметало, колан и лента за глава в тон със зелените ѝ ботуши, панталоните и блузата ѝ бяха черни, а жилетката — от кафява кожа. Тежки черни ръкавици висяха от колана ѝ редом с къс меч и дълга кама. В лявата си ръка държеше лек лък без тетива, направен от червеников дърво, което Мелиаш не можа да разпознае. Разпозна обаче тежкия черен пръстен със зеления орнамент на показалеца на тази ръка. Без да размени разпознаващия знак на Организацията, той подви коляно в поклон.

— Господарке на Маринта... — започна той.

— Стани, Мелиаш — отвърна тя. — Тук съм за това, което ти следиш като свидетел. Наричай ме Арлата.

— Бих искал да те разубедя... Арлата — изрече той, надигайки се. — Рискът е огромен.

— Както и наградата.

— Заповядай да закусим заедно — покани я той — и ще ти разкажа нещичко за това.

— Вече се нахраних — отвърна тя, вървейки с него към лагера, — но ще дойда да поговорим.

Жената го придружи до закрепената на магарета маса южно от огъня и се разположи на една пейка отстрани.

— Сега ли да сервирам? — попита по-младият прислужник.

— Ще пийнеш ли малко чай? — запита я Мелиаш.

— Да, това мога да взема.

Той кимна на слугата.

— Два чая.

Седяха мълчаливо, докато напитката бе приготвена, налята и поднесена пред тях, и се взираха на запад към Изменящата се земя и нейните мъгли. Когато тя опита чая си, той също вдигна своята чаша и отпи.

— Хубав е в това студено утро.

— Винаги е хубав. Добре е приготвен.

— Благодаря. Защо искаш да стигнеш онова място, лейди?

— Защо искат другите? Там се крие сила.

— Освен ако съм разбрал погрешно, ти вече владееш значителна сила, да не говорим за богатства от по-земно естество.

Тя се усмихна.

— Може и да е така. Но силата, заключена в това странно място, е огромна. Да овладееш Древната сила... Можеш да ме пишеш идеалистка, но има толкова много добро, което би могла да сътвори. Би могла да облекчи голяма част от теглото по света.

Мелиаш въздъхна.

— Защо не си изпълнена с корист като другите? — въздъхна той.

— Знаеш, че част от задълженията ми тук е да се опитам да обезкуражи тези начинания. Но твоите мотиви го правят много по-трудно.

— Известно ми е становището на Организацията. Джелерак може да се завърне всеки момент, казвате вие, и присъствието на натрапници би могло да предизвика инцидент, в който да бъде въвлечена цялата организация. Ти си безупречен свидетел, както и четиримата останали на това място. За да удовлетворя изискванията на Организацията, давам клетва, че действам единствено от свое име в това начинание. Това достатъчно ли е?

— Практически, да. Но не това бе моята цел. Даже и да успееш да се добереш, замъкът все още е под защита, а агентите на господаря му вероятно все още властват там. Но дори да оставим всичко това

настрана за момент, силно се съмнявам, че някой от Древните може дълго да бъде принуждаван да върши добро, въпреки наложението му контрол. Те са ужасна пасмина и по-добре е да бъдат оставени на мира. Върни се в кралството на елфите, лейди. Върши добрините си по по-обикновен начин. Дори и да успееш, казвам ти, ще се провалиш.

— Всичко това съм го чувала и преди — рече тя — и съм го обмислила добре. Благодаря ти за предупреждението, но съм твърдо решена.

Мелиаш отпи от чая си.

— Поне опитах — каза той накрая. — Ако нещо ти се случи, докато си в моя обсег, ще направя опит да те спася. Но нищо не мога да ти обещая.

— За нищо не съм и молила.

Тя допи чая си и се изправи.

— Вече ще тръгвам.

Мелиаш също стана.

— Защо е това бързане? Денят е млад. По-късно ще просветле и ще се затопли, а може да се случи още някой да се завърти насам. Двамина бихте имали по-голям шанс...

— Не! Няма да деля, каквото и да има да се печели.

— Твоя воля. Ела, ще те изпратя до границата.

Те прекосиха лагера до мястото, където тревите започваха да вехнат. Няколко стъпки по-нататък короните на дърветата бяха изсветлели до мъртвешко бяло.

— Ето това е — каза той, жестикулирайки. — Приблизително две лиги в диаметър, почти кръг. Замъкът е най-високото място, някъде близо до центъра. Петима представители на Организацията са разпределени по периферията на почти еднакво разстояние един от друг — да следят ефекта, да съветват и да свидетелстват. Ако ти се наложи да използваш магия, може да установиш, че заклинанията ти действат безотказно, после, техният ефект може да се окаже подсилен, отслабен, намален, изобщо да не действат или някак да се изкривят. Може да срещнеш безобидни или опасни създания, или да се сблъскаш със самата земя. Няма начин предварително да се каже как ще протече пътуването ти. Пък и не вярвам мнозина да са успели да се доберат. И да са, това изглежда нищо не е променило.

— Което вие обяснявате със защитниците отвътре?

— Много вероятно. Самият замък изглежда непокътнат.

— Със сигурност — каза тя, улавяйки погледа му — човек не би могъл да прави заключения върху състоянието на този замък. Той не е като другите структури.

— Никога не съм знал със сигурност, макар че в това може да има някаква истина. Братството, искам да кажа — Организацията — го проверява сега.

— Е, добре, аз пък зная. Можех да ви спестя усилията. Имаш ли представа кой отговаряше за него, когато онова нещо се случи?

— Да. Човекът, наричан Баран с Третата ръка. Той беше високопоставен член на Организацията до преди няколко години, когато премина към Джелерак.

— Чувала съм за него. Той може да се окаже от онези, които сами биха завладели силата, ако имаха възможност.

— Може да е опитал и това да е резултатът. Не знам.

— Мисля, че скоро ще разбера. Ще ме посъветваш ли нещо?

— Не бих могъл кой знае колко. Първо, укрий се с общо защитно заклинание...

— Вече е направено.

— ... и се съобразявай с колебанията на вълните, докато вървиш. Те като че ли помитат всичко под ъгъл из цялото място и в посока навън, като трупат сила в движение. В зависимост от интензивността им, могат да пресекат всяка една точка от един до три пъти. Ходът им обикновено е като този на голям кораб в хубаво време. При зараждането им нещата започват да се променят и ефектът от твоите заклинания ще бъде най-мощен на гребена им.

— Следват ли някаква периодичност?

— Нищо, което да можем да отчетем. Може да има продължителни затишния, може да дойдат няколко в бърза последователност. Започват без предупреждение.

Той замълча и тя го погледна. Мелиаш извърна глава.

— Е? — запита тя.

— Ако се случи да те надделеят — каза той — и не си в състояние да отстъпиш или да продължиш напред, с две думи, ако не успееш да преминеш, ще ти бъдем много благодарни, ако се опиташ да използваш едно от средствата на Организацията да ми съобщиш всички подробности.

Пазителят хвърли поглед към изправения редом жезъл.

— Ако умирам и все пак владея силата, ще имаш сведенията за архивите — отвърна тя — или за каквото биха могли да потрябват — ако вестта успее да стигне до теб.

— Благодаря ти — той срецна погледа ѝ. — Единственото, което мога да ти пожелая, е успех.

Арлата загърби Изменящата се земя и тихичко свирна три пъти.

Мелиаш се извърна и видя един бял кон със златна грива да излиза от гората отвъд лагера и да се приближава към тях с гордо изправена глава. Той затаи дъх пред красотата на идващото животно.

Когато стигна до нея, тя задържа главата му и му проговори на езика на елфите. Сетне го яхна бързо с лекота и пак се обърна към Изменящата се земя.

— Последната вълна бе точно преди изгрев-слънце — каза той — и от известно време нещата изглеждат най-ясни покрай онези два оранжеви върха далеч вдясно — мисля, че ще ги видиш след малко.

Те почакаха ветрецът да разбърка мъглите и еднаквите каменни канари станаха видими за момент.

— Ще опитам — каза тя.

— По-добре ти, отколкото много други.

Арлата се приведе напред и тихо заговори. Конят отплува в избледняващата земя. Очертанията им се замъглиха и те изчезнаха безшумно за броени секунди.

Мелиаш се отправи обратно към стана си, като докосна тъмния жезъл на минаване. Внезапно спря, сръъщи вежди, прекара пръсти по дълбината му и приклекна до него. После отвори кесия от мека кожа, която висеше на колана му, извади малък жълт кристал, издигна го и изрече няколко думи. В дълбините се появи лицето на по-възрастен, брадат мъж.

— Кажи, Мелиаш? — гласът отекна в главата му.

— Долавям необичайни вибрации — каза той. — При тебе ли е? Там да не започва друга вълна?

По-възрастният мъж поклати глава.

— Тук все още няма нищо.

— Благодаря. Ще опитам при Тарба...

Лицето избледня, още преди да довърши и бе измествено от това на мургав мъж с тюрбан.

— Как е положението в твоя сектор? — попита го Мелиаш.
— Спокойно — отвърна Тарба.
— Проверявал ли си жезъла наскоро?
— До него съм. Няма нищо.

Свърза се и с останалите Пазители — един по-възрастен мъж с тежка челюст и ясни сини очи, и напрегнат младеж с дълбоко набраздено лице. Отговорите им бяха същите като на другите.

След като върна кристала в торбата, Пазителят остана известно време загледан в Изменящата се земя, но нова вълна така и не се надигна. Докосна жезъла още веднъж, но откри, че вибрациите, които го бяха обезпокоили, сега ги нямаше. Върна се в лагера и се разположи до масата, подпря брадичка на юмрука си, присви очи.

— Сега ли ще искате закуската? — провикна се по-младият прислужник.

— Остави я да си ври. Ще има още да идват — отвърна Мелиаш.
— Но можеш да ми донесеш още чай.

После, докато седеше и отпиваше, разля малко на масата и започна да следи с пръст очертанията. Замъкът, ето... Пентаграм от наблюдатели около него, така... Вълните се надигат спираловидно в посока навън... обикновено от запад...

Някаква сянка падна върху чертежа и той вдигна очи. Тъмнокос млад мъж, среден на ръст, с тъмни очи и насмешлива иззвивка на устните бе застанал до него. Бе облечен в жълта туника и носеше черни кожени гамashi. Катарамата на колана и закопчалката на кафявото му наметало бяха от бронз. Имаше къса и грижливо подстригана брада. Той кимна и се усмихна, щом Мелиаш погледна нагоре.

— Извинявай. Не те чух да идваш — каза Мелиаш.
Погледна към слугите, но вниманието им бе насочено другаде.
— И все пак знаеше, че ще дойда?
— Най-общо казано, да. Казвам се Мелиаш. Пазител съм от Организацията за това място.
— Знам. Аз съм Уилиънд от Муркейв. Дошъл съм да прекося Изменящата се земя и да завладея Вечния Замък, който е в средата ѝ.
— Вечния...?
— Неколцина от нас го знаят под това име.
Те размениха знака на Организацията.

— Седни — покани го Мелиаш, — да закусим заедно. Няма да е зле да почнеш с нещо топло в стомаха.

— Не, благодаря. Вече съм хапнал.

— Чаша чай?

— По-добре да не се бавя. Пътят, който съм изbral, е дълъг.

— Боя се, че не мога да ти кажа много за него.

— Знам всичко, от което имам нужда — отвърна Уилиънд. — Но бих искал да науча как е движението наоколо.

— Ти си вторият за днес и дванадесетият, минал оттук. На пост съм от две седмици и знам за тридесет и двама потеглили към Изменящата се земя.

— Знаеш ли някой от тях да е преминал?

— Не.

— Добре.

— Май няма голяма вероятност да те убедя да не опитваш?

— Сигурно си длъжен да разубеждаваш всеки един. Някой послуша ли те?

— Не.

— Ето ти отговора.

— Очевидно си решил, че силата, която може да се придобие, си струва риска. И все пак, какво би правил с нея, ако я получиш?

Уилиънд сведе глава.

— Да правя? — рече той. — Ще лекувам злините. Ще пребродя света на дълъж и шир, ще поправям несправедливостите и ще насърчавам добродетелите. Ще я използвам да направя този свят по-добро място за живеене.

— Но ти какво ще получиш от това?

— Удовлетворение.

— Аха. Е, това е то, предполагам. Да, разбира се. Сигурен ли си, че не искаш чай?

— Да. Най-добре ще е да тръгвам. Иска ми се да съм прекосил, преди да падне нощта.

— На добър час тогава.

— Благодаря. А, между другото — сред онези тридесет и един, които спомена, имаше ли един едър, със зелени ботуши, на метален кон?

Мелиаш поклати глава.

— Не, такъв не е минавал оттук. Единствените елфски ботуши, които съм виждал, бяха на жена, и не чак толкова отдавна.

— И кой ще да е бил това?

— Арлата от Маринта.

— Така ли? Колко интересно.

— Ти откъде каза, че си?

— Муркейв.

— Боя се, че не знам къде е.

— Малко графство, далече на изток. Дадох скромния си принос да стане едно щастливо кътче.

— Тъй и да си остане — каза Мелиаш. — Метален кон, казваш?

— Да.

— Никога не съм виждал такъв. Мислиш, че може да мине насам?

— Всичко е възможно.

— Какво още му е необикновеното?

— Мисля, че е един от нашите братя, които владеят по-тъмните страни на Умението. Ако успее, не се знае какви бели може да направи.

— Организацията няма да вземе страна по никакъв начин кой може да предприема това начинание.

— Знам. И все пак, човек не би нарушил принципите си, ако помогне на някой със съвет или указание, ако разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам, Уилиънд.

— ... а името му е Дилвиш.

— Ще го запомня.

Уилиънд се усмихна и се пресегна да вземе една изкусно резбована тояжка, подпряна на близкото дърво. До този миг Мелиаш не беше я забелязал.

— Е, вече тръгвам. Да е добър денят ти, Пазителю.

— Нямаш ли си жребец или товарно добиче?

Другият поклати глава.

— Нуждите ми са скромни.

— Тогава на добър път, Уилиънд.

Той се обърна и се отдалечи към Изменящата се земя. Не погледна назад. Малко по-късно Мелиаш се надигна и го проследи с поглед, докато мъглите го обгърнаха.

ГЛАВА 2

Ходжън напрегна всичките си сили срещу веригите. Те се врязаха в китките и глезните му, но теглото, което бе загубил през месеца на затворничество, му предостави желаната хлабина. С големия пръст на десния си крак той продължи линията, която бе започнал да вписва в песьчливия под и най-сетне я съедини с тази, която най-близкият му съсед бе очертал. Отпусна се и увисна във веригите, дишайки тежко.

Отсреща, близо до входа, Одил — който бе по-нисък от останалите — се бореше по същия начин да изрисува фигурата в неговата част от схемата.

— Побързай! — извика черният маг Деркон, който висеше от дясната страна на Ходжън. — Струва ми се, че един от тях е на път.

Двамина по-низши магове, приковани към същата пейка до стената отляво кимнаха.

— Май ще е по-добре да я скрием — предложи един от тях. — Одил знае къде минава неговата част.

— Да — отвърна Ходжън, като с усилие отново се надигна. — Скрийте проклетата фигура от проклетата твар!

Като изпъна десния си крак, той довлачи топка слама до центъра на диаграмата.

— Внимавайте! Да не я повредим!

Другите се присъединиха към него да подривват стиски слама от пода, за да покрият своята част. Одил добави още една линия към фигурата си. Стаята се озари от свръхестествен син блясък и една бледоцветна птица, която преди не беше там, се заблъска от ъгъл, докато накрая намери вратата и изчезна.

Блясъкът намаля, Деркон промърмори нещо, Одил се справи с още един знак.

— Струва ми се, че чувам нещо — каза някой отляво, близо до вратата.

Те замряха, вслушвайки се. Слаб прещракващ звук се понесе отвън.

— Одил — каза меко Ходжсън — моля те...

Дребният мъж се напрегна отново. Другите бързаха да прикрият докрай своите фигури. Хриптящ звук долетя до тях някъде отвън. Одил начерта две успоредни линии, втората от които по-дълга от първата, после внимателно добави перпендикуляр към нея. Веднага щом свърши, се отпусна тежко, лицето му бе мокро от пот.

— Готово! — каза Деркон. — Освен, ако и това заклинание не е изменило характера си.

— Ще можеш ли да го направиш? — запита го Ходжсън.

— Това ще бъде първото ми удоволствие, откакто съм тук — отвърна събеседникът му и започна да напява полугласно определени встъпителни слова.

Измина доста време преди нещо да се случи. Те постоянно поглеждаха към празните вериги, където бе висял Джоаб, към мрачните ръбести стени. Деркон бе завършил първия етап от работата си и сега погледът в бледите му, немигащи очи, взиращи се право напред, бе станал отнесен. Ходжсън се бе привел към него, като от време на време промърморваше нещо, сякаш се опитваше да му прехвърли остатъка от собствените си сили. Неколцина от останалите правеха същото.

Създанието изскочи внезапно от вратата и незабавно се метна към Ходжсън, който бе прикован точно срещу него. Чудатото му, с щръкнали стави тяло бе червено и имаше тълста опашка. Бе увенчано с еленови рога, а червените му очи пламтяха, докато изваждаше тъмните си нокти. Щом докосна средата на прикритата площадка, то изпища неистово и се разплеска като хвърлено върху невидима стена, а матовобелите остриета на постоянно озъбената му муцуна се трошаха шумно.

Деркон изрече една-единствена дума, твърдо, безпристрастно.

Създанието изпища и потъмня. Пътта му започна да се сбръчква, като че ли я изгаряха невидими пламъци. Започна да се мята, като ужасяващо кривеше лице. После внезапно проблесна ярка светкавица и то изчезна.

Всички въздъхнаха едновременно. След няколко минути вече се усмихваха.

— Действа... — прошепна някой.

Деркон се извърна към Ходжсън и кимна, като някак си успя да внуши израз на церемониален поклон.

— Не е зле за бял магьосник. Не мислех, че наистина ще може да се направи.

— Аз самият не бях сигурен — отвърна Ходжсън.

— Хубава гледка — каза единият от двамата отляво.

— Ето че си направихме действащ капан за демони — добави другият.

— Сега, като си осигурихме още малко живот — започна Ходжсън, — трябва да обмислим начин да се измъкнем оттук и да решим какво да правим, след като вече сме свободни.

— Аз искам само да се измъкна, да обърна гръб на всичко и да си ида у дома — каза Вейн, по-близкият от двамата на пейката. — Непрекъснато опитвах и двете заклинания, които знам за падане на окови и за освобождаване от плен. Никое от тях не действа тук.

Седящият до него Голт кимна.

— Опитвам се да претрия най-слабата брънка от веригата ми — както и всички вие, предполагам — в продължение на седмици, защото нищо друго не действа — каза Голт. — Има някакъв напредък, но като че ли ще са нужни седмици, докато успея. Май никой не може да предложи по-добър начин!

— Не и аз — отвърна Одил.

— Изглежда, че може да използваме само физически средства — каза Деркон. — Всички трябва да продължим да трием, докато не се появи нещо по-добро. Но да речем, че стане — или се освободим по трудния начин. После какво? Ходжсън е прав. Дали просто да избягаме? Или ще пробваме да се справим тук?

Чародеят Лорман — най-възрастният — от дълго време висеше мълчалив в мрачния си ъгъл. Сега заговори с грачещ глас.

— Да. Трябва да се опитаме да се освободим с физически средства. Приливите на Туалуа правят магията несигурна. И все пак, нека продължим да опитваме със заклинанията, защото понякога той си почива и има кратки промеждутьци, когато нещата може да станат както трябва. Нашето разположение спрямо неговия кратер е неблагоприятно. Силата му се насочва в тази посока, преди да започне

завихрянето. В този замък има места, където влиянието му не се простира — например в една дълга галерия близо до кратера.

— Откъде знаеш това? — заинтересува се Деркон.

— Силата, която блокира нашата магия, не може да попречи на способността ми да усещам нещата в други проекции — отвърна старецът. — Видях това... и други неща.

— Тогава защо не ни каза по-рано?

— Каква полза бихме имали? Не мога да предскажа кога ще има прекъсване в потока, нито колко ще продължи.

— Ако ни кажеш кога възниква прекъсване, поне бихме могли да опитаме заклинанията си — каза Ходжсън.

— И какво от това? Бях почувствал, че сме обречени.

— Използваш минало време — отбеляза Деркон.

— Да.

— Значи си видял нещо, което дава надежда?

— Може би.

— Способността ти да виждаш е, много по-добра от нашите, Лорман — каза Ходжсън. — Ще трябва да ни обясниш.

Старият чародей вдигна глава. Очите му бяха жълти и фокусирани върху нещо, което не беше там.

— Съществува едно съвършено заклинание — с огромно въздействие, от много отдавна, което държи това място да не се разпадне...

— На Туалуа? — запита Вейн.

Лорман бавно поклати глава.

— Не. Не е негово дело. Може Джелерак сам да го е измайсторил. Не мога да кажа. Не го разбирам. Просто усещам присъствието му. Много е старо и някак крепи това място.

— Как би могло да ни помогне това, като даже не си сигурен в действието му?

— Няма значение дали го разбираме. Какво бихте направили, ако оковите ви паднат в този миг?

— Ще си ида вкъщи — отвърна Вейн.

— Ще излезеш през портата? Ще се поразходиш? Колко стражи, роби, зомби и демони обитават това място? Но да речем, че успееш да минеш покрай тях. Как ще ти се хареса разходката през Изменящата се земя?

— Веднъж вече минах — каза Вейн.

— Сега си по-слаб.

— Наистина. Извинявай. Продължавай. Как би могло съвършеното заклинание да ни помогне?

— Не би могло. Но липсата му може.

— Да обезсилим заклинание, в което не си сигурен — такова, дето свързва нещата? — запита Деркон.

— Точно така.

— Ако успеем да го направим, това би могло да ни унищожи всичките.

— Но може и да не го направи. Докато, ако стоим така, почти със сигурност сме загубени.

— Какво ще правим? — попита Ходжсън. — Обикновено, за да се обезсили едно заклинание, трябва да се знае точното му естество.

— С просто, но мощно насочено заклинание. Ако се доберем до галерията и обединим усилията си...

— Какво точно ще насочваме срещу него? — заинтересува се Ходжсън.

— Как какво — единственото наоколо, което се носи с огромна сила — еманациите на самия Туалуа.

— Да речем, че успеем — каза Деркон — и да предположим, че това ще разбие съвършеното заклинание — имаш ли поне някаква представа какъв може да бъде резултатът?

— Това място е известно в древното учение като Вечния Замък — каза Лорман. — Никой не знае как и кога е създаден. Подозирам, че заклинанието е предпазващо. Ако бъде обезсилено, той може да се разпадне около нас, да се разсипе на прах и камъни.

— И с какво ще ни помогне това? — попита Голт.

— Повече няма да има замък, от който да бягаме — само купища камънък. Туалуа ще поеме действителния ответен удар на въздействието, защото неговата сила ще бъде насочена срещу съвършеното заклинание. Той ще бъде съществено обезсилен от него ще прекрати еманациите. Изменящата се земя ще се стабилизира и нашата магия отново ще действа. А ние ще си тръгнем, готови да се справим с всяко нормално предизвикателство.

— Ами ако — попита Ходжсън — вместо да го омаломощи, то накара Туалуа да побеснее? Ами ако той реши да помете всичко?

Лорман се усмихна едва-едва, после сви рамене.

— Шестима магьосници по-малко на света — рече той. — Разбира се, че е рисковано. Но обмислете алтернативата.

— Използваш единствено число — каза Деркон. — Може да има и повече от една алтернатива.

— Ако имаш по-добър план, моля, сподели го.

— Не мога да предложа нищо по-добро, но едно ме беспокои, — каза Деркон. — Ако успеем да се освободим, мога да си представя насоченото заклинание, за което говориш, да съкруши съвършеното заклинание. Но да предположим, че всичко се разпадне и ние оцелеем, и Туалуа е обезсилен — точно тук не си представям бягството ни. Тогава ще бъдем в завидно положение — шестима магьосници, обединени и напълно владеещи силите си, и един от Древните — безпомощен в нозете ни. Ще бъдем глупаци, ако не се заемем да го обвържем тогава, както всеки един от нас първоначално бе планирал. В действителност, шансовете ни за успех изглеждат добри.

Лорман задъвка мустак.

— Такъв начин на действие също ми беше хрумнал — изрече той накрая — и не бих могъл да предложа разумно възражение. Но все пак, имам чувството, и то много силно чувство, че най-доброто, което можем да направим, е да се махнем далеч оттук по възможно най-бързия начин. Не мога да предскажа същността на опасността, която ще възникне, ако останем наоколо, ала съм уверен, че ще бъде доста сериозна.

— Но ти твърдиш, че това е само предчувствие, беспокойство.

— И то много силно.

Деркон изгледа останалите.

— Вие какво ще кажете? — попита ги той. — Ако се стигне дотам, ще се преборим ли за наградата или ще бягаме?

Одил облиза устни.

— Ако се опитаме и се провалим — каза той, — всички сме мъртвци... или по-лошо.

— Вярно е — отвърна Деркон. — Но ние всичките сме били изправени пред почти същото решение няколко пъти — най-вече, когато сме обмисляли идването си тук, а всички дойдохме. В действителност ще бъдем в по-силна позиция по начина, който ви предложих — съюзени.

— И все пак, до скоро не бях осъзнавал пълната величина на мощта на Туалуа — отвърна Одил.

— Което прави наградата за успеха по-ценна.

— Наистина...

Той погледна Вейн.

— Май си струва да се опита — каза същият.

Голт кимна, докато говореше.

— Ходжсън?

Ходжсън огледа всички на свой ред, като че ли едва сега осъзнавайки колко важен ще се окаже изборът му. Деркон бе отярен последовател на най-тъмните разновидности на Умението. Лорман също, но на стари години изглежда от време на време се колебаеше. Останалите все още не бяха определили своето призвание, както поголямата част от практикуващите. Само Ходжсън се бе обявил за последовател на белия път.

— Планът ти има достойнства — обърна се той към Деркон. — Но да речем, че успеем. Нашите цели ще се окажат различни. Всички ние ще имаме наум различни приложения, ще искаме да използваме силата по различен начин. Следващата борба ще е между нас.

Деркон се усмихна.

— Конфликти между които и да било от нас биха могли да възникнат и при нормален ход на нашите начинания — каза той. — Но в този случай поне имаме възможност да обсъдим нещата, преди да предприемем нещо прибързано.

— И непременно рано или късно ще възникне някакъв спор.

— Такъв е животът — каза Деркон, свивайки рамене. — Можем да изгладим различията си в момента на появата им.

— Което ще рече, че ако овладеем положението тук, само един от нас ще е жив достатъчно дълго да му се порадва.

— Не е задължително да е така...

— Но ще стане. Ти знаеш, че ще стане така.

— Е... какво трябва да се направи?

— Съществуват няколко много силно обвързващи клетви, които могат да ни защитят един от друг — каза Ходжсън.

Той забеляза, че лицето на Одил светна, докато го изричаше — също и тези на Вейн и Лорман. Деркон преглътна насмешката си, като забеляза тази реакция.

— Май това ще се окаже единствения начин да си осигурим пълно сътрудничество — каза той след минута. — И ще направи живота ни малко по-безинтересен.

Но, от друга страна, може пък да го удължи — изсмя се той. — Е, добре. Аз съм „за“, ако и другите са съгласни.

Забеляза, че Голт кима.

— Да започваме тогава — рече той.

Семирама влезе в залата на Кратера. Кафявите купчини бяха значително намалели. Лопатите бяха подпрени на близката стена. Робите ги нямаше. Баран бе в кабинета на Джелерак и се опитваше да изтръгне забравени заклинания от плесенясили томове.

Бавно, тя пристъпи към ръба на кратера. Долу воднистата повърхност бе спокойна. Огледа стаята още веднъж. После се наведе напред и изпя остър, чуруликащ зов.

Колебливо пипало наруши блатистата повърхност. Миг по-късно на екзотичната й реч бе отвърнато по същия начин.

Тя се позасмя и се настани на ръба на кратера като краката й висяха от вътрешната страна. Запя поредица чуруликащи звуци, като от време на време спираше да чуе също такива в отговор. След малко едно дълго пипало се протегна и леко полегна на крака й, гальовно, нарастващо.

Арлата от Маринта поведе коня си на бавен ход. Скоро след като бе преминала между двата оранжеви върха, вятърът се усили и периодично запращаше мощнни пориви, които прехвърляха наметалото й около лицето и сковаваха движението на ръцете й. Накрая тя го затъкна частично зад колана си. Придърпа качулката ниско, да закрие очите си и го завърза здраво. Мъглите вихрено бяха отплавали, но видимостта по-скоро се влоши, отколкото да просветне, защото огромни облаци прах и пясък се носеха из въздуха. Кафеникава вълна се понесе над земята и тя се подслони откъм подветрената страна на невисок рид от оранжев камък.

Изтръска пясъка от дрехите си. Конят пръхтеше и риеше земята. Дочуха се нежни, звънтящи звуци.

Като погледна надолу, Арлата съзря бледо сияние в подножието на камъка. Озадачена слезе от коня и се пресегна към земята близо до копитото му. Вдигна едно счупено цвете от жълто стъкло и се взря в него.

В този миг звук, напомнящ смях, долетя сред воя на вятъра. Като вдигна очи, Арлата съзря чудовищен лик сред вихър от пясък, който се бе издигнал пред убежището ѝ. Огромната му, куха уста бе изкривена в нещо като усмивка. Зад очните му кухини цареше непрогледен мрак. Щом се изправи на крака, тя забеляза, че от онова, което би могло да се нарече брадичка, до мястото, където челото се сливаше с вихрещия се прахоляк, той бе по-висок от нея. Стъкленото цвете се изплъзна от пръстите и се разби в нозете ѝ.

— Кой си ти? — запита тя.

В отговор воят на вятъра се усили, очите се присвиха и устата се закръгли. Сега тя пропускаше звуците като през фуния.

Искаше ѝ се да запуши уши, но се овладя. Лицето заплува към нея и тя погледна през него. Приズова защитното си заклинание и започна заклинание за прогонване.

Лицето отлетя. Остана само вятърът.

Арлата яхна коня и отпи от сребърната манерка, която висеше отлясно на финото зелено седло. Не след дълго вече яздеше напред, като подмина гръденния кош, дясната ръка и главата на кристализирал човешки скелет, които бяха изложени на вихрушките.

Премина покрай огнена река и отново спря до една желязна стена.

— Сипвайте — каза Мелиаш — гладен съм!

Той се разположи на масата и започна да нанася случилото се сутринта в регистъра, който водеше. Слънцето се бе вдигнало, беше се постоплило. Две малки кафяви птици си виеха гнездо в дървото над главата му. Когато храната дойде, той бутна регистъра встрани и започна да се храни.

Беше започнал втората купичка, когато усети вибрациите. Това не бе необично за Изменящата се земя и той дори не се ослуша, докато топеше сухия хляб в соса. Чак когато птиците нервно излетяха и вибрациите се разсеяха в редувавщи се звуци, вдигна глава, изтри

мустасите си и потърси посоката им. От изток... Прекалено тежко за конски копита и все пак...

Беше конски тропот. Той се надигна. Другите бяха стигали до лагера му безшумно, но този не се опитваше да се промъкне. Каквото или който и да беше, се движеше с трясък през храсталака като тежка колесница. Никаква изтънченост, никакъв финес...

Забеляза тъмния силует сред дърветата. Забавяше ход едва след като почти беше стигнал лагера. Огромен. Прекалено голям за кон...

Той докосна камъка на гърдите си и отстъпи крачка назад.

Тъмният силует рязко се закова, все още частично закрит от дърветата. Забелязал един ездач да слиза от тъмен жребец, Мелиаш тръгна към него през внезапно възцарилата се тишина. Ездачът се бе насочил към лагера, без да издава никакъв шум...

Мелиаш спря и го зачака да се приближи, щом излезе от гората. Бе по-висок от обичайното, строен, светлокос, ботушите и наметалото му бяха зелени. Докато се приближаваше, мъжът отвърна на разпознавателния знак по начин, който някога е бил в употреба, но от няколко века не се използваше. Мелиаш го разпозна само защото историята отдавна беше една от страстите му.

— Аз съм Мелиаш — каза той.

— А аз съм Дилвиш. Ти ли си Пазителят на Братството в този район?

Мелиаш вдигна вежди и се усмихна.

— Не знам откъде може да си дошъл — рече той, — но вече от петдесет-шестдесет години не сме известни под това име.

— Така ли? — запита събеседникът му. — И как се наричаме сега?

— Организацията.

— Организацията?

— Да. Кръгът на Чародейките, Заклинателките и Вълшебниците вдигна шум и накрая стигнахме до това. Не се смята за проява на добър вкус да се използва старият знак.

— Ще го запомня.

— Би ли искал да хапнеш мен?

— С удоволствие — отвърна Дилвиш. — Пътуването бе дълго.

— Откъде? — запита го Мелиаш, докато вървяха към лагера и масата.

— От разни краища. Напоследък бях далеч на север.
Те се разположиха и скоро им бе поднесена храна.
Мелиаш лакомо се нахвърли, като че ли не бе излапал току-що
две купи задушено. Дилвиш с охота се включи в угощението.

— Думите ти, одеждите ти, външността ти — заговори Мелиаш,
когато приключиха — всичко говори за произход от Елфите. Но на
север няма от вашите хора, доколкото ми е известно.

— Доста съм попътувал.

— ... и си решил да изминеш този път и да се опиташи да добиеш
силата.

— Каква сила?

Мелиаш оставил лъжицата си и загледа изпитателно лицето му.

— Не се шегуваш — заключи той след малко.

— Не.

Мелиаш смиръщи вежди и се почеса по слепоочието.

— Боя се, че не те разбирам изцяло — рече той. — Нали си
дошъл тук, с цел да стигнеш до замъка в средата на — той посочи —
пустошта?

— Точно така — отвърна Дилвиш и си отчупи още едно парче
хляб.

Мелиаш се облегна назад.

— Знаеш ли защо съм тук?

— За да помагаш да се владее заклинанието, което е създало
феномена, предполагам — отговори Дилвиш. — Да не му позволиш да
се разпространи.

— Какво те кара да мислиш, че заклинание е създало всичко
това?

Сега другият изглеждаше озадачен. После сви рамене.

— Какво друго би могло да бъде? — запита той. — Джелерак
пострада по-рано — на север. Дошъл е тук да си ближе раните.
Сътворил е това за самозащита, докато се възстановява. Може и да е
самопродължаващо се заклинание. Братството, извинявай,
Организацията, не иска да го остави да се променя, както си ще, ако
той издъхне вътре. Затова си тук. Така мисля.

— Има смисъл в това, което казваш — отвърна Мелиаш, — но
грешиш. Това място наистина е било една от неговите крепости.
Някъде навътре се намира един от Древните — старият мекотел

роднина на Древните богове, наречен Туалуа. Джелерак дълго го е контролирал, като е насочвал мощта му за свои цели. Не ни е известно дали самият Джелерак е там сега. Това, което знаем е, че Туалуа очевидно се е побъркал — състояние, не толкова рядко срещано сред себеподобните му, ако преданията казват истината — и че всичко наоколо — той хвърли поглед към Изменящата се земя — е негово дело.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Организацията бе в състояние да определи чрез специални магически действия, че феноменът, който съзерцаваш, произтича от еманациите на същество, магическо по своята същност, а не от някое определено заклинание. Напоследък такива неща рядко се наблюдават и затова създадохме тези постове.

— Значи не сте тук, за да го контролирате, ако се разрасне и започне да представлява опасност извън този район?

— И затова също, разбира се.

— Не сте тук, за да го използвате като някаква примамка за Джелерак?

Мелиаш се изчерви.

— Позицията на Организацията към Джелерак винаги е била неутрална — заяви той.

— И все пак му попречихте да се завърне в Ледената Кула, за да запазите срещу него Ридли в резерв.

Мелиаш се намръщи и се загледа в Дилвиш. Внезапно дясната му ръка се вмъкна в един процеп на дрехата му и метна шепа златен прах към госта. Като разпозна веществото, Дилвиш остана неподвижен и усмихнат.

— Толкова ли си нервен? — отбеляза той. — Виждаш, че запазвам формата си. Аз съм това, което изглеждам — не предрешен Джелерак.

— Тогава откъде знаеш какво е ставало в Ледената Кула?

— Както ти казах, доскоро бях на север.

— Действията, предприети на север — каза Мелиаш — не бяха одобрени от Организацията. Те бяха дело на група членове, действащи по собствена инициатива. По този въпрос също сме неутрални.

Дилвиш се изсмя.

— Запазвате си правото за нещо по-съществено? —
полюбопитства той.

— Безкрайно е трудно да се накара група темпераментни индивидуалисти да вземат позиция по каквото и да било. Говориш, като че ли ти самият не си член. Като става дума за това, ти ми подаде оstarял отговор — *прекалено оstarял*.

— Дълго време бях далеч. Но някога бях високопоставен член на Братството, макар и от по-нисък ранг.

— Продължаваш да ме озадачаваш. Искаш да прекосиш опасна земя към опасно място. Всеки друг, който е минал по този път, е вярвал, че ще има шанс да подчини Туалуа на собствените си цели — сега, когато той не се владее напълно и Джелерак или го няма, или е прекалено слаб да се защитава. Контролът върху това магическо същество наистина би дарил огромна сила. Не е ли това, което искаш?

— Не — отвърна Дилвиш.

— Във всеки случай това е една приятна промяна. Ще те засегна ли, ако те запитам за целта ти? Правя нещо като проучване...

— Дошъл съм да убия Джелерак.

Мелиаш го зяпна.

— Ако не желаеш да отговориш, аз, разбира се, нямам никакво право да настоявам... — започна той.

— Вече ти отговорих — каза Дилвиш, ставайки. — Ако той е там, вътре, ще се изправя срещу него. Ако го няма, ще потърся начин да разбера къде е и ще опитам отново.

Той обърна гръб на гората.

— Благодаря за угощението.

Усети ръката на Мелиаш на рамото си.

— Вярвам ти — дочу го да казва, — но не съм сигурен, че разбиращ срещу какво се изправяш. Да предположим, че успееш да преминеш и той наистина е вътре или пък го докопаш другаде. Дори и отслабен, Джелерак е най-опасният магьосник на света. Той ще те прокълне, изпепели, ще те превърне в нещо друго, ще те изсели. Никой, изпитал гнева му, не е останал жив.

— Изпитвал съм гнева му. Затова искам той да изпита моя.

— Трудно ми е да го повярвам.

Дилвиш отърси ръката на Мелиаш.

— Вярвай, каквото искаш. Аз следвам целта си.

- Мислиш, че само магията на Елфите ще се окаже достатъчна?
- Може да разполагам с нещо по-силно.
- Какво? — попита Мелиаш, като го последва.
- Казах всичко, което исках — отвърна Дилвиш. — Още веднъж благодаря за гощавката. Сега ще тръгвам.

Мелиаш спря, гледайки го как се връща към гората. Като че ли няколко думи бяха разменени там — първо с гласа на Дилвиш. Отговорът, който последва, бе на по-плътен глас. После тежки стъпки се разнесоха откъм лявата му страна и за миг той зърна силуета на огромен черен звяр, яхнат от Дилвиш. В този момент светлината падна върху него по такъв начин, сякаш беше от метал. Конският тропот се ускори, обхождайки лагера и се отправи на запад към Изменящата се земя.

Мелиаш ровеше из кожената кесия, докато се връщаше към лагера. Там се настани, измъкна кристала и го постави пред себе си върху празната кесия. Заговори тихо и твърдо. Изчака, после повтори думите. След кратка пауза започна за трети път.

Кристалът се проясни, преди да беше завършил, и разкри продълговато, слабо лице, с мрежа от бръчки, на което се открояваше мъртво, побеляло ляво око. Лицето се мръщеше. Устните мърдаха. Мелиаш почувства думата:

- Да?
- Да не те обезпокоих, Роук?
- Всъщност, да — отвърна той, като хвърли поглед назад през рамо.
- Какво искаш?
- По работа на Организацията. Това, което правя...
- Ти налага да се консултираш с архивите?
- Опасявам се, че е така.

Роук въздъхна.

— Добре. Тя ще почака. Какво ти трябва да знаеш?

Мелиаш вдигна ръце. Изобрази знак.

— Това някога беше отговорът на разпознавателния сигнал — каза той.

— Светът тогава беше много по-млад — отвърна другият. — Спомням си...

— Ако можеш да си припомниш кога точно този беше в употреба, бих искал да преровиш архивите за регистрацията на

членовете от този период. Провери дали сме имали брат на име Дилвиш. Елф. Един от по-низшите рангове, предполагам. Ако е имало, дали е изпадал в някакви крайности? Виж също дали се споменава нещо за метален кон или подобен звяр? Искам да знам всичко, което имаме за него.

Роук извади перо, топна го в мастило и си записа.

— Добре. Ще го направя и ще те потърся.

— Още нещо.

— Е?

— Докато се занимаваш с това, виж какво имаме за един сегашен член — Уилиънд от Муркейв.

Пак си записа.

— Ще направя и това. Първият ми звучи някак познато. Не мога да кажа защо.

— Е, добре, кажи ми, като разбереш.

— Как е положението там?

— Изглежда непроменено.

— Добре. Може да се оправи от самосебе си.

— Имам чувството, че няма.

— Късмет, тогава.

Кристалът потъмня.

Мелиаш го прибра и отиде да огледа обгърнатата с мъгли област, която закриваше замъка. Самотен ездач върху нещо тежко и черно се отдалечаваше, избледнявайки.

ГЛАВА 3

Блек се спря. Дилвиш се вгледа над зеления шал, който закриваше половината му лице, дясната му ръка стисна ръкохватката на големия меч, завъртя глава.

— Какво става? — запита той.

— Не че става. По-неуловимо е — отвърна конят му.

— Трябва ли да направя нещо?

— Всъщност не. Усетих някаква реалност да приближава вълнообразно към нас. Всичко, което трябва да правим, е да чакаме. Ще мине наблизо, но няма да ни засегне.

— Какво ще стане, ако не изчакаме?

— Ще се превърнеш в пепел.

— Тогава ще чакаме. Добре е, че имаш усет за тези неща.

— Не е чак толкова добре на място като това. Тези заклинания не са обикновени, както знаеш.

— Значи Мелиаш е бил прав?

— Да. Това са еманации на магическо същество.

— Вие май се надушвате, а?

— Има нещо такова.

Дилвиш усети внезапен повей на жега и гледката пред него потрепна и се разми. В този момент вятърът утихна и въздухът се избистри. Той зърна бляскави върхове, мрачни раздвижени форми, гигантски пясъчни дяволи, ивици синя почва или скала, фонтани от кръв — всичко това в далечината пред него, само за миг — и не успя да различи дали е мираж или материя. Вълната отмина. Ветрове, носещи кълба прах, замъглиха перспективата.

— Сега се дръж здраво! — извика Блек и те се втурнаха напред с невероятна скорост.

— Защо е това бързане? — изкрещя Дилвиш, когато се понесоха през все още парещата земя, но вятърът улови думите му и ги отнесе.

Скоростта им нарастваше, докато Дилвиш се видя принуден да прилегне ниско и да стисне здраво очи. Сега вятърът се превърна в

равномерна, ревяща стихия около него. След малко настъпи тишина и мислено той се върна далеч, далеч назад, преди приключението след завръщането му отвъд адските пламъци, в тучната зелена страна, където сумракът срещаше дъгата. Дочу глас да припява, съпровождан от древен инструмент; древна песен, която той почти бе забравил. Певицата бе стройна, светлокоса жена със зелени очи. Разнесе се ухание на диви цветя...

Писъкът на вятъра се втурна в бленуването му. Забавяха ход. Той вдигна глава. След миг отвори очи.

Изкачваха се нагоре и Блек продължи да забавя ход. Скоро спряха на върха на един хълм под яркото небе. Вятърът бе утихнал. Навсякъде под тях мъглата се стелеше и кълбеше. Много й приличаше на остров сред пенещо се море. Далеч пред тях се издигаше Вечният Замък, като на длан миниатюра в розови, виолетови и сиви полусенки на прокрадващата се утринна светлина.

— Защо е това бързане? — запита отново Дилвиш.

— Вълната не е единствена — отвърна Блек. — Трябваше да премина преди следващата да достигне мястото.

— Ясно. Тогава може малко да си починем и да изберем най-добрания път.

— Но не задълго. Този хълм скоро ще изригне и ще се превърне в кален вулкан. Но аз вече съм определил посоката ни поне на първо време. Явно ще е най-добре да се придържаме вдясно, докато слизаме.

Дилвиш усети вибрациите под тях.

— Може би ще трябва да тръгваме.

— Погледни Вечния Замък — каза му Блек, като се взираше напред.

Дилвиш хвърли един поглед нататък.

— Място извън времето — продължи Блек. — Отдавна ми се искаше да го видя.

Тътнежът под земята стана по-отчетлив.

— Ей... Блек...

— Построен е от самите Стари богове с някаква вълшебна цел. Говори се, че предназначението му е да обхване цялото време. Чувал съм, че се променя, но е неразрушим...

— Блек!

— Какво?

— Мърдай!

— Извинявай! — каза той. — Бях се унесъл. Естетика.

Като наведе глава, Блек се гмурна в мъглата надолу по хълма. Очите му светеха като жарава. Сега земята постоянно се тресеше и от това, което можеше да се види, Дилвиш забеляза процепи, които се разширяваха. Кълба дим се виеха от тях и се смесваха с мъглата. Отново ги завяха ветрове, макар и не толкова силно като преди.

Докато подскачаше сред огромни, кубични зелени скали по начин не много присъщ на кон, Блек твърдо се придържаше вдясно. Земята се изравни и мъглата се разкъса на парцали. До тях достигна звука на страховотна експлозия и пръски връща кал се посипаха наоколо, но само няколко паднаха върху им.

— За в бъдеще — отбеляза Дилвиш — бих предпочел да не минаваме толкова напряко.

— Извинявай — отвърна Блек, — бях хванат в прелестен миг.

Той прескочи стената от пламъци, изпречила се пред тях, и известно време препуска успоредно на коритото на черна кипяща река, минаваща през каньон, където писъци, прекалено пронизителни, за да са от човешко естество, изпъльваха въздуха. По брега се полюшваха, съскаха и пращаха черни цветя. Малки блещукащи точки се носеха над тъмните води и гърмяха с мек пучащ шум, като изпускаха пагубна смрад сред дъжд от искри. Земята продължаваше да се тресе и на места тъмните води се плискаха извън бреговете си, като омазваха скалите и земята наоколо с лепкави катранени петна. Крилато създание с маймунско лице и с големината на едра птица полетя към тях, грачейки, с извадени нокти. Дилвиш замахна няколко пъти към него, но то избегна острието му. Накрая мина много близо до главата на Блек. Той дъхна пламък и то рухна на земята, за да бъде стъпкано.

Реката изчезваше в димяща пещера, откъдето ехтяха писъци. Земята пред тях се разцепи и Блек прескочи бездната. Тя се затвори със стържещ звук и от едно възвишение отляво върху им се посипаха камъни и пясък.

Далечният излаз от каньона бе забулен зад завеса от сини пламъци. Дилвиш се уви по-добре в наметалото си и Блек ускори ход. Докато препускаха, конникът потръпна от силен студ, а не от жега, както беше очаквал. Като погледна надолу, той откри, че и двамата

бяха придобили наситен кобалтов цвят. Усещаше крайниците си схванати и крехки.

— Ще премине! Ще премине бързо! — извика Блек.

И то наистина премина, някъде при един обгърнат в жълти облаци бряг, но не беше толкова скоро. Стояха, треперейки в защитния кръг, който Блек беше направил, а цветът и сковаността бавно ги напускаха. Тук почти нямаше вятър. Дилвиш размърда пръсти и разтри ръце и мускули.

— Дотук беше лесното — отбеляза Блек след малко.

— Надявам се, че се шегуваш.

Блек разрови земята с разцепено копито.

— Не — отвърна той. — Опасявам се, че еманациите са по-силни близо до центъра на нещата.

— Имаш ли някакъв план как да атакуваме това място?

— Приложил съм всички защитни заклинания, които знам — каза той, — но това може да бъде само едната страна на защитата. Туалуа, който сънува и вътрешно страда, е много по-силен от мен и че при директен сблъсък ще надделее. Трябва да разчитам на възприятията си, на бързината си и на общата ни сила и находчивост.

— Точно от това се опасявах.

— Досега са ни служили добре.

— Тогава защо се движим — обикаляме и какво ли не?

— Не се движим.

— Мисля, че го правим.

Блек вдигна глава и се вторачи през мъглите. Сега земята под тях изглеждаше достатъчно твърда, но...

— Май нещо става наистина — потвърди той накрая. — Като че ли най-далечната скала, която мога да видя, променя положението си. Ще рискувам с едно малко заклинание. Може да не постигне нищо, може да рикошира върху нас или ефектът му да бъде изкривен. Но бих искал да раздвижа вятъра и да проясня перспективата достатъчно дълго, за да преценя ситуацията по-добре.

— Започвай.

Дилвиш се закрепи здраво и зачака. Блек замърмори на мабрахорски език. Блуждаещият поток, който ги беше брулил, утихна, насочи се наляво и отплува. Няколко минути след това умерен вятър

повя към тях отдясно. Блек бе замълчал и двамата стояха неподвижно, взирайки се напред.

Постепенно мъгливият бряг започна да се премества наляво. Бледо, прилично на светкавица сияние просветна сред него. Започна да изтънява на парцали, но плаващите изпарения незабавно запълваха празнините.

Сетне, докато гледаха, като че ли всичко започна да се разпада и се втурна встрани, като откри мрачна далечина под слънчеви небеса...

Те се движеха. Сякаш всичко се местеше спрямо далечния замък, който се откри отново, седефенорозов и оранжев. Само че някои неща се движеха по-бързо от други...

Те се насочваха към тях отдясно. Подробностите от пейзажа непосредствено пред тях сякаш също се носеха надясно, а по-отдалечените явно се движеха по-бързо. На още по-голямо разстояние, обаче, ярки скали и искрящи стъклени дървета се бяха втурнали наляво.

— Не разбирам... — започна Блек.

Земята се бе нагънала. Мястото, където бяха спрели, преди бе ниско, а сега се надигаше. Дилвиш, чийто поглед бе по-високо от този на Блек, пръв видя и разбра.

— О, Богове! — възклика той.

Далеч пред тях, в една падина, се намираше огромен кръгъл отвор. Пейзажът се въртеше спираловидно навътре. Надарени със свръхестествена пластичност, скали и храсти, пънове и различен боклук бяха всмуявани към тази голяма тъмна дупка и се въртяха около нея, за да изчезнат зад ръба ѝ заедно с целия повърхностен слой почва, на която се намираха.

— Прилича на водовъртеж... — каза Дилвиш и извърна глава да погледне назад.

И там също нещата се движеха в обратна посока. Само че...

— Поне сме по-близо до външния край, отколкото до центъра — каза той. — Добре ще е по-бързо да се измъкваме.

Блек отстъпи назад и остана изправен няколко дълги секунди. После се приведе тежко към земята и извърна лице на север. Раздвижи се и пресече кръга, който ги пазеше.

— Това може да се окаже от полза — предположи той. — Носим се на запад, докато напредваме към въртящият се отвор. — Когато

напуснем тази бъркотия, ще сме по-близо до нашата цел.

Той ускори ход.

— Звучи добре — каза Дилвиш — но се чудя...

— Какво?

— Когато стигнем до ръба — там това възвишение свършва и започва стабилна земя...

— Да, разбирам какво имаш предвид.

Блек препусна още по-бързо.

— Напред като че ли цари безпорядък — отбеляза конят като се надигна отново.

Те препуснаха към тъмната ивица в далечината. Блуждаещи кълба мъгла преминаваха покрай тях. Дочуха нисък ръмжащ звук.

— Изглежда доста широко.

— Да.

Вибрациите ги застигнаха. Пред тях кипеше река от триещи се скали и кал като врящ котел. С наблизаването им шумът се усили. Земята под копитата на Блек се затресе и започна да потъва. Той забави ход и накрая спря на около петнадесет стъпки от мястото, където неразборията бе започнала.

Дилвиш слезе от коня и бавно тръгна напред. Внезапното пропадане и издигане на земята го хвърли настани, но еловите ботуши запазваха равновесието му. Някакъв пън прелетя през вихъра сякаш на гребена на хоризонтална лавина. Сблъска се с тъп удар в един по-бавен камък, преобърна се и пред очите му бе нацепен на трески. Като се приведе, Дилвиш сграбчи камък колкото човешка глава и го вдигна до раменете си. Метна го напред. Камъкът подскочи няколко пъти, преди да бъде отнесен от свлачището. Дилвиш изчака малко, като нагаждаше стъпките си според нагъването на земята, после хвана друг камък и повтори действията си. Резултатът бе същият. Пристъпи напред. Няколко канари прелетяха покрай него. Огледа се нагоре и наляво, където замъкът сякаш бавно се преместваше хоризонтално от ляво на дясно. Дилвиш направи още две крачки и отново спря.

— Може и да успееш — извика Блек, — ако добре прецениш времето. Ще следя най-сигурните опори и ще ти ги казвам. Еловите ботуши ще те носят.

Мъжът поклати глава и се върна обратно.

— Не — каза той, яхвайки го отново. — Трябва да отидем заедно.

— Много е далеч, за да скоча дотам.

— Тогава ще изчакаме нещо голямо да мине насам.

— Рисковано е. Но като че ли ще се окаже единственият начин.

Добре.

Блек отстъпи отново и се взроя нагоре.

— Не виждам нищо подходящо.

Той се завъртя на задните си крака, докато застана отново с лице към посоката, откъдето бяха дошли.

— Виждам мястото, което напуснахме. Сега е много по-близо до дупката.

— Аз пък виждам да идва една голяма скала.

Блек се обърна и приклекна почти незабавно. Сега замъкът бе точно пред тях.

— Хвани се много здраво — каза Блек. — Ако падна, опитай се да скочиш от гърба ми и продължавай да вървиш.

Конят зае нова позиция срещу тъмната тътнеща река от отломъци. Земята под тях се снижаваше и се издигаше непрекъснато. Дилвиш се приведе напред и стисна здраво колене, докато не го заболяха. Обърна глава наляво. Дочу далечен екот, почти като смеха на някой великан. Видя стена от пламък да пада от небесата и да изчезва някъде отпред. Сега Вечният Замък блестеше като аметист. Земята леко се разклати и долетя звук, подобен на удари върху массивен гонг, последван от звънтец, като че ли цяла стъклена стена внезапно се бе разпаднала. Тъмната река продължаваше пътя си сред грохот и бучене.

— Ето я — обяви Блек.

Дилвиш отново видя полупотъналия объл камък да взема завоя с известно затруднение, насочвайки се към тях...

Той се опита да прецени скоростта му. Затвори очи и отново ги отвори. Една лента от мъгла лъкатушеше наблизо.

— Сега! — извика Блек.

И ето те пак се понесоха. Дилвиш помисли, че стана твърде бързо. Скалата се появи, сякаш бе заседнала за момент, и продължи да потъва. Повърхността ѝ изглеждаше опасна дори за най-предпазливите нозе.

Бяха във въздуха.

Неволно Дилвиш отново затвори очи. Челюстите му се тресяха от силата на сблъсъка. Под него тялото на Блек се извиваше и той помисли, че се плъзгат и падат.

Отвори очи и откри, че пак се издигат във въздуха. Стисна зъби.

Удариха в твърда земя и продължиха да се движат. Дилвиш се изправи и издиша, осъзнавайки, че е затаил дъх. Бяха на югозапад от замъка и се носеха през скалистата равнина сред димящи кратери.

Блек спря за момент, след като бяха изкачили едно каменисто възвишение и погледна назад.

— Не е зле — рече той. — Не бях сигурен, че ще успеем.

После заслизаха надолу по склона.

— Чудя се къде отива всичко това — каза Дилвиш.

— Кое?

— Боклукът, който се всмуква от тази дупка.

— Предполагам, че ще бъде изплют отново някъде другаде — отвърна Блек и ускори ход, като приближиха едно песъчливо поле.

— Утешителна мисъл.

Шумолящият звук се появи щом навлязоха в песъчливата ивица. Почти подсъзнателно Дилвиш забеляза дребни, тъмни, подвижни неща да изникват и да израстват бързо като плевели около тях. Пясъкът се размърда и по-големи, по-бързи модификации се появиха на повърхността, гърчейки се нагоре.

— Пръсти! — възклика Дилвиш почти на себе си, Блек не отговори, но се втурна напред, когато грамадни лилави ръце се протегнаха да ги сграбчат, като махаха и хващаха все по-високо. Конят ги тъпчеше с металните си крайници. Но отпред бяха израснали като гора — дълги, космати ръце като стълбове, препречили пътя им. Дилвиш усети нещо да докосва десния му крак и острието светна в ръката му. Развъртя го надолу, като кастреше вкопчващите се в него пръсти. Блек наведе глава и издиша пламък да обгори земята пред тях.

В падините наоколо се надигна мъгла, но се задържа близо до повърхността, а самият въздух си остана ясен под яркосиньото небе с няколко пухкави облачета на запад. Замъкът, сега малко по-близо, блестеше, като че ли слънчевият огън се отразяваше в безбройните му прозорци.

Дилвиш започна да се изпотява, докато сечеше ръцете, които продължаваха да изникват в изобилие от двете му страни.

Наближаваха края на полето, където земята се спускаше рязко надолу извън полезрението му — отвъд нисък, приличен на дюна, хребет. Когато го наблизиха, земята се надигна и най-масивната досега ръка започна да си пробива път изпод нея. Дилвиш усети, че разкрacha на Блек се удължава и чу кости да се трошат и хрускат под тях, докато почти прелетяха последното разстояние. Главата на коня бе вдигната и пламъците му угасваха. Дланта на огромната ръка препречваше пътя им.

Дилвиш знаеше какво ще последва още преди да се откъснат от земята, описвайки дъга във въздуха. Ръката се протегна, все още надигайки се, когато Блек скочи. Дилвиш удари встрани и надолу по най-близкия пръст и усети, че острието попада в целта и сече дълбоко. Ръката внезапно се сви в стегнат юмрук и им освободи пътя. Кървящ чукан тупна на земята и се претърколи назад към дюната.

След малко вече слизаха. Склонът бе по-стръмен, отколкото бяха очаквали, но не това, а твърдата му, блестяща повърхност накара Дилвиш да застине за миг, преди копитата на Блек да я достигнат. Това беше едната страна на широка падина с формата на купа, на дъното, на която лежеше спокойно, димяще езеро. Тук въздухът бе изпълнен със серни изпарения и нещо подозрително като полуразложен човешки труп плуваше в жълтите води заедно с няколко по-малки, вероятно никога живи същества.

Веднага щом докоснаха искрящата повърхност, копитата на Блек се плъзнаха и той се катурна наляво. Дилвиш скочи, за да не бъде премазан, като се хвърли назад и встрани, търкаляйки се, все още с меч в ръка.

Елфовите ботуши докоснаха повърхността и го задържаха. Дилвиш изпъна напречно лявата си ръка, претърколи се надясно и хвана Блек, но конят продължаваше да се плъзга и Дилвиш усети, че сухожилията му ще се скъсат, защото елфовите ботуши го задържаха на място. Той потътри крака, прекъсвайки допира, прибра меча в ножницата, търкулна се по корем и се вкопчи в Блек с две ръце, като продължи да се влачи надолу, проснат зад коня си.

Все още сграбчил Блек, отново размърда крака, за да може да тегли и се надигна до полуклекнало положение. През това време предните копита на Блек продължаваха да бият, отпечатвайки дълбоки вдълбнатини, докато се плъзгаше с главата напред към езерото.

Дилвиш започна да изменя хватката си — първо едната ръка, после другата, придвижвайки се напред откъм лявата страна на Блек, по гърба, докато успя да се вкопчи във врата му. Продължи напред и успя да излезе пред плъзгащия се кон, а елфовите ботуши блокираха всяка негова стъпка, когато започна да го бута нагоре. Раменете и бедрата му се напрегнаха, ставите му хрущяха, но падането на Блек се забави и движенията на предните му крайници станаха по-целенасочени.

Вонята от езерото стана по-тежка и Дилвиш изви глава покрай Блек. Успя да види, че са прекосили по-голямата част от склона. Не погледна зад гърба си, но удвои усилията да спре падането.

Дясното предно копито на Блек удари и се закрепи, като дълбоко нарани лъскавата повърхност и изтръгна дъжд от стъклени частици. После успя да забие и лявото копито, а Дилвиш се напрегна с цялата си сила, за да го повдигне. Блек се изправи на два крака, но задницата още беше притисната, а краката се тътреха и риеха. Дилвиш го сграбчи около шията и вложи цялата си сила напред и нагоре, за да го спре.

Блек провлачи задница и застана неподвижен. Дилвиш постепенно се отпускаше, пое дълбоко дъх и се закашля от пагубните изпарения, които напълниха дробовете му.

— Не си и помисляй даже да направиш и крачка назад — каза Блек.

Дилвиш се огледа.

Водите, влечейки мръсна пяна, се плискаха леко на по-малко от стъпка. Мъжът потръпна. Като се вгледа по- внимателно, разбра, че в средата на езерото наистина се полюшват останки от човешко тяло. На места стърчаха кости. Около трупа водата бе по-тъмна. Почти можеше да види как протича разложението. Отвърна глава.

— А сега какво? — запита Блек. — Не знам нито едно заклинание, което да е специално предназначено да се справя със ситуации като тази.

Дилвиш леко се подсмихна и огледа пътя, по който се бяха съмъкнали.

— Веднага ще ти съобщя, че ще го направим по сложния начин — отбеляза той. — Чакай да разгледам върху какво сме стъпили.

Той бавно отдръпна ръка от шията на Блек, изправи се и изтегли меча. Направи няколко стъпки вляво, вдигна оръжието и го стовари

върху гладката наклонена повърхност. Острието премина, трошайки я, през няколко сантиметра от материията и във всички посоки се разбягаха пукнатини колкото педя.

— Може да стане — обяви Дилвиш. — Ако изсека ред вдълбнатини наоколо, ще можем да те обърнем и да се отправим нагоре.

— Направи го — каза Блек — и аз ще мога да продължа по пътя нагоре. В момента съм в доста деликатно положение.

— Да — отвърна Дилвиш, кашляйки, — не прави нищо, което изисква движение.

Той се обърна и отново нападна склона. Разлетяха се парчета. След няколко минути бе изсякъл две успоредни пътеки, дълги повече от осем стъпки, които достигаха Блек откъм дясната му страна.

— Добре ли е? — запита той.

— Щом стъпя там, ще се почувствам извисен, както духом, така и телом — отвърна Блек. Допускам, че после ще трябва да продължа направо нагоре по този склон.

— Така е — каза Дилвиш, прибра меча в ножницата, заобиколи Блек и застана до главата му. Ще те бутам, докато стигнеш до пътеката. Хайде, давай с десния крак!

Той го хвана здраво и опря рамо в шията на Блек.

— Когато си готов, почваме.

Блек предпазливо вдигна десния си преден крак, протегна го и бавно завъртя тяло. Стъпи на по-далечната пътека, после премести бавно тежестта си в същата посока.

— Истинското изпитание ще бъде следващата крачка.

Повдигна предния си ляв крак и Дилвиш незабавно усети увеличения натиск. Той се напрегна, докато Блек пристъпваше бавно. Дъхът изгаряше ноздрите му. Копитото бавно се спусна на по-близката пътека. Но този път тежестта не се измести. Сега жребецът поставяше левия си заден крак в току-що освободената ниша. Когато го направи, пристъпи напред и с десния заден крак.

— Още две стъпки — каза той меко и стъпи с десния заден крак в по-далечната пътека.

— Сега...

Дилвиш продължи натиска, когато Блек се хълзна покрай него и придвижи единия си крак нагоре по пътеката. После направи няколко

крачки напред и Дилвиш въздъхна, прокашля се и се протегна.

— Добре — каза Блек. Добре.

Мъжът уви носа и устата си с кърпата, отново отиде до Блек и застана между него и езерото. Блек стигна до края на пътеките.

— Сега какво? — попита Дилвиш.

— Няма проблеми. Гледай!

Дясното копито на Блек проблесна напред и разби голяма дупка в лъскавата повърхност. Остана там и лявото му копито направи още една, по-високо. Изтегли се нагоре и дясното му копито отново се издигна. Скоро задните крака се движеха по освободените вдълбнатини.

— Между другото, благодаря — каза той, докато се движеше напред.

Дилвиш положи ръка на гърба на Блек и тръгна, следвайки неговия ход.

— Небето сякаш е потъмняло по време на нашия престой долу — отбеляза той.

— Еманациите са много силни — каза Блек. — Но не чувствам променливи вълни да идват насам.

— Какво значи това?

— Почти нищо.

Небето продължи да притъмнява почти до сумрак, докато вървяха нагоре. След няколко минути дочуха кратък, рязък вик над тях и един тъмен силует се плъзна през рида, високо от лявата им страна.

— Човек! — извика Блек.

Ръцете на Дилвиш се стрелнаха към кръста му, той мина наляво и извика:

— Насам!

Коланът увисна в ръцете му и той го хвърли напред, като тежестта на масивната тока го запрати точно на пътя на хълзгация се човек. Една дълга пръчка прелетя, отскачайки, покрай Дилвиш и почти го халоса по рамото.

— Хвани се! — извика той.

Човекът се изви и се вкопчи — лявата му ръка сграбчи колана точно над токата. Дилвиш си намери опора и се извърна, когато другият се плъзна покрай него.

— Да не ме изпуснеш! — изкрешя човекът, дясната му ръка се вкопчи в колана над лявата, докато тялото му се люшна встриани.

— Не бих се лишил от хубавия си колан само за удоволствието да видя някого в езеро от киселина — отвърна Дилвиш през стиснати зъби, защото сега усещаше цялата тежест на другия. — А пък и става прекалено тъмно да мога да се насладя на зрелището — продължи той, докато го теглеше нагоре и спря да го улови за ръката.

В езерото долу се появи зеленикав отблъсък и миг по-късно ослепителен фонтан от искри се издигна над него.

— Жезълът ми! — извика човекът, като хвърли поглед през рамо.

— Жезълът ми! Не можете да си представите какви усилия отидаха в измайсторяването му, какви сили бяха заключени в него!

— Обзалагам се, че животът ти е по-скъп! — каза Дилвиш, като преметна колана около врата си и сграбчи човека за другата му ръка.

Мощно бълбукане се надигна от езерото, което сега бе придобило зелен цвят. Изпаренията се кълбяха, по-отровни от преди.

Непознатият успя да изтръгне усмивка.

— Разбира се, прав си — каза той. В този момент ботушът му се изплъзна, докато се опитваше да се закрепи.

Човекът незабавно започна да бълва неспирен поток ругатни и хули. Дилвиш се заслуша с възхищение, защото дори във войнишките си години рядко бе попадал на такъв майстор.

— Успя да охулиш богове, на които дори поповете вече са забравили имената — каза той с ужас, докато другият се бе спрял да си поеме дъх и се закашля. — Благодарение на Умението успях да те измъкна. Не се опитвай да се изправиш. Просто ме остави да те извлека до мястото, където съм оставил коня си.

Дилвиш задърпа мъжа нагоре по склона. Най-сетне успя да преметне една от ръцете му около раменете си. Помогна му да прехвърли другата през гърба на Блек. Зад тях, откъм мътното езеро, се разнесоха експлозии.

— Не се опитвай да ходиш — каза Дилвиш. — Просто се отпусни и се остави да те нося. Пусни краката ти да се влачат.

За миг мъжът се втренчи в Блек и чак тогава кимна. Дилвиш и Блек продължиха своя път нагоре. Разпокъсана, мъглата се разстла под нозете им след поредния трус в езерото. Блек замря, както се готовеше да пристъпи, и го изчака да премине.

— Жезълът ти си го бива — бе коментарът на Дилвиш.

Копитата на Блек разбиваха с трясък блестящата повърхност. Мъжът скръцна зъби и изръмжа:

— През годините в него се бе натрупала сила, която да ми послужи при нужда. Сега ще ми е по-трудно да завладея замъка.

— Жалко — каза Дилвиш. — Защо толкова отчаяно си се устремил към замъка?

Човекът само го изгледа.

Бяха приближили рида, като спираха на няколко пъти да изчакат преминаването на поредица трусове, идващи отдолу. Когато Дилвиш се озърна назад, единственото, което можа да види, бе водовъртеж от зеленикова пяна, която сега бе достигнала почти една трета от височината на склона над падината. Тук, където лек ветрец от северозапад бе стигнал до тях, въздухът вече бе по-свеж.

Те прекосиха оставащото разстояние и се изкатериха по рида. Дилвиш съмъкна кърпата на врата си и си сложи колана, докато стояха на равното. Блек изпръхтя и от ноздрите му заизлизаха кълба дим. Човекът, когото бяха спасили, докосна черните си кожени гамashi. Сега стояха точно срещу Замъка, чийто мастиленосин силует се открояваше под сумрачното небе. Слънцето наподобяваше бледа луна високо в небесата.

— Ако манерките ми не са се счупили или загубили, ще ти предложа малко вода и вино — рече Дилвиш и заобиколи Блек от дясната му страна.

— Добре.

— Аз съм Дилвиш.

— А аз съм Уилинънд от Муркейв и това място започва да ме озадачава.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди мислех, че Туалуа, който е там, е изпаднал в един от периодичните си пристъпи на лудост — той широко разпери ръце — и тогава е създал всичко това с необузданата си мощ и безумната си фантазия.

— Така изглежда.

— Но не е.

— Тогава какво е?

— Не всички мечти са смъртоносни — дори и такива като неговите. Нито пък толкова изтънчени. Целият пояс около замъка ми се вижда грижливо подготвен смъртоносен капан, а не сбъднати мокри сънища на обезумял полубог.

Дилвиш подаде манерката на Уилиннд. Той я пое и дълго пи.

— Защо? И какво трябва да означава това? — запита Дилвиш.

Уилиннд оставил манерката и се разсмя.

— Това, приятелю, означава, че някой вече е овладял положението вътре. Той е разположил тези неща да ни държи отвън, докато укрепи силите си.

Дилвиш се усмихна.

— Или докато си ги възвърне — каза той. — Един уморен и болен Джелерак спокойно може да си е изградил такава защита, за да държи враговете си на разстояние.

Уилиннд отново отпи и му върна манерката. Изтри устни с опакото на ръката си и поглади брада.

— Може и да е както ти казваш, само че...

— Какво?

— Само че не е. Прекалено елементарно е. Щеше да е поел достатъчно от силата и да се е изцерил. Тогава нямаше да има нужда от подобни налудничави идеи.

Дилвиш също отпи и бавно кимна.

— И това може да е вярно, освен ако не е изключително омаломощен и нещата му се изпълзват от ръцете. Също така не е необично чиракът да се опълчи срещу господаря си.

Уилиннд се обърна към замъка и се втренчи в него.

— Знам най-малко един начин да науча със сигурност какво става там — изрече накрая.

Той пъхна ръка дълбоко в джобовете на гамашите си и тръгна към замъка. Дилвиш яхна Блек и бавно го последва. Приведе се напред и прошепна само:

— Е?

— Този човек — отвърна тихо Блек — може да е изключително могъщ бял маг, който се представя за зъл. От друга страна, може да е по-черен и от мен, но не вярвам да е нещо по средата. Освен това съм сигурен, че е много силен.

Докато приказваха, ветровете се надигнаха отново и мъглите се отделиха от земята. Бяха навлезли в гора от високи, обезцветени, разкривени канари. Стъпките им замряха върху прахта, която покриваше земята и се издигаше на вихрушки около тях. Вятърът започна да напява пронизително и треперливо сред каменните кули. Стъклени цветя звънтяха в сенките, хвърлени от монолитите. Уилиънд се търеше напред, легко прегърбен. Ивици бледа мъгла се виеха около върховете. Малки точки бяла и оранжева светлина танцуваха и се стрелкаха из въздуха. Това напомни на Дилвиш за последния му поход в далечния север, но тук не бе толкова непоносимо студено. Той виждаше плющащото кафяво наметало на Уилиънд на около двадесет стъпки пред себе си. Внезапно Уилиънд спря, посочи надясно и се изсмя. Дилвиш се приближи до него и се вгледа внимателно. Високо напред, по каменната алея, почти засипана от натрошен бял камък, никаква влажна, наподобяваща мъж фигура бе коленичила опряна на дясната си ръка; лявата бе вдигната и на извърнатото му нагоре лице се четеше израз на нескрита изненада. Като се приближи, Дилвиш видя, че това, което бе взел за влага, в действителност бе вкаменена лъскава одежда с лек синкав оттенък. Забеляза също, че панталоните на фигурата са се свлекли под коленете.

Дилвиш се наведе напред и докосна вдигнатата ръка.

— Стъклена статуя на човек, който се облекчава? — запита той.

Дочу кикота на Уилиънд.

— Невинаги е бил стъклена статуя — отбеляза той. — Само му виж изражението! Ако имахме малка месингова табела, можехме да му сложим надпис: „Хванат без гащи от повея на злокобните ветрове“.

— Явлението ти е познато? — запита Дилвиш.

— Застиналостта или ветровете?

— Не се шегувам! Какво е станало тук?

— Туалуа — или господарят му — явно е овладял по-тънките аспекти на преобразуващите ветрове. За тях се говори, че са били нещо обичайно в началото на света — диханието на някой къркан бог, може би — и са ни оставили тези любопитни феномени, които от време на време изравят в пустините на юг. Понякога могат да бъдат много забавни — като например два от тях, открити близо до Каладеш, сега в колекцията на лорд Хиалмот от Кубадад. Написани са няколко книги, които трудно могат да бъдат намерени, където се описва...

— Стига! — каза Дилвиш. — Можем ли да направим нещо за бедния човечец!

— Нямам под ръка някой злокобен вятър да го съживя. А пък и едва ли ще му помогне. Така че си го вземи, ако обичаш сувенири. Много е крехък. Ела, ще ти покажа как се прави.

Той се пресегна към ухoto на фигурата. Дилвиш го хвана за китката.

— Недей! Остави го, както си е!

Уилиънд сви рамене и отпусна ръце.

— Поне е утешително да знаем, че който и да стои зад всичко това, има чувство за хумор — отбеляза той. После се обърна, пъхна ръце в джобовете и продължи пътя си.

Дилвиш и Блек отново го последваха. Доста време изтече, светлините отплуваха, вятърът продължи унилата си песен...

— Блек! Наляво!

— Защо?

— Направи го!

Блек незабавно се извърна, премина между два остри шипа и заобиколи трети. Спра.

— Сега накъде?

— Наляво! Върни се назад! Мернах го при онези малки светлинки. Мисля, че го мярнах... Сега направо, после вдясно. Върни се.

Прекосяваха сенки. Уилиънд се беше изгубил от погледа им. Една от светлинките се сниши, прелетя покрай тях и превърна гротескното скалисто образувание, покрай което минаваха, в нещо сияйно и светло...

— О, Боже! — извика Дилвиш, пъзна се на земята и се приближи до новосъздадената фигура. — Не може да бъде...

Наведе се ниско, опитвайки се да различи фигурата сред забулващата ги сянка.

— Това...

Той се пресегна и внимателно, почти нежно, докосна лицето, като бавно проследи очертанията му. Друга светлинка трепна към тях, сниши се, върна се назад, залюля се. Блек, който почти винаги се вцепеняваше, докато почива, пристъпваше от крак на крак.

Светлината замря, отново се издигна и сниши.

— ... е! — прошепна Дилвиш, когато сиянието се отрази върху лицето, което гледаше.

Той коленичи и за момент сведе глава. После, смръщил вежди, присвил очи, отново погледна нагоре.

— Но как може да се окаже тук, след всичките тези години?

Блек изпърхтя недоловимо и се приближи.

— Дилвиш — каза той, — какво е това? Какво се е случило?

— В онзи, другия живот, преди проклятието да падне върху мен — отвърна Дилвиш, — много отдавна... аз... аз обичах една девойка от Елфите — Февера от Мирата. Сега тя стои пред нас. Но как може да е станало това? Толкова много време изтече, а тази изменяща се земя е последното място... Тя изобщо не се е променила. Аз... аз не мога да разбера. Каква безумна прищявка на съдбата е това — да я намеря, когато бях оставил всяка надежда — тук, застинала във вечността? Бих дал всичко да мога да я съживя.

Колебливата светлинка бе отплувала, докато той говореше. Бе избледняла като лунната светлина, която сега ги озаряваше. Затанцуваха и други светлини и някаква странна сянка се приближи към тях.

— Всичко? Това ли каза? — долетя плътният, вече познат глас на Уилиънд.

Самият той се приближи; сега, в полусянката, изглеждаше по-висок. Навлезе в триъгълника, образуван от Дилвиш, Блек и статуята.

— Спомням си думите ти, че нищо не може да се направи за тях — отбеляза Дилвиш.

— Това се отнася за обичайните обстоятелства — отвърна Уилиънд, пресегна се и докосна застиналото рамо на жената. Тя седеше, положила ръка върху юздата на бляскав кон, с вперен нагоре поглед.

— И все пак с оглед на изключителното ти предложение...

Лявата му ръка се стрелна напред и легна върху шията на Блек.

Конят изпиця и отстъпи, в очните му кухини затанцуваха пламъци. Без да прекъсва допира, ръката на Уилиънд се пълзна по гърдите и стигна до потръпващия му крак.

— Познах те! — изкрещя Блек, от устата му блесна мълния, отрази се от Уилиънд и овъгли земята до него.

Блек замръзна на място, пламъците в очите му угаснаха. Кожата заблестя. Девойката въздъхна и рухна върху коня си, а той изстена и раздвижи крака.

Уилинг бързо си отдалечи от Блек, обърна се да огледа новосъздадената композиция, стисна краищата на наметалото си и се поклони.

— Както пожела — каза той и се усмихна, — лорд Дилвиш, и в нашия случай е така, прехвърлих магията от коня на дамата върху Блек. Сега ти си на ред. Добър ход, както се казва...

Дилвиш се втурна към него, но магът внезапно се понесе назад и нагоре като лист в пеещия вятър, възнесе се, направи завой сред каменните кули, наметалото му се разпери зад него като огромно тъмно крило, насочи се на североизток и изчезна.

Дилвиш се извърна към Блек, който стоеше изправен на задните си крака като статуя от тъмен лед и протегна ръка. Конят се залюля и започна да се свлича.

ГЛАВА 4

Баран от Блекуолд крачеше напред-назад из малката си стая. Няколко дебели древни книги лежаха разтворени на масата до стената. Всички необходими принадлежности за призоваване на духове бяха разпилени на пода, но той вървеше, без да се оглежда къде стъпва.

Високо огледало със сивакава повърхност в искусно изработена рамка, украсена с животински и човешки фигури, потънали в занимания от явно насилен характер, бе окачено на стената. В дълбините му, като риба в засенчено езеро, плуваше продълговат златистооранжев силует. Той не бе отражение на нищо, намиращо се в стаята. Ритуалът вече започнал.

— Призовавам те, говори — каза тихо Баран. — Имаше достатъчно време да разбереш как действа огледалото. Кажи ми го!

Близо до огледалото пропя мелодичен, почти бодър глас:

— Много е сложно.

— Това вече ми е известно.

— Искам да кажа, че разбирам как действа, но не ми е ясно как са били заложени ефектите му. Заклинанията, положени в него, са изключително изтънчени.

Фигурата отплува към повърхността. Нарасна. Извърна се. Тялото ѝ бе прикрито от блестяща, издължена глава, която се стрелна напред и зае цялата повърхност. Имаше очи с триъгълна форма, обсипани със златисти люспи, мъничка уста, и всичкото това разположено между тясна, заострена брадичка и широко чело, където три малки рогчета стърчаха сред мека, разрошена грива от пера или пламъци.

— А сега ме пусни — примоли се тя. — Това е път към други места. Нищо повече не бих могла да ти кажа.

Баран спря и вдигна глава, сключил ръце зад гърба си. Огледа я и се усмихна.

— Опитай — каза той. — Опитай се да ми опишеш механизма на защитата му. Всеки страж, който бях поставил да не му позволи да

действа, изчезна за броени дни. Защо става така?

— Трудно ми е да предположа. Сега заклинанието бездейства и изчаква истинския ключ. И все пак като че ли нещо изключително студено се раздвижва в дълбините му, опитва се да си проправи път, ако му се попречи.

— Ти можеш ли да го блокираш?

— Да.

— А какво би направила, ако студеното нещо се опита да удари?

— Тази студенина не ми харесва.

— И все пак, какво би могла да направиш?

— Да се защитя от него със собствените си пламъци.

— Такава защита ще се окаже ли успешна?

— Не знам.

— Не би ли могла да проучиш тази страна на заклинанието и да ми кажеш как да го неутрализирам?

— Уви! Заложено е прекалено дълбоко.

— Призовавам те в името на всички сили, които те доведоха тук, остани в дълбините на това огледало. Не му позволявай да разреши на никой или нещо да премине или излезе от тази стая. Защитавай се с всички сили, с цялата мощ, която притежаваш срещу студеното явление, ако се опита да те унищожи или прогони.

— Значи няма да бъда освободена?

— Не и сега.

— Умолявам те — помисли пак. Тук е опасно. Не искам да ме сполети съдбата на останалите.

— Опитващ се да ми кажеш, че огледалото не може да бъде блокирано дълго време?

— Опасявам се, че може да се окаже точно така.

— Тогава ми обясни, щом се имаш за мъдра: неотдавна в Ледената Кула, човек, на име Ридли, блокира огледало като това за неопределено време. Как успя да надделее?

— Не знам. Може да е използвал страж със сила, много по-голяма от моята, и да я е наложил срещу магията.

— Това е неосъществимо. Използваната сила би трябвало да е изключителна или пък той притежава невероятни умения.

— Може да е било едното или другото, или и двете. Затова се разчу чак до моите владения.

Баран поклати глава.

— Не вярвам да е толкова умел или да обладава такава сила. Някога го познавах.

— Аз пък не.

Баран сви рамене.

— Чу заповедта ми. Остани вътре и блокирай действието на ключа. Ако междувременно бъдеш унищожена, следващият ще продължи делото ти. Ако не ми стигнат силите или умението, разполагам с неизчерпаем избор от такива като теб.

— Не можеш! — извика тя.

После запища, гласът ѝ бе пронизителен, режещ ухoto.

— Млъкни! Върни се в дълбините и прави, каквото ти е наредено!

Лицето се извърна, смали се, почти изчезна, превърна се в малка стрелкаща се светлинка в огледалото. Баран започна да прибира магическите си принадлежности и да ги подрежда в шкафове, чекмеджета и кошчета.

Когато стаята бе подредена, той донесе една кошница и нощно гърне, които измъкна от рицарската броня до единствения прозорец. Постави ги пред огледалото и ритна малка пейка редом с тях. Прекоси стаята и махна резето от вратата.

— Ей, ти — извика той, като я отвори. — Ела тук!

Робът, млад мъж, облечен в туника с неопределен цвят, гети и сандали, се вмъкна странично в стаята, очите му се стрелкаха.

Той се сви от страх, щом Баран протегна ръка към рамото му.

— Няма да ти причиня зло — освен ако не направиш, каквото ти кажа. Всъщност, осигурил съм ти всичко, от което имаш нужда — той го повлече към пейката. — В тази кошница има храна и вода. Причината гърнето да е тук е, че не трябва да напускаш това място по никакъв повод.

Младият мъж бързо кимна.

— Погледни това огледало и ми кажи какво виждаш!

— Стаята... господарю. И нас двамата...

— Вгледай се по- внимателно! Там има нещо, което е извън тази стая.

— Имате предвид ярката малка светлинка, която се движжи в дъното?

— Точно така. Точно така. Трябва да я наблюдаваш през цялото време. В случай че изчезне, незабавно ще дойдеш да ми кажеш! Не трябва да заспиваш в никакъв случай. По-късно ще изпратя друг роб, който ще те смени, преди да се изтошиш. Разбираш ли?

— Да, господарю.

— Имаш ли никакви въпроси?

— Ами ако не сте в покоите си?

— Тогава моят човек ще е там. Той ще знае къде да ме намери.

Нещо друго?

— Не, господарю.

Баран се върна до бронята и измъкна метла и купчина парциали. На връщане ги хвърли на пода пред слугата.

— А сега, млади човече, набий си в главата, ако мечтаеш да доживееш до почтена възраст и да умреш в леглото си — ако кралицата мине насам, в никакъв случай не трябва да ѝ казваш защо си тук или че аз съм те накарал. Хвани тия парциали, тази метла, гледай виновно. Кажи ѝ, че са ти наредили да почистиш това място. Ако продължи да разпитва, извини се, че си намерил тази храна тук и не си могъл да устоиш на глада си. Разбра ли?

Човекът кимна отново.

— Но вие няма да ме накажете за това, нали, господарю!

— Може и да не го направя — отвърна Баран, — макар че наказанието в никакъв случай не би могло да се сравни с агонията, която ще последва, ако ѝ кажеш. Но ако понесеш всичко с кураж, ще те възнаградя и ще те издигна.

— Господарю!

Баран го потупа по рамото.

— Не се бой, съмнявам се, че ще мине оттук.

Той отиде до масата, затвори книгите и ги пъхна под мишница, преди да излезе, като си подсвиркваше.

Семирама се чудеше какъв ли може да е светът сега отвъд стените на Вечния Замък, отвъд Изменящата се земя. Тя се огледа, докато скиташе из зали и галерии и откри, че се е върнала до собствените си покои. Настани се върху купчина кожи и множество възглавници и бавно фокусира поглед върху изкусно резбовано

абаносово пано в дъното на просторната стая. Нещо ароматно пушеше в мангала от лявата ѝ страна. Гоблени, на които бяха изобразени дворцови и ловни сцени, покриваха по-голямата част от стените. Шестте прозореца на стаята бяха високи и тесни. Животински кожи застилаха пода. Леглото бе широко, с балдахин, от тъмно дърво, украсено с резба. Семирама докосна веригата, висяща около шията ѝ, и прехапа сочната си долна устна. Дочу тътрене на сандали — някой идваше откъм стаята, прикрита зад паното.

Снажна жена със силно побеляла коса, на средна възраст, надникна откъм дясната страна на паното.

— Мадам? — попита тя. — Стори ми се, че ви чувам да влизате.

— И наистина е така, Лиша.

— Да ви донеса ли нещо? Нещо да ви трябва?

Семирама остана безмълвна, докато обмисляше.

— Може би малко от отлежалото вино от... Билдеш? Вече забравих откъде е. Знаеш какво обичам — каза тя.

Лиша влезе в стаята и отиде до един шкаф в дъното. Дочу се звън на чаши. Не след дълго се върна със сребърен поднос и го постави върху малката масичка отдясно на Семирама.

— Ще желаете ли още нещо, Мадам? — запита тя.

— Не. Мисля, че не — тя вдигна чашата ѝ отпи. — Влюбваласи се някога, Лиша?

Жената се изчерви и отвърна поглед.

— Като че ли веднъж да. Беше много отдавна.

— И какво стана?

— Взеха го войник, госпожо. Загина в първото сражение.

— А ти какво направи?

— Спомням си, че доста си поплаках. И оstarях.

— Знаеш ли, че някога бях кралица в един град, който вече не съществува? Този Джелерак ме призова от страната на мъртвите, защото родът ми знае езика на Древните Богове — нуждаеше се от преводач, когато онзи, който му служи, започна да се държи странно.

— Чувала съм за това. Бях тук в деня, когато ви призова. За първи път ви видях онази вечер. Донесоха ви при мен, все още спяща, за да се погрижа за вас. Изминаха цели три дни, преди погледът ви да се изясни, преди да заговорите.

— Толкова дълго? Никога не бих допуснала. Бе изминала само седмица, когато горкият стар Джелерак замина и ни предостави на самите себе си. Толкова много месеци оттогава...

— Горкият Джелерак?

Семирама се извърна и изгледа изпитателно прислужницата си, после се намръщи.

— Намирам, че реакцията ти е странна. Не се случва за първи път. Винаги е бил толкова внимателен. Според теб като че ли не е така.

Лиша прокара пръсти по перваза. Очите ѝ блуждаеха.

— Аз съм само една обикновена прислужница.

— Но защо толкова много хора реагират така? Би могла да ми кажеш.

— Бях... чувала, че много отдавна, той е бил такъв, какъвто вие казвате...

— Но вече не е!

Лиша кимна.

— Странно... как времето си играе с нас — замисли се Семирама. — Бях чувала различни неща за него, дори и в моя край. Обаче не им вярвам. Но тогава бях прекалено заета да мисля за някой друг, за да обръщам внимание на такива неща. Съпругът ми се занимаваше с наложниците си, а моето сърце копнееше за друг...

Лицето на Лиша светна, погледът ѝ се върна върху господарката ѝ.

— Да... — каза Семирама, докато разглеждаше изображенията по абносовото пано и вдигна чаша да отпие отново. — Обичах един мъж от Елфите, онзи, който замина за Шоредан и надви могъщия Владетел Хохорга, когото дори Джелерак напразно се опитваше да победи. Казваше се Селар. Той се самоуби веднага щом извърши подвига...

— Аз... Аз съм чувала за него, госпожо.

— Аз самата щях да се самоубия тогава, но не го направих. Живях още няколко години. Утешавах се с други мъже. Умрях в съня си. Сега, като се замисля, трябва да не е било случайно. Подозирам в мръсната игра съпруга ми, Рандел. Бях слаба — тя кратко се изсмя. — Да бях знаела, че ще ме възкресят, със сигурност щях да го направя.

Кралицата се протегна и въздъхна.

— Можеш да си вървиш, Лиша.

Жената не помръдна.

— Вие... вие сега няма да се нараните, нали, господарке?

Семирама се усмихна.

— Бог да те поживи, не. Прекалено много време измина, за да има този жест някаква стойност. Вече не съм онова момиче. Другите неща ме поизмориха, а и умът ми отиде в главата. Сега си върви и не се тревожи. Имах нужда от отзивчив слушател. Това е всичко.

Лиша кимна и се извърна.

— Ако имате нужда от още нещо, просто ме повикайте.

— Добре.

Тя гледаше жената, докато излизаше. След малко протегна ръка към веригата около шията си и вдигна нагоре малък, осмоъгълен медальон от синкав метал, обточен с потъмняло сребро. Отвори го и се взря в лицето, гравирано в него.

Беше портрет на млад мъж с дълга светла коса, чертите му бяха малко остри, погледът — пронизващ, имаше къса брада, а изразът на лицето говореше за сила и решимост, съредоточени в извивката на веждите, в очертанията на устните му.

Тя се загледа за момент, докосна го с устни, затвори медальона и го пусна. Допи питието си.

Надигна се, обиколи стаята, като вдигаше и разместваше разни дреболии. Накрая стигна до вратата, отново се озова в антресето, застана нерешително за момент и тръгна.

Повече от час броди из зали, галерии, нагоре и надолу по стълбища, без да срещне никого; понякога случайно попадаше на нетрайни блянове, които ѝ бяха подвластни, както например стаята, която се бе превърнала в подводна пещера, залата, в която бушуваше ураган, коридора, блокиран от ледове, мастилената дупка във въздуха, която не водеше никъде, макар че от нея се долавяше тиха, екзотична музика. Някъде пътят ѝ бе застилан от цветя, другаде — задръстван от жаби. В главната зала вилнееше буря; нежен син водопад струеше в предходната стая.

Неусетно краката ѝ промениха посоката, поеха нагоре и я понесоха към залата на Кратера. Но сега не възнамеряваше да разговаря с Туалуа, дори и само за да се върнат към спомени от отдавна отминали времена. *Нима съм последният* — не за първи път

се зачуди тя — последният човек на този свят, който умее да разговаря с него!

Тръгна по галерията около залата. Спря се да погледне навън и надолу. От дясната ѝ страна се простираше мрачна зона, сякаш нощта преждевременно бе спусната своя купол върху далечните скалисти земи. Отляво земята отново бе в състояние на метаморфоза, гънеше се сякаш под натиска на нажежени вълни, надигаше се, изменяше цветовете си. Мъглите бяха отстъпили на изток, където образуваха висока, жълта стена.

Семирама се приближи и седна на перваза, опряла гръб на възглавница. В гледката отдолу нямаше нито едно живо същество.

Какви ли са градовете сега? — помисли си тя. — Колко ли трябва да са се променили?

Мелиаш, седнал пред архивите си, по-скоро усети, отколкото чу някой да вика името му. Той премести встрани принадлежностите за писане и започна да рови за кристала.

Кристалът се изясни почти незабавно и той се оказа лице в лице с влажния поглед на Роук, който леко му се усмихна.

— Да не те беспокоя? — попита старецът.

— Не.

— Жалко. Е, имам нещо за теб. В Книгата на Знаците открих датата, когато е бил използван онзи знак. Било е преди около двеста години. Като проверих регистрите на членовете за онзи период, узах, че сред Братята е имало поне един Дилвиш — наполовина Елф, от рода Селар, по-низш адепт, който явно е бил воин. Май съм го срещал веднъж. Един такъв висок.

— Може да се окаже той. Какво още научи?

— Изличен е от списъците няколко години по-късно. Причини не са посочени. Сега, като се връщам назад, мисля, че имаше още нещо във връзка с това. Но не мога да си спомня какво.

— Опитай!

— Опитах. Но явно е било много отдавна.

— А другият?

— В сегашните регистри има някакъв Уилиънд от далечен малък градец в Муркейв. Низш магьосник. От онези с добро положение.

— С изключителни способности, предполагам?

— Не, посредствен е.

— А Дилвиш?

— Не.

— Има ли още нещо за който и да било от тях?

— Нищо, освен дето разбуди любопитството ми. Би ли ми казал за какво е всичко това?

Мелиаш се облегна назад и се опита да подреди чувствата, впечатленията и идеите си. После бавно заговори:

— В задълженията ми влиза да проверявам всичко необично, което има отношение към... към бившия собственик на замъка, който е в центъра на всичко. Виж сега, този Дилвиш е единственият, минал оттук, който твърди, че не е тръгнал да завладява силата, заключена в мястото. Всъщност, той твърди, че единствената причина за идването му тук е да убие... бившия владетел на замъка. Той не би се преструвал.

— Мнозина биха искали да си отмъстят на онзи.

— Разбира се. Но Дилвиш е единственият, който мина оттук и се обади. Освен това знае какво е станало в Ледената Кула...

— Това вече едва ли представлява някаква тайна за членовете на Организацията.

— Така е. Но той спомена, че неотдавна е бил в далечния север.

Роук задъвка брадата си.

— Не разбирам за какво намекваш. Не мога да си припомня някаква трета страна да е участвала в тази работа.

— Нито пък аз. Ридли нямаше ли сестра?

— Да. Хубавица. Казва се Риина. Тя самата е член на Организацията.

— Струва ми се чух, че е избягала, с известна помощ...

— Вярно е.

— Има ли начин това да бъде проверено?

— Вероятно. Доста от членовете на Организацията наблюдаваха конфликта от безопасността на своите жилища, естествено. Някои от тях може да разполагат с допълнителна информация.

— Ще се опиташ ли да научиш заради мен?

Роук въздъхна.

— Не виждам какво ще докаже това.

— Нито пък аз, поне засега. И все пак чувствам, че тук се крие нещо.

— Добре. Ще попитам неколцина и ще ти се обадя, ако научава нещо. Но какво общо има Уилиънд с всичко това?

— Не ми е известно. Той мина оттук по-рано и ме предупреди за идването на Дилвиш, като намекна, че той следва по-скоро тъмната, отколкото неутралната страна и че не трябва да му се има доверие.

— Най-вероятно е нещо лично. Ще те потърся, когато научава повече.

Образът му избледня.

Мелиаш лъсна кристала в ръката си, преди да го положи на място. После се надигна и обходи периметъра на Изменящата се земя с поглед, вперен в тъмнеещото петно, което се бе появило на югозапад.

Дилвиш се метна встрани, успя да подложи рамо и да спре падането на Блек.

— Какво има? Какво се е случило? — долетя тих, почти познат женски глас.

— Помогни ми! — извика Дилвиш, напрягайки сили, без дори да погледне към мястото, където сега бе застанало момичето и отмяташе коси от лицето си. — Не трябва да го оставим да падне! Бързо!

Само за миг тя се оказа до него, гърбът ѝ подпра лявата страна на Блек.

— Стормбърд, приближи се внимателно — каза тя на изискан елфски език.

Белият кон се приближи.

— Заобиколи — тя го насочи с глава и се плъзна към Дилвиш.

Конят отстъпи назад и се обърна.

— Подложи рамо там, където е моето! Опри се!

Конят се придвижи и пое част от теглото на Блек върху себе си. Момичето се извърна към Дилвиш, като премина на обикновен език:

— Сега какво?

— Сега надолу, към земята, много внимателно, да не се разпадне — отвърна Дилвиш, като за първи път от много години насам заговори на елфски език.

Тя се вгледа в лицето му за секунди, после кимна.

Отне им няколко минути и един почти катастрофален миг, докато положат Блек странично на земята.

— Не разбирам какво става — каза момичето. — Преди малко си стоях там, а сега е нощ и ти изникваш от никъде, крепейки статуята на... май не е точно кон, нали?

— Не е — отвърна Дилвиш и се обърна към нея. — Не, февера, не е.

Девойката изправи глава и присви очи.

— Кой си ти? — запита тя.

— Не можеш ли да ме познаеш?

— Аз съм Арлата от Маринта. Февера е името на баба ми.

— ... от рода Мирата? — запита Дилвиш.

— Същият. Кой си ти?

— Все още ли е жива?

— Вероятно. Преди няколко години замина за Сумрачните земи.

Ти явно познаваш семейството, но...

— Прости ми. Аз съм Дилвиш от Селар.

— Ти? Онзи, за когото се говори, че някога е бил превърнат в камък?

— Същият.

— Това вярно ли е?

— Че съм бил камък? Тялото ми наистина беше. Но духът ми бе другаде. А пък и ти самата бе статуя допреди малко. Не точно каменна, но от някаква стъкловидна материя — точно какъвто е конят ми сега.

— Не разбирам.

— И аз не го разбирам напълно. Един чародей на име Уилиънд някак си те съживи, като прехвърли магията върху Блек. Ти чуvalа ли си за такъв човек?

— Уилиънд? Не, никога не съм чуvalа. Значи съм била статуя?

— И ти и твоят кон. Стояхте ей там — той махна. — Изобщо ли не си спомняш какво се случи?

— Не — тя бавно поклати глава. — Последното, което помня е, че слязох от коня да си почина малко, преди да продължа. Тъкмо бях слязла, когато звукът на вятъра стана особен. После ме удари нещо като вълна и ми стана необичайно студено. Тогава дочух гласа ти, който идваше до мен като в дълбока дрямка или припадък. Съжалявам, че конят ти се оказа цената за моето пробуждане.

— Ти нямаше кой знае какъв избор в случая.

— И все пак, ако има нещо, което мога да направя...

— Дори не го споменавай! Точно такива думи от моя страна станаха причина за всичко, което последва. Продължи да говориш по този начин и ето ти го Уилиннд, готов да те преобрази отново.

Той погледна към небето. Тя проследи погледа му.

— Луната е странна — изрече тя накрая.

— Това е слънцето.

— Какво?

— Всъщност не е нощ. Мракът е неестествен. А замъкът — посочи той — е нататък.

Тя се обърна.

— Не мога да го видя.

— Появрай ми!

— И сега какво ще правим? — запита тя. — Изучавала съм Умението, но не знам начин да съживя... — тя кимна към Блек — онова там. Какво е той?

— Тази история е прекалено дълга — отвърна Дилвиш — и каквото стало, стало. И все пак не знам какво да правя. Не мога да го оставя така, не мога и да те пусна сама.

В този миг една-единствена дума проехтя от вцепененото гърло на Блек:

— Върви!

Дилвиш се извърна, коленичи и допря глава до тази на Блек.

— Ти чуваш! Ти можеш да говориш! — извика той. — Има ли нещо, което мога да направя за теб?

Последва тишина, колкото сърцето да отбие няколко удара, и гласът на Блек прозвъня отново:

— Върви!

Дилвиш се надигна и се обърна към Арлата.

— Обикновено той знае какво говори — каза той, — но сега се чувствам по-зле, от когато и да било. По никакъв начин не бих могъл да кажа какви други беди ще се изсипят, за да му причинят още неприятности.

— Но той трябва да притежава интелект, щом говори, и някакви сили, различни от нашите, щом може да го прави при такива обстоятелства.

— И двете предположения са верни — отвърна Дилвиш. — Той е магическо създание. Знае неща, недостъпни за нас. Не знам. Всъщност, той може да усеща еманации на Туалуа преди още вълната да е ударила, и сега се чудя дали не ни предупреждава точно за това.

— Тогава какво ще правим?

— Мисля, че трябва да постъпим, както казва и да се махнем от тук.

Дилвиш се обърна и посочи с ръка.

— Яхни коня си и тръгвай към замъка! Аз ще те следвам пеша.

— Стормбърд може да носи и двама ни.

Тя тихичко заговори на коня, той се приближи и застана пред тях.

— Яхни го!

— Така само ще ви забавя — отвърна Дилвиш.

Тя поклати глава.

— Заедно ще имаме по-добър шанс. Сигурна съм. Качвай се!

Дилвиш се подчини и тя го последва. Поведе Стормбърд на северозапад. Дилвиш се огледа назад, към мястото, където Блек лежеше неподвижно като леден блок.

Докато яздеха, небето притъмня, бледото, клонящо на запад слънце се забулваше все повече и повече. Яздиха няколко минути, като набързо подминаха още две блестящи човешки статуи, в които Дилвиш се загледа, само колкото му бе необходимо да установи, че нито едната не е на Уилиънд. Разстоянията между призрачните каменни образувания започнаха да се увеличават. Слоят талк изтъня и шумът от копитата на Стормбърд вече се чуваше ясно.

Неочаквано пеещите ветрове утихнаха. Далеч напред се появи обширна открита местност. Там земята бе по-тъмна и леко набраздена. Ходът на Стормбърд се ускори миг преди да усетят резките вибрации, последвани от ярка експлозия високо над главите им. За няколко секунди небето изсветля, като да беше ден, и после отново се смрачи.

Малко пред тях пътят се освети още веднъж, този път от дребни огнени езици, които започнаха да се сипят като сняг.

Отначало пламъците валяха само отпред и вдясно, но скоро се оказаха над тях и Дилвиш вдигна наметало да загърне Арлата и себе си. Стормбърд тихо изцвili, присви уши назад и се втурна към върховете, покрай които оставаше да преминат.

— Онова сияние пред нас — изкрещя Дилвиш. — Вода ли е?

Отговорът на Арлата, ако изобщо имаше такъв, се загуби сред множеството експлозии, които последваха някъде отзад и отгоре. Падащите пламъци станаха по-големи и по-мощни.

— Това последното прозвуча почти като нечий смях — едва успя да му каже Арлата.

Дилвиш изви тяло така, че да не бъдат изложени на пламъците, и погледна назад. Огнен, човекоподобен силует с грива от пламтяща коса, се извисяваше над безцветната, камениста земя, която току-що бяха напуснали; очертанията все още бяха видими през полуматериалната форма. Дясната ръка на фигурата бе издигната до необозрима височина и в нея държеше гигантска пламтяща купа, от която изтръсваше огнените листа, които се стелеха над земята.

— Права си! — извика Дилвиш. — Това е елементалий, при това най-големият, който някога съм виждал!

— Можем ли да направим нещо?

— Никога не съм се справял особено добре с елементалиите, освен може би със земните. Но това отпред наистина прилича на вода.

— Да, така е.

Те извиха встани. Наметалото на Дилвиш димеше на няколко места. Той долови също и мириса на горящ конски косъм, а освен това Стормбърд все по-често изцвилваше остро.

— Само Господ знае какво може да има в тази вода — извика Арлата, когато стигнаха до нея — тъмна, с проблясъци от отразяващата се иззад тях светлина, — но не може да е по-зле от това, да бъдеш жив изгорен.

Дилвиш не отговори, а се впусна да гаси пламъците, които валиха върху тях. Друг прилив на ревящи изблици смях отекна отгоре, този път много по-близо. Дилвиш се огледа отново и забеляза, че сега елементалият бе почти над главите им — и още докато го гледаше, съществото наклони купата и непрекъснат огнен поток се проточи върху им като ярък мед.

— Напред! Готови се да излее всичкото! Точно върху нас! — изкрещя той.

Арлата извика нещо на Стормбърд и конят напрегна последни сили, подскачайки напред като една от онези големи бели котки от снежните полета. Огньовете паднаха непосредствено зад копитата му и

заромоляха. Дилвиш хвани тежките си ръкавици и започна да удря по опашката на Стормбърд — по двете места, които огънят бе обхванал.

Сега около тях се носеше само плискането на вода, конят забави ход и Дилвиш усети краката си подгизнали до колене. Закачи ръкавиците на колана и прехвърли наметалото зад раменете си, защото огненият дъжд бе престанал.

Заджапаха напред, но езерото не ставаше по-дълбоко. След малко стана дори още по-плитко, макар че дъното се заблати. Водата продължаваше да е тиха и много студена. Когато Дилвиш отново погледна назад, видя, че елементалият се бе оттеглил в застиналата, бледа каменна гора и само пламтящата му, вееща се грива и сияйни рамене се виждаха, докато се отдалечаваше.

Дилвиш не можеше да си обясни усещането, че нещо не е наред, докато не осъзна, че макар пламъците да бяха угаснали, светът не изглеждаше по-тъмен от преди. Всъщност, като че ли просветляваше. Той огледа небето и установи, че луноподобното слънце бе станало по-ярко. После, като погледна напред, видя, че земята е още по-светла и близо до водата бе придобила перлен отблъсък. Измъквайки се от сумрака, светът започна да изсветлява с почти всяка тяхна джвакаща крачка. Мъгливите очертания на Вечния Замък изведенъж изпъкнаха уголемени, точно отпред и отгоре; прозорците му напомняха тъмните очи на гигантско насекомо.

— Сега мога да видя брега — обяви Арлата. — Не е чак толкова далеч. Стормбърд може да си почине...

За първи път Дилвиш усети всички места, където телата им се докосваха.

— Ти си бил воин, нали? — запита тя.

— За известно време.

— Не само преди. Имаше малко работа през последните няколко години.

— Да. Ние победихме и аз приключих с всичко това. След последната битка започнах собствено разследване. Понякога спирам и се захващам с всичко, което ми попадне под ръка, попълвам си запасите и продължавам.

— И какво е онова, което търсиш?

— Човекът, който ме превърна в камък и ме изпрати в Ада.

— Кой може да е това?

Дилвиш се изсмя.

— Защо иначе бих се озовал в този кошмар? Естествено, че е човекът, чийто замък лежи пред нас.

— Джел... старият магьосник? Чух, че е умрял.

— Не е — все още.

— Така че ние с теб не сме съперници за властта над Туалуа?

— Туалуа е твой. Просто ми остави господаря му.

— Очевидно възнамеряваш да го убиеш.

— Разбира се.

— Може напразно да си губиш времето. Поразпитах, преди да тръгна насам. Според Уишлар от Блатата, той сега не е тук. Уишлар даже почувства, че може да е мъртъв.

— Че Уишлар още ли е жив? Познавах го, когато бях момче. Все още ли е в Бан-Селар?

— Да, макар че тази област бе анексирана от Орлет Варгеш и вече никой не използва старото име. Ох, тя май принадлежеше на твоя род, нали?

— Да. Когато приключва с това тук, ще уредя и този въпрос. Ако видиш този... Орлет... преди мен, кажи му какво съм решил.

— Дилвиш, ако наистина онзи, когото търсиш, се окаже сред тези стени, имам чувството, че може и да няма връщане вкъщи.

— Много е вероятно да си права. Но ще ми е приятно да опитам, ако това ще го завлече заедно с мен.

— Често съм чувала да се говори, че омразата е саморазрушителна. Сега вече вярвам в това.

— Харесва ми да мисля, че ако успея, ще е добре за още много други, освен за мене.

— Но и да не беше така, пак би опитал, нали?

— Да.

— Разбирам.

Стормбърд забави ход, когато наблизиха брега.

— Блек трябваше да ми помогне в това отношение. Срещнах го в Ада. Но дори и без него знам, че сега Джелерак е по-слаб от когато и да било. Освен това притежавам оръжия, които смятам, че са напълно достатъчни за задачата ми.

Стормбърд издаде продължителен цвилещ звук и спря, задъхвайки се.

— Той е на края на силите си — каза Арлата, като слезе от коня.
— Да го отведем до брега.

— Добре — отвърна Дилвиш, като прехвърли крак и слезе долу.
— Трябва да бъде изтрит, ето, вземи наметалото ми. Бихме могли да си починем за малко...

Цвиленето продължи. Сега конят сякаш се съпротивлява, от устата му излизаше пяна.

— Аз...

Дилвиш затъна в калта. Опита се да се изтъръгне, но не успя.

— Е, не! Да стигна чак дотук... — изхълца Арлата, поглеждайки напред, където яркото слънце грееше над чистия пясъчен бряг, където тревите се полюшваха, а ивици сини и червени цветя потрепваха в полето.

Тя склони глава и Дилвиш дочу ридание.

— Не е честно — промълви отчаяно.

Дилвиш се напрегна, наведе се напред, обгърна я с ръце.

— Какво правиш?

Той се повлече, напрегна се да стане. Бавно започна да се надига. Водата около тях помътня. По повърхността ѝ се пухкала мехури. Тя се издигна нагоре, докато Дилвиш потъваше.

— Хвани се за Стормбърд — каза той, като изви тяло. — Качи се на него.

Арлата протегна ръце, сграбчи гривата на коня с лявата си ръка и прехвърли дясната през гърба му. Все още затъвайки, Дилвиш я бутна, издигна я нагоре и напред. Девойката се прехвърли през гърба на коня, преметна калния си, мокър крак и се изправи.

— Почини си. Събери малко сили — каза Дилвиш, — после плувай към брега.

— Арлата заговори на Стормбърд и го погали. Треперенето му престана. Успокои се. Тя се наведе настрани и протегна ръка към Дилвиш. Разстоянието между тях бе прекалено голямо.

— Няма смисъл — каза той. — Няма да ми помогнеш по този начин. Но щом стигнеш брега, ще видиш няколко дървета отляво... Използвай меча си, за да отрежеш дълъг клон. Донеси го.

— Добре — каза тя и разкопча наметалото си. Спря се и го огледа. — Ако хванеш единния край, може да успея да те изтегля.

— Или пък аз ще те дръпна обратно. Не, Опитай от брега. Като че ли ставам по-стабилен.

— Почакай... Ами ако нарежа наметалото си и вържа ивиците? Би могъл да се хванеш за единия край и да го завържеш под мишниците си. Ще доплавам до брега с другия му край и ще се опитам да те издърпам веднага, щом намеря опора.

Дилвиш бавно кимна.

— Може и да стане.

Тя извади меча си и започна да реже на ивици широкото наметало.

— Сега се сетих, че съм чувала за теб — каза тя, докато работеше — като за някой, живял много отдавна. Странно е — сега те виждам тук и научавам, че си бил влюбен в баба ми.

— Какво си чувала за мен?

— Че си певец, поет, танцьор, ловец. Не си представях така человека, който е бил Полковникът на Армиите от Изтока. Защо изостави всичко и се впусна в такъв живот? Баба ми ли бе причината?

Дилвиш леко се подсмихна.

— Или страстта към скитането? Или и двете? — каза той. — Беше много отдавна. Спомените закърняват. За какво ти е силата, заложена в онази купчина щарени скали пред теб?

— С нейна помощ бих могла да направя толкова добро! Светът е пълен със злини, които само чакат да бъдат поправени.

Тя свърши с рязането и прибра меча си в ножницата. Започна да връзва краищата.

— И на мен понякога ми е идвало на ум — каза Дилвиш. — Дори на няколко пъти се опитах да поправя някои. Но светът май си остана почти същият, какъвто си беше.

— Дошъл си да опиташ отново.

— Предполагам... Но не мога да се самозалъгвам. Чувствата ми не са еднозначни. При мен става въпрос много повече за отмъщение, отколкото за ликвидиране на злото в света.

— Понякога си мисля, че е по-сладко, когато се комбинират.

Дилвиш се изсмя дрезгаво.

— Не. Моите помисли не са чак толкова чисти. По-добре е изобщо да не ги знаеш. Чуй ме, дори да придобиеш силата, която

търсиш, и опиташи да направиш нещата, които си намислила, това ще те промени...

— Очаквам го. Надявам се.

— Но няма да е по начина, който си мислиш, уверен съм. Невинаги е лесно да различиш доброто от злото или да поставиш граница между двете. Непременно някъде ще сгрешиш.

— Толкова си уверен в това, което вършиш.

— По-различно е, а пък и не ми доставя чак такова удоволствие. Чувствам, че трябва да бъде направено, но не ми харесва начина, по който то се отразява върху мен. Вероятно един ден отново ще мога да пея и танцувам — но когато всичко това приключи. Когато ще мога да се обърна и да се върна у дома.

— Би ли дошъл с мен?

Дилвиш извърна поглед.

— Не мога.

Тя се усмихна, докато намотаваше изделието си.

— Ето. Всичко е готово. Я се опитай да се хванеш за края му.

Девойката го подхвърли към Дилвиш, който го улови и прокара под мишниците и зад гърба си. Завърза го пред себе си.

— Добре — каза тя, като обви другия край около кръста и втъкна меча зад гърба си. — Когато и двамата стигнем до брега, един от нас може да преплува обратно и да хвърли въже към Стормбърд. Ще успеем двамата да го освободим.

— Надявам се.

Арлата отново се приведе напред и заговори на коня, като галеше шията му. Той иззвили и отхвърли глава, но не се съпротиви.

— Всичко е наред — обяви девойката, прибра нозе и се повдигна в полуколеничило положение върху гърба на коня, с една ръка все още вкопчена в гривата му за равновесие.

Отпусна хватката си и прибра ръце.

— Сега! — извика тя.

Ръцете ѝ се стрелнаха напред, краката ѝ се напрегнаха. Проряза водата със стремително гмуркане, което я отнесе почти до брега, без да е направила и едно движение.

Едва тогава загреба няколко пъти. Изведнъж вдигна глава в опит да се изправи и изкрешя:

— Потъвам!

Дилвиш веднага започна да придърпва отпуснатото въже, което ги свързваше. Искаше да я върне обратно във водата. Сега бе коленичила в калта, която бе хванала пясъчна коричка, и все пак продължаваше бързо да затъва.

— Не се съпротивлявай! — извика Дилвиш, като накрая успя да издърпа опънатото въже. — Хвани се с две ръце!

Девойката сграбчи въжето и се наведе напред. Дилвиш започна да тегли, бавно, равномерно. Тя вече не потъваше, беше излязла малко по-напред.

В същия миг с един-единствен остьр звук въжето се скъса и тя падна с лице напред.

— Арлата!

Девойката отново се опита да се надигне. Лицето и косата ѝ бяха оплескани с кал. Дилвиш едва успя да долови риданието ѝ, когато отново започна да потъва. Той тихо изруга. Въжето още висеше в ръцете му.

ГЛАВА 5

— Но моля ви, сър, как ще може едно момиче да си почине, когато непрекъснато скачате от леглото? — запита тъмнооката девойка през светлата пелена на косите, които падаха върху лицето ѝ.

— Извинявай — каза Роук, отметна косата ѝ назад и я погали по бузата. — Причината е в проклетия проблем на Организацията, който сега възникна. Продължавам да мисля за регистрите, които имам да проверявам. Ставам да видя какво има, не намирам нищо, връщам се при теб.

— И какъв е проблемът?

— Ммм. Нищо, с което би могла да ми помогнеш, скъпа — ръката му като на хищен звяр падна на рамото ѝ. — Опитвам се да открия повече информация за онзи момък, Дилвиш.

— Дилвиш Освободителят, героят от Портарой? — запита тя. — Онзи, който вдигна закъсалите легиони на Шоредан да спаси града за втори път?

— Какво? Какво говориш? Кога е било това?

— Преди малко повече от година, мисля. Също е известен като Дилвиш Прокълнания, както се пее в една популярна балада от същото време — предполага се, че старият Джелерак го е превърнал в статуя за неколкостотин години.

— Боже!

Роук се изправи.

— Сега си спомням онази история със статуята — потвърди той.
— Ето какво непрекъснато ми се въртеше из главата! Разбира се...

Той подръпна брада, прокара език между процепите на зъбите си.

— Ох, да му се не види! — изрече накрая. — Тук има нещо повече, отколкото предполагах. Чудно ми е тогава какво би имал онзи Уилиънд против такъв като него. Ако има досие за свръзка, май ще трябва да го попитам. Може всичко да се изясни, преди да докладвам отново.

Мъжът се облегна напред и прокара устни по бузата ѝ.

— Благодаря ти, гъльбче!

За миг скочи от леглото и се озова в залата долу, като полите на нощницаата му се вееха зад него.

Прекоси тичешком голямата библиотека на Организацията и стигна до никаква трудно поддаваща се на описание мебел. Започна да се рови в едно от чекмеджетата. По някое време се изправи, държейки в ръце плик, на който бе изписано името „Уилиънд“.

Като отвори плика, откри, че съдържа няколко кичура бяла коса, съединени с капка червен воськ за запечатване на писма.

Той взе кичурите и ги отнесе до черната маса, висяща въгъла, като ги положи редом с едно кълбо от жълт кристал. Разположи се и се втренчи напред, като мърдаше устни, а пръстите му докосваха белите кичури.

Скоро кристалът се замъгли. Задържа се така за малко. Роук започна да повтаря името „Уилиънд“. Настипи изясняване. Един мъж с тълсто лице, почти плешив, надничаше към него.

— Да? — запита той.

— Аз съм Роук, който отговаря за архивите на Организацията. Извинявай, че те обезпокоих по средата на толкова важно начинание, но има нещо, което би могъл да ни изясниш.

Мъжът смръщи вежди.

— Важно начинание? — попита той. — Просто едно незначително заклинание...

— Не е нужно да скромничиш.

— ... което може да е от интерес само за чародеите във ветеринарната област. Разбира се, аз много се гордея с това, което правя с крастата.

— Крастата?

— Крастата.

— Аз... Ти не си ли в подножието на Каннаис, в изменяния се пояс, близо до Вечния Замък?

— Работя в една конюшня, където конете са заболели, тук в Муркейв. Това да не е никаква шега?

— Ако е, то никак се шегува с нас, не с теб. Познаваш ли изобщо човек на име Дилвиш, който язди метален кон?

— Славата му е стигала и до мен — отвърна Уилиннд. — Говори се, че е играл съществена роля в една от войните по границата не толкова отдавна — май че беше в Портарой. Лично никога не съм го срещал.

— И насконо не ти се е случвало да разговаряш с представител на Организацията на име Мелиаш, така ли?

Събеседникът му поклати глава.

— Знам кой е той, но също не съм го срещал.

— О! Тогава някой ни е метнал — някой с някаква цел. Не съм сигурен кой или защо. Благодаря ти, че ми отдели време. Съжалявам, че те обезпокоих.

— Почакай! Поне бих искал да знам какво става.

— Аз също. Някой — човек, който ползва Умението — неотдавна си послужи с името ти. Долу на юг. Очевидно не е благоразположен към Дилвиш, който също е някъде там. Не мога да ти кажа, че разбирам какво означава всичко това.

Уилиннд поклати глава.

— Сигурно са съперници — каза той — и онзи, който е използвал името ми, очевидно има нещо лошо наум. Ще ми кажеш какво става, нали? Аз имам добро име и не ми се ще то да бъде опетнено.

— Непременно. Успех с крастата.

— Благодаря.

Кристалът отново се замъгли и Роук остана да се взира в дълбините му, опитвайки се да подреди мислите си. Накрая се надигна и се върна в леглото.

Потънала в мечтания по отдавна отминали дни и съзерцавайки пъстрия свят отвъд, Семирама оглеждаше Изменящата се земя. Почти бе дошло времето следващата вълна — изключително мощна и разрушителна — да се понесе по земята. Тя се усмихна. Планът ѝ действаше. Веднъж само нещата да се решат тук и тя щеше да се наслаждава на сегашното превъплъщение на света. Какви ли дрехи са на мода сега, запита се тя.

Долу забеляза две фигури на кон да се появяват откъм затъмнената област, като цапаха из водите на все още тихото, но

вероломно езеро.

Зашо продължават да напредват, зачуди се тя. Нищо не беше се променило и те трябваше да са наясно, че всичките им предшественици са се провалили. Алчност и глупост, реши тя. Всички благородни чувства несъмнено бяха отмрели с нейното време. И все пак...

Ето!

Конят заседна близо до брега. Още двама жадни за власт търсачи на щастие щяха да обогатят света с отсъствието си.

Тя лениво се приведе напред и прокара ръка странично на прозореца, произнасяйки заклинанието за въздействие и го фокусира точно върху двамината на коня.

Картина подскочи напред, а лицето на Семирама се вцепени. Докосна прозореца веднага и прошепна още няколко думи за фино настройване.

Девойката елф си беше съвсем обикновена. Една от светлорусия тип, от родовете Маринт или Мират. Но мъжът...

— Селар! — прошепна тя, ръката ѝ обхвана шията, очите ѝ се разшириха. — Селар...

Момичето бе слязло от коня. Мъжът я следваше.

— Не!

Семирама бе скочила на крака. Юмруците ѝ бяха стиснати. Сега и двете фигури бяха във водата и се боричкаха. И още нещо...

Вълната на промяната! Надигаше се!

Извръщайки се, тя се втурна към залата на Кратера, фрази на чуруликация език на Древните вече се надигаха към устните ѝ. Като влезе във вонящата зала, забеляза демона, когото Баран по-рано бе укротил, да се спотайва в един тъгъл, глозгайки някакъв кокал.

Семирама отсечено произнесе няколко къси думи на мабрахоринг към него и той работелно се присви.

Доближи ръба на кратера и произнесе три къси цвърчащи ноти. След малко пак ги повтори. Тъмна, аморфна форма разкъса повърхността и като се усукваше, се надигна нагоре. Изدادе един-единствен музикален тон. Тя му отвърна със сложна ария, на която получи много кратък отговор.

Семирама въздъхна и се усмихна. Размениха още няколко звука. Едно пипало се плъзна край нея и тя го прегърна. Задържа го доста

дълго, стойки неподвижно, и постепенно пътта ѝ започна леко да сияе.

Когато накрая го пусна с прощална нота и се извърна настрани, бе станала някак по-висока, по-силна, по-необуздана. Очите ѝ светеха, когато се приближи до демона в тъгъла. Той изпусна кокала си и приклекна, щом тя насочи пръст към него, различните му очи се въртяха и стрелкаха.

— Оттук — каза тя, посочвайки галерията, откъдето току-що бе дошла. — Остани с мен!

Той се подчини, но щом минаха през вратата, се втурна да бяга на куцукащите си крака. Магьосницата отново вдигна пръст и този път ярък пламък заструи от него и обгърна тварта. Специфичната ѝ аура леко отслабна.

Демонът беше спрял и запищя. Тя сви пръст и пламъците изчезнаха.

— Сега трябва да правиш, каквото ти кажа — каза тя и се приближи до него. — Разбираш ли?

Той се просна пред нея, нежно обхвана десния ѝ глезнен и постави стъпалото ѝ на главата си.

— Много добре — отбеляза тя. — Човек винаги трябва да определя взаимоотношенията си от самото начало.

Тя стъпи на земята.

— Стани! Искам да ме придружиш до прозореца. Има нещо, което трябва да видиш.

Семирама се върна на предишния си наблюдателен пост и погледна надолу. Сега момичето газеше по брега на езерото, а мъжът все още беше във водата, до коня, потънал почти до рамене. Девойката бе затънала до кръста.

— Виждаш ли онзи мъж със зелената кърпа до коня? — запита тя. Когато демонът изгрухтя в знак на съгласие, тя каза:

— Искам го!

Тя се пресегна и положи ръка върху главата на създанието.

— Налагам ти повелята да не намериш покой, докато не го намериш и донесеш, жив и невредим!

Демонът отстъпи.

— Но... аз... също... ще... потъна — изгъргори той и се разтрепери. — Освен... това... не... обичам... водата — добави.

Господарката се изсмя.

— Съчувства на вкусовете ти — каза тя. — Но все пак виждам, че е необходимо нещо по-твърдо.

Обърна се към средата на галерията, откъдето минаваха количките и каруците с товара от конюшнята. Тя се огледа нагоренадолу, тръгна наляво към мястото, където нападалите от количките нечистотии бяха най-дълбоки. Като извади и разгъна една кърпичка, тя се приведе, постла я на пода и започна да слага пълни шепи от разронената пръст. Когато в средата ѝ се натрупа доста голяма купчинка, допря върха ѝ с пръст. Сякаш още от призрачната светлина се отдели от нея. Сега изглеждаше по-дребна, по-малко стихийна, по-човешки. Но песъчливата пирамидка слабо блестеше.

Повдигна ъглите на кърпичката и ги завърза. После се обърна и я постави пред създанието.

— А сега ме чуй! Трябва да вземеш това със себе си. Когато стигнеш мястото, където започват плаващите пясъци, хвърли малко върху тях. Те ще замръзнат много дълбоко и ще можеш да преминеш. Постъпи по същия начин с водата и ще си имаш мост от лед. Не трябва да се боиш да го употребяваш, но трябва да си доста бърз. Може да не действа особено добре, когато има живи същества. И все пак, ще е по-благоразумно да го вземеш. Така че — дръж!

Ноктестата лапа се протегна и хвана вързопчето за възлите.

— Ако той се съпротивлява и не иска да те придружи — добави тя, — можеш да го свалиш в безсъзнание с рязък удар ей тук — по костта точно зад ухото. Обаче не го удрий толкова силно, че да му разбиеш черепа. Помни, че го искам цял и невредим!

Тя се извърна.

— Сега ме последвай! Трябва да тръгнеш от малката дневна встрици от главната зала. Мястото е свободно по това време на деня. Побързай!

Нищо необично не ставаше в замъка или околностите му. Но Семирама бе изгубила сиянието.

Баран заповяда да му пригответят богато угощение, да сервират в покоите и реши да се поразходи наоколо, докато чакаше да се изпълнят заповедите. Отново се сети за Семирама, но този път като за

довереница и ухо на Джелерак през отминалите дни, а не като за възможна любовница. Той се изкачи до третия етаж, спря пред вратата й, нагласи одеждите си и почука.

Лиша отвори незабавно.

— Господарката ти тук ли е? — попита той.

Лиша поклати глава.

— Излезе. Не съм сигурна къде отиде и кога ще се върне.

Баран кимна.

— Когато го направи — каза той, — кажи й, че съм се отбил да продължим един предишен спор. Все още чувствам, че от това ще има полза.

— Ще ѝ предам, сър.

Той се извърна. Храната му едва ли беше готова.

Изкачи още стълбища и стигна до стаята, където робът се взираше в огледалото.

— Някакви промени? — попита Баран.

— Не, сър. Още си е тук.

— Много добре.

Той затвори вратата и заслиза по стълбите. За миг се изкиска, после се намръщи.

„Само да можех да държа дъртото копеле навън, докато придобия власт над Туалуа; след това да го пусна вътре и да го предизвикам. Ако не се яви, бих тръгнал да го търся. После дори Организацията трябва да внимава да не ме настъпи. Тогава сигурно ще мога да ги смажа. Дори и той никога не се е опитвал да го направи. От друга страна, и от тях има някаква полза. Дали пък няма да е по-добре да ги оглавя...?“

Той спря, облегнат на парапета, и се загледа в просторната зала с висок таван; врати с различна височина обрамчваха стените й, но не водеха никъде; полуустълбища бродеха към пустотата; фонтанът в средата ѝ бе пресъхнал. Както и на много други неща в замъка, Баран никога не можа да отгатне предназначението им. Помисли си, че Джелерак сигурно го знае, както и много други неща, които за самия него винаги щяха да останат тайна. В този миг се стресна, усети внезапно виене на свят, което го накара да се отмести от парапета.

„Ами ако тя знаеше? Ами ако Семирама вече държи ключа, ако владее силата и просто си играе с мен, ако само се преструва, че

съществуват затруднения в общуването с Туалуа?“

Той продължи да слиза по стълбата, опирайки се на стената, без да гледа към парапета.

„И кой би могъл да разбере? Тя трябва да е единственото човешко същество на този свят, което може да използва езика на Древните. Дори Джелерак не го знаеше добре; не беше му трябал. Имаше си заклинания, с които да държи съществото в подчинение. Докато то не обезумя. Нямаше да се налага да използват тези дълги, сложни церемонии, необходими да съживят Семирама, ако самият той бе в състояние да го разбере и да му говори. Гадна, хълзгава твар, плуваща в лайна. Сигурно и ги ядеше. Ха! В рода му това си беше наследствено. Жреци и жрици на Древните, Трябва да са знаели много неща, за които ние, та дори и великите магьосници не сме и чували. Също толкова лукави и долни, каквото бяха задълженията им. И силата също. Няма да вбесявам Семирама, освен ако не съм сигурен. Може да го нахрани с мен...“

Той се притисна по-близо до стената.

Добре де, ако знае, ако може да го контролира, какво чака тогава? Ако е така, играта е много сложна. Наистина ли е последната от рода си? Трябва да проверя. И все пак е странно... Защо точно тя, щом Джелерак може да съживи, когото си поискава от семейството й? Защото я е познавал отпреди, затова. Чудно ми е колко добре. Никога не съм си мислил, че старата торба с кокали е яздил нещо по-различно от метла, но и той някога е бил млад... Тя си има всичко, каквото трябва, наистина. Сигурно е била и доста похотлива. Ще ми се някой ден да я изненадам с Ръката... Чудя се дали някога са го правили и дали това е причината тя...?

Той стигна до никаква площадка, зави, спря се и потръпна.

„Ама тия стълби са си стръмни. Тъмни. Не съм минавал от тук с години.“

Седна на най-горното стъпало, спусна крака надолу, наведе се към следващото и се съмъкна. Лицето му бе мокро. Стискаше зъби.

„Не и преди да съм се родил, майко! Защо сега? Значи е било... Дано никой не mine насам да ме види... Ох, по дяволите!“

Мъжът продължи сантиметър по сантиметър надолу по стълбите.

„Мисли за нещо друго, направи го по-лесно...“

Размърда ръце и крака, цялото си тяло, приведе се. И пак...

„Тогава да предположим, че е вярно? Да предположим, че тя владее положението и просто чака предишният ѝ любовник да се завърне? Да предположим, че всички тези... ефекти... са чиста измишльотина? За да ме баламосат? Всеки ден научавам по нещо ново. Тя се усмихва, кима ми и ми подхвърля нещичко. А когато Джелерак си дойде, ще ме прати да се пържа в някакъв много специален Ад... Просто ако си представя...“

Още една стъпка. Той спря да изтрие длани в ръкавите си.

„Да си представим. Просто да си представим... Ако всичко това е вярно, какво да правя?“

Още една стъпка. И пак. Той притисна буза в стената. Дишаše тежко.

„Трябва да го държа отвън, докато съм силен. Как? Да удвоя стражите в огледалото? Да сложа капани и да освободя духа? Да го пусна да влезе и незабавно да го унищожа? Само че може и да не стане. И аз губя по този начин. Трябва да има нещо друго... Ех, да разполагах с едно от онези заклинания! Отдавна беше...“

Продължи движението си надолу. Вече се виждаше площадката.

„Разбира се, това не е съвсем вероятно. Просто една догадка. Имел е избор сред кралиците на Ада. Също може да е имал... От друга страна, тя ме презря няколко пъти. Защо би правила това, ако не му е вярна?“

Още три стъпки. Бързо. Отново спря да си почине.

„Ако знаех със сигурност, че съществува тайна, която да изтръгна от нея, бих го направил. Тогава всичко друго ще ми бъде дадено... Странно! Колко тихо стана тук! Едва сега забелязах... Какво може да е това?“

Бързо прескочи последните стъпала и стъпи на крака, като хвана парапета, за да запази равновесие.

„Най-сетне, ще ида да хвърля поглед на големия гаден кратер — реши той. Явно той е в центъра на всичко.“

Отблъсна се и залитна към галерията.

„Трябва ми една добра вечеря — да оправи нещата.“

Мелиаш бе седнал на едно възвишение на известно разстояние от лагера си и изучаваше гледката, която се разстилаше пред него. Изменящата се земя бе престанала да се изменя. Нямаше мъгла, ветровете бяха стихнали, пейзажът — напълно неподвижен. Сега можеше да види по-голямата част от пустошта, застинала в разкривени форми на цяла лига до замъка, чийто рязък силует отчетливо се открояваше на фона на залязващото слънце. Потърси някакъв признак на дейност, но не откри нищо.

Ще се наложи, реши той, началникът му в това начинание — Холрън — да бъде уведомен, а ако пък не може да го намери, трябва да каже на някой друг член на Съвета. Щеше да е добре да съобщи нещо повече от голия факт, че бъркотията е свършила. Само да имаше някакъв начин да обясни инертността си...

Беше обзет от нежелание да отиде лично, за да не би внезапно дейността да се възстанови. Не бе въпрос нито на страхливост, нито на благоразумие от негова страна. Никой малодушен не би бил натоварен с такава задача, нито пък някой необуздан или прекалено предпазлив. Поддържането на постовете бе от първостепенно значение. Ако имаха нужните хора, бе много вероятно да успеят да овладеят и най-яростните изблици на онзи отвътре. Пазителите се подбираха според чувството им за дълг и предаността им към задача, която можеше да се окаже непосилна. Мелиаш не искаше да се отдалечава много от мястото, където бе забит черния жезъл.

Той въздъхна и извади кристала. Все пак бе настъпил мигът да каже на Холрън, каквото имаше. Може би той щеше да предложи нещо. Може би самият Съвет ще се раздвижи да проникне в това място, в едно или друго измерение, за кратко разузнаване. И все пак едва ли биха го направили незабавно. Все още бяха прекалено докачливи към всичко, което намирисваше на Джелерак...

Докато лъскаше кристала в ръкава си, той се зачуди какво ли е станало с всички онези, които бе срецнал по пътя им към вътрешността. Възможно бе някой от тях да се е добрал и някак си да е предизвикал тази... неподвижност.

Мелиаш постави кехлибареното кълбо в ската си и се втренчи в него. То вече бе замъглено. Опита се да освободи мисълта си и да постигне контакт, но му беше трудно. Главата започна да го наболява.

Прекъсна опита си. Кристалът незабавно се изясни и старият Роук му се ухили.

— Имаш болезнен вид, синко. Да не се е случило нещо?

— Може би — отвърна Мелиаш. — Сега поне разбрах какво му е на кристала. Имаш ли нещо за мен?

— Сигурно имам, щом дамата току-що ме изрита от леглото да ти го кажа. Защо се примиряваме с всичко това?

— Мъдрецът може да промени очевидното. А може би не. Какво е посланието й?

— Първо, трябва да ти кажа, че онзи, който е минал през твоя пост под името Уилиънд, лъже. Преди малко разговарях с истинския Уилиънд. Той е в една конюшня в Муркейв, сред болни коне. После, възможно е твойт Дилвиш да е онзи, когото Джелерак превърна в камък приблизително по времето, когато нашият изчезна от старите регистри. Предполага се, че е оживял насърко и се е отличил в сблъсък на границата при Портарой, като е вдигнал легионите на Шоредан и се е притекъл на помощ на града. За това даже се пее песен. Тя ми я изпя, преди да ме изрита от леглото. Споменава за метален кон на име Блек и намеква за продължителна вражда с магьосника.

— Щастлив съм, че си се заслушал.

— Песента беше възбуджаща... сега би ли ме извинил...

— Почакай! Какво мислиш за всичко това?

— О, тя вероятно е права. Обикновено е. Обаче подозренията й са малко мелодраматични.

— Все пак бих искал да ги чуя.

Роук изтри слюнката, която се бе събрала в ъгъла на устата му.

— Е, сигурен съм, че добре ще се посмееш. Аз поне го направих. Тя мисли, че Уилиънд е предрешен Джелерак и че той се опитва да проникне в собствения си замък, но е прекалено слаб поради скорошните си поражения на север да използва обичайните си мощни средства.

— Тя откъде знае какво е станало на север?

— Говоря насиън. Както и да е, той знае, че Дилвиш е по следите му, счита тя, и затова ти е казал това — надявал се е, че ще позабавиш врага му. Какво да правя с такава жена?

— Предложи й поста си — каза Мелиаш.

— Мислиш ли, че в това има нещо?

— Възможността не трябва да се отхвърля. Ако изобщо има нещо, мисля, че ние... Е, добре. Кой знае? Благодари ѝ от мое име. Благодаря и на теб.

— Радвам се, че мога да ти помогна. Между другото...

— Да?

— Ако срещнеш отново този Дилвиш, кажи му, че не си е платил вноските.

Роук прекъсна контакта и Мелиаш върна поглед към кулите на Вечния Замък. За това място също му бе нужна информация. Но сега нямаше време.

Мелбриниононсадсаззерстелдргандишфелтселиор рядко биваше използван от земни адепти, защото произнасянето на името на демона бе необходимо за церемониите, които го принуждаваха да им служи. Една пропусната сричка и заклинателят излизаше от кръга усмихнат, за да установи, че демонът също се усмихва.

После, като разхвърляше артистично останките около омагьосания кръг, демонът се завръщаше в адските бездни, като понякога си отнасяше по някой малък сувенир от забавната интерлюдия.

Но за беда на *Мелбриниононсадсаззерстелдргандишфелтселиор*, Баран бе роден в Блекуолд, където се говореше сложен, аглутинативен език. Ето как той се оказа в служба на обитателите на Вечния Замък — едно рисковано, нестабилно, временно творение, което го плашеше дори повече от онова, което се срещаше по родните му места. Това беше и причината сега да си избира път надолу през начупената местност, изпратен на мисия в онзи лепкав район, който досега успешно му се бе отдавало да избягва. И то по повеля на жената, от която се боеше повече от всички в това измерение заради обкръжението ѝ. Затова се страхуваше от провал много повече, отколкото от изнурението и напрежението в кривите си нозе, иначе добре адаптирани към странностите на собственото му малко кътче необичайна земя.

Когато ругаеше, проклятията му звучаха като най-благочестиви, възвишени слова в превод на езика мабрахоринг. А сега той правеше тъкмо това, защото пътят бе стръмен и каменист. Здраво стисна

кърпичката и изрепетира дадените му наставления, докато напредваше към езерото. То все още бе тихо и на повърхността му стърчаха като шахматни фигури върху синя покривка части от хора и един кон.

Трябаше да ѝ отнесе едното от човешките същества. Да. Мъжът. Ей там, по-отдалеченият.

Демонът мина покрай една горичка, покрай мястото, където започваше плажът и заобиколи по периферията му. Когато се озова срещу затъналите, спря да развърже кърпичката. Хората вече го бяха зърнали и сега си крещяха един на друг. Той се замисли дали му е позволено да изяде девойката или поне коня. Обаче си припомни припряността в гласа на Семирама и реши, че ще бъде поблагоразумно да се въздържи от тези удоволствия.

Като загреба пълна шепа от заледяващия прах, той го хвърли на брега пред себе си и загледа как пясъците се набръчкаха и напукаха. Опита пътя, установи, че може да издържи тежестта му и се отправи напред.

Приближавайки, демонът се ухили на девойката и спря. Не можеше да мине покрай нея. Като че ли невидима бариера бе преградила пътя му. Той протегна сензорните си приспособления към няколко съседни равнини и накрая определи, че е обградена от множество защитни заклинания, чийто ефект се простираше в радиус на около шест фута. Изруга на мабрахоринг и гребна още малко пясък, — за да си подсигури обходен път. Всичко, което искаше, бе една хубава хапка от дясното ѝ рамо.

Разхвърля пясъка пред себе си, заобиколи момичето, хвърли още малко във водата и се вслуша в бързите звънтящи звуци, докато пред него растеше лден мост. Отново спря рязко и протегна сензори напред. Нещо в положението на раменете на мъжа го беспокоеше. Освен това, макар и невъзможно, лицето му се стори познато.

Аха! Той усети метала. Мъжът държеше меча си изведен, скрит под водата.

Демонът стисна още една шепа прах и се поколеба. Ако замразеше мъжа, после трябаше да го сече оттам. Това нямаше да свърши работа, особено щом дамата искаше бърза доставка.

Той разпръсна светещия пясък в полукръг наляво, където ръката с меча не можеше да достигне. Истанцува по него веднага щом се

втвърди, взе още една шепа нечистотии и продължи кръга зад гърба на мъжа, като се вглеждаше в очите, които го следяха, в това лице...

— Смей се, хиено! — каза мъжът на перфектен мабрахоринг. — Докуцуй насам! Почти съм твой, но не съвсем. Не още. Веднъж да се плъзнеш и много бързо ще те пратя у дома. Погледни надолу, ледът поддава!

Демонът затопурка наоколо, залитна, клекна напред и се изтегли сам с протегната ръка, като преди да се изправи отново хвърли гаден поглед на мъжа.

— Добре го направи — призна той. — С удоволствие бих изял сърцето ти. А пък и добре говориш. Знаеш ли Тел Талионски?

— Да.

— Още по-жалко. Би ми харесало да си поговоря с теб.

С тези думи той подскочи до края на ледения мост, мина зад мъжа и го удари с мазолестия си юмрук по костта зад ухото, както му бе наредено.

Сграбчи Дилвиш за косата, когато се стовари напред, после го хвана под мишниците и започна да го тегли нагоре. Водата потъмня и щом го освободи, заизлизаха мехури. Демонът преметна мъжа на гръб, обърна се и се отправи към брега, все още ухилен.

Момичето крещеше към него молби и оскърбления на елфски. Докато минаваше покрай нея, той замислено погледна рамото ѝ. Толкова близко и все пак толкова далеч...

ГЛАВА 6

Семирама бе позвънила на прислугата веднага щом демонът тръгна да изпълнява поръчката ѝ. Когато един от тях се яви в стаята до главната зала, тя го изпрати да потърси останалите и те започнаха да се появяват с чисти парчета плат, легени с вода, кърпи, храна, вино, сух халат и лекарства за студен компрес, като се стараеха да действат бързо и потайно.

Всичко това бе донесено и подредено около един диван, застлан с коприни от Изтока в бледи цветове, когато демонът се завърна в стаята, преметнал Дилвиш през рамо. Слугите се отдръпнаха обезпокоени.

— Сложи го на дивана — нареди тя. После се обърна към слугите. — Ти, почисти калта от ботушите и панталоните му. А ти ми донеси компресите. Ти ще отвориш виното.

Демонът положи Дилвиш на дивана и се оттегли в дъното на стаята. Семирама се взря в лицето на мъжа, после бавно седна до него и положи главата му в скута си. Без да поглежда встрани, тя протегна дясната си ръка и каза:

— Донесете ми влажна кърпа!

Почти незабавно исканото бе поставено в ръката ѝ. Тя започнала мие лицето. После прокара пръсти по извивката на веждите му, по бузите и брадичката.

— Мислех, че никога няма да те видя отново — изрече тихо — и все пак ти се завърна. Компрес! — каза малко по-високо и пусна мократа кърпа на пода.

Един прислужник побърза да ѝ го подаде.

Като обърна главата на Дилвиш, тя намери мястото, където бе ударен, хвърли зъл поглед към демона, разгъна кърпата, от която се разнасяше остра миризма, направи компрес и го постави зад ухoto му.

— Ей ти, избърши ножницата му и токата на колана. Ти излей малко от това вино върху чиста кърпа и я донеси тук.

Кралицата изтриваше устните му с кърпата с вино, когато Баран влезе в стаята.

— Сега пък какво става? — настойчиво запита той. — Кой е този мъж?

Семирама внезапно вдигна поглед, очите й се разшириха. Слугите се отдръпнаха. Мелбриниононсадзазерстелдрегандишфелтселиор клекна в един ъгъл, ужасен от лингвистичните способности на Баран.

— Защо? Той е само един от многото, които идват тук — каза тя — да се сдобият със силата на това място.

Баран се изсмя дрезгаво и пристъпи напред, като ръката му се премести към ръкохватката на късия меч, затъкнат в колана.

— Е, нека му демонстрираме малко сила, да го изпроводим и да се отървем от още един досадник.

— Той стигна до нас жив — каза тя с равен глас. — Трябва да бъде запазен и предаден на съда на твоя господар.

Баран се спря, припомняйки си някои предишни свои разсъждения. Но после отново се изсмя.

— Но защо не позволим на демона да го изяде веднага? — каза той. — Защо да караме бедния човек да извърви целия път до затворническото подземие?

— Какво искаш да кажеш? — запита тя.

— Не може да не знаеш откъде се сдобиват с лакомства за пиршествата си.

Тя вдигна ръка към устата си.

— Никога не съм мислила за това. Затворниците?

— Точно така.

— Това не трябва да става! Предполага се, че ние сме техни тъмничари.

Баран сви рамене.

— Това е само един голям замък в един жесток свят.

— Демоните са си твои — каза тя. — Обясни им.

Той отново се разсмя, но забеляза погледа й и усети мигновен сблъсък със сила, която не разбираше. Отново се сети за връзката й с Джелерак и замайването му се върна.

— Ще го направя — каза той и погледна надолу към мъжа, изучавайки го.

— Знаеш ли защо дойдох тук? — попита той. — Минавах по галерията. Оставила си прозореца фокусиран върху езерото. Почудих се, че си спасила мъжа и си оставила жената. Той е доста привлекателен, нали?

За първи път от незапомнено време насам Семирама се изчерви. Като забеляза това, Баран се усмихна.

— Срамота е да ги изпуснем — добави той. После се обърна към демона.

— Върни се при езерото — заповяда той на мабрахоринг. — Донеси ми жената! Аз самият бих могъл малко да се разтоваря.

Демонът се удари в гърдите и се поклони толкова дълбоко, че главата му докосна пода.

— Господарю, тя е защитена чрез заклинание срещу такива като мен — обясни той. — Аз не мога да се доближа до нея.

Баран се навъси. Споменът за профила на Арлата за първи път разтревожи съзнанието му.

— Много добре. Аз сам ще си я взема — каза той.

Баран прекоси стаята и бълсна вратата. Няколко ниски стъпала водеха към една пътека. Бързо ги прескочи и за няколко минути се озова до към ръба на склона, откъдето демонът по-рано бе слязъл.

Слънцето клонеше на запад. Вече беше се скрило зад замъка и дългите сенки се сливаха, като разгръщаха сумрачно наметало през стръмния каменист път. Баран направи няколко крачки напред към мястото, където склонът рязко се скосяваше.

Бавно се приближи до подветрената страна на огромна канара и опря гръб на нея, гледайки надолу. Измърмори някакво заклинание, но то не подейства. Перспективата се разми пред погледа му.

— Май не е много добра идея — каза той едва чуто, като дишаше тежко. — ... Не. Да върви по дяволите! Не си струва.

Но все пак остана като залепен за канарата. Скалите изглеждаха по-остри, отколкото бяха само преди миг и сякаш се протягаха да го достигнат.

„Какво чакам? Я просто да се върна и да кажа, че не си е струвало усилието...“

Дясното стъпало го засърбя. Затвори очи и пое дълбоко дъх. Гневът и похотта го бяха напуснали. Отново си помисли за момичето в капана долу. Лицето й го тревожеше. Не бе само красотата й...

Бледа искрица благородни чувства, за които той би се заклел, че никога не са съществували или поне са угаснали преди много години, се разгоря в гърдите му. Отвори очи и потръпна, като погледна надолу.

— Е добре, де! Ще отида да я измъкна.

Отблъсна се към пътеката и тръгна.

Не е толкова зле, колкото изглежда. И все пак...

Бе слязъл на около четиридесет стъпки, преди пътят да направи завой. Спра да се облегне на някаква скала отляво — позиция, която му предоставяше по-ясен изглед към езерото.

Мъжът се втренчи в тази посока за няколко минути, преди да осъзнае, че момичето е изчезнало. Както и конят. Разсмя се. Спра рязко.

— Добре... добре... добре...

Обърна се и се потътри нагоре по хълма.

— ... да върви по дяволите!

Когато Баран се върна в дневната, нещата не бяха се променили особено. Мъжът все още беше в безсъзнание, но бледността му бе по-слаба отпреди.

Семирама обърна глава и се усмихна.

— Толкова скоро, Баран?

Той кимна.

— Отидох прекалено късно. Тя изчезна. Ако е за въпрос, конят ѝ също...

— Утеши се с някоя робиня.

Той се приближи.

— Този момък веднага отива в мазето — каза той. — Права си.

Трябва да го оставим да изчака присъдата на господаря.

— Искам да бъда сигурна, че ще оживее да го направи — каза тя.

В този миг Дилвиш тихо простена.

— Ето на — каза Баран с усмивка. — Жив е. Двамина от твоите глуапци ще го вдигнат на крака и ще ме последват.

Семирама се изправи и застана по-близо до него от обикновено.

— Виж сега, Баран, може би е по-добре да изчакаме още малко.

Той приближи дясната си ръка до гърдите ѝ, после изведенъж щракна с пръсти.

— По-добре за кого? — попита той. — Не, миличка. Той е затворник като всички останали. Трябва да изпълним дълга си и добре да го пазим. Ти ми отвори очите.

Обърна се към двамата роби, които бяха преметнали ръцете на Дилвиш през раменете си и го вдигаха. Главата му висеше, краката му се влачеха.

— Оттук — извика Баран и се приближи до вратата. — Аз лично ще му окажа честта.

Семирама го последва.

— И аз ще дойда — каза тя — да се уверя, че ще се оправи.

— Не можеш да откъснеш поглед от него, а?

Тя не отговори, но прекоси стаята и главната зала заедно с тях. Погледът ѝ се отклони за момент, защото отново се зачуди на странната украса и мебелировка, които я правеха толкова изключителна — могъщото стъклено дърво, което висеше от тавана с короната надолу; гоблените, изобразяващи млади мъже с бяла коса, прибрана назад, почти като някакво украшение, и дами с невъзможно високи прически и поли, които се спускаха на невероятни дипли; изкусно резбовани инкрустирани маси; столове с массивна дърворезба, целите извити, тапицирани само на отделни места, с пъстроцветни медальони, втъкани в материјата; издължени огледала; странно съчетани плочки на пода; дълги, тежки завеси; някаква абсурдна мебел с клавиатура, издаваща melodични звуци, когато натиснеш клавишите.

Имаше нещо в тази стая, което я правеше неестествена дори в това най-неестествено от всички места. Понякога, когато преминаваше през нея, тя бе зървала в дълбините на огледалата отражение на хора и предмети, които не се намираха в стаята — недоловими, избледняващи, мяркащи се прекалено бързо, за да бъдат разпознати. А и бе дочула силна музика и смях, и реч на чужд език, който не успя да определи, да се разнасят от залата. Като възнамеряваше или да се присъедини към тържеството, или да взриви тълпата от свръхестествени натрапници с два протегнати пръста, тя бе слязла по стълбите, бе прекосила коридора и бе влязла. Музиката секна. Залата бе празна. Но в огледалата се отразяваше пъстроцветна тълпа от елегантно облечени хора, в забавено движение. Главите им бяха извърнати да я огледат. Тя забеляза един висок мъж в някаква светла униформа. Ярка лента преминаваше диагонално през гърдите му, а той

бе отклонил поглед от събеседника си и й се усмихваше. Тя се поколеба само за миг, после се приближи до огледалото в желанието си да влезе и да се присъедини към тях. Цялата група незабавно изчезна и остави огледалото празно, като залата, като ръцете й — едно отражение на магьосническа мисъл.

Когато бе разпитала Туалуа за това, той не знаеше или просто не го интересуваше какво се бе случило. Замъкът, беше обясnil той, докато се извиваше с наслаждение във вонящото си езеро, винаги си бе съществувал и винаги щеше да съществува. Той съдържаше много необикновени неща и много необикновени неща преминаваха през него. Но нито едно от тях не беше от значение.

Докато излизаха от голямата зала, откъм мебелта с клавиатурата се разнесоха четири ноти, макар че там нямаше никой. Баран се спря, огледа се назад, погледна нататък, погледна към Семирама, сви рамене и продължи пътя си.

Тя ги последва до дъното на залата. Дилвиш, който все още бе в безсъзнание, простена отново и тя протегна ръка, сграбчи го за китката и се успокои, щом усети, че пулсът му е равномерен.

— Не можеш да откъснеш и ръцете си от него — каза Баран, като забеляза жеста й.

Зад тях *Мелбриниононсадсаззерстелдрегандишфелтселиор* изпища и се втурна към друг изход. Беше забелязал нещо в огледалото и то го бе уплашило.

Те се отправиха към стълбището, което водеше в подземието. Баран подряза фитила на фенера и го запали от близкия канделабър. После ги поведе надолу към мрачните дълбини, очевидно необезпокоен от пристъпите на временно замайване.

Докато слизаха, пленникът им показва признания на живот, като наклони глава и се опита да намери опора. Семирама се пресегна и докосна бузата му.

— Всичко ще бъде наред, Селар — каза тя, — всичко ще бъде наред.

Дочу, че Баран се киска.

— Как си представяш, че ще осъществиш обещанието си, миличка? — запита той.

Дали пък не се преструва, запита се тя внезапно. Да е съbral вече сили и да се готви да се освободи и да изчезне в мрака. Баран е

сilen и въоръжен, а Селар дори не знае къде се намира. Ако избяга сега, Баран ще претърси всичко и това ще доведе до смъртта му. Как да му кажа да изчака, да продължи уловката, да остане пленник известно време?

Стигнаха до края на стълбата и завиха наляво. Мракът бе натежал от хладен, подгизнал от влага въздух. Сивите камъни на стената отляво блестяха в светлината на фенера от стичащата се по тях вода.

Историята на Корбриант и Тизелда бе много популярна по нейно време. Тя разказваше за девойката, която била принудена да се преструва на тъмничар на любимия си, за да не го убие баща й. Зачуди се дали все още я знаеха и дали Баран изобщо бе чувал за нея. Беше елфска приказка... И дали Баран разбираше изискания елфски език, който беше труден и не приличаше на нито един от езиците, които тя владееше или за които бе чувала.

Пресегна се и хвана дясната ръка на Дилвиш. Мускулът му се стегна.

— Известна ли ти е съдбата на Корбриант? — запита тя бързо и тихо на този език.

Последва дълга пауза. После дочу:

— Да.

— Такава съм и аз за теб — обясни му тя.

Почувства, че ръката му се отпуска. Надяваше се, че той брои стъпките си и отбелязва завоите. Стисна ръката му й го пусна.

Минаха през множество пресичащи се коридори, в някои от които отекваха бързи потракващи и грухтящи звуци. Когато доближиха един от тях, звуците сякаш бързо ги достигнаха отдясно. Баран вдигна глава и спря. Намали светлината на фенера.

Толкова чевръсто, че тя почти не разбра какво става, край тях премина пълчище от грамадни, зурлести, прилични на прасета твари, които тичаха на задните си крака и издаваха сумтящи, задъхани звуци. Някои от тях като че ли носеха големи възглавници и глинени халби. Щом се отдалечиха, на нея й се стори, че запяват.

— Малките гадини са се развирили — отбеляза Баран. — Няколко от тях винаги успяват да се доберат горе и да ме беспокоят, когато съм в библиотеката.

— Мен никога не са ме беспокоили — отвърна тя. — Но аз пък си чета в моята стая. Гротескни малки създанийца...

— Обзалагам се, че са доста вкусни. Което пък ми напомня, че вечерята ми изстива. Ела...

Той продължи и накрая стигна просторна зала, където една от факлите пламтеше, друга се стичаше, а две бяха напълно изгорели в гнездата. Той извади две нови от вързопа до стената, запали ги от пламтящата и ги закачи в празните гнезда. Отправи се към третия проход от ляво, който нямаше врата.

— Донеси вериги — каза той.

Близо до купчината факли се намираше поставка с вериги и полица, на която имаше пранги. Робът отляво на Дилвиш се пресегна и сграбчи чифт вериги, докато минаваха покрай тях. Семирама заобиколи Дилвиш и подбра вериги от полицата.

— Аз ще ги нося — каза тя. — Ръцете ти са заети.

Човекът кимна и продължи пътя си с веригите в ръце. Тя последва групата до залата, където Ходжсън, Дерком, Одил, Вейн, Голт и Лорман бяха приковани към вдълбнатите стени. Май трябваше да има още един...

Баран вдигна фенера и кимна по посока на празните окови и спечената от мръсотия стена, където бе висял дебелият магьосник, когото демонът вече храносмилаше.

— Ей там — каза той. — Приковете го към онзи пръстен!

Другите затворници наблюдаваха в пълно мълчание, без да помръднат от положението, в което бяха замръзнали при влизането на Баран.

Робите полудовлякоха, полудоведоха Дилвиш до мястото в стената и прокараха веригите през массивния пръстен, който бе закрепен там, без да обръщат внимание на онези, които висяха свободни във влажния камък.

— Сега ще знаеш точно къде е по всяко време, щом ти потрябва — отбеляза Баран, — ако компанията не ти пречи.

Тя се извърна и изгледа Баран отгоре до долу.

— Отдавна престана да ми бъдеш забавен — каза тя. — Сега те намирам само вулгарен и малко повече от отвратителен.

После се обрна и се доближи до мястото, където робите поставяха веригите около крайниците на Дилвиш. Подаде им оковите и

те му ги поставиха. Тя ги заключи. Баран я последва и провери здравината им.

Изгрухтя одобрително, докато проверяваше последната. Раздрънка веригите, хвърли кос поглед към Семирама и лукаво се усмихна.

— Вдигат доста шум — отбеляза той. — Ако дойдеш тук, целият замък ще разбере какво си намислила.

Семирама покри уста с ръка и се прозя.

— Взима ли дъха, а?

Тя се усмихна и се обърна към Дилвиш.

— Това ли искаш да видиш? — подхвърли към Баран.

Прегърна Дилвиш и го целуна силно по устата, като притисна цялото си тяло към него. Секундите минаваха. Баран се размърда от неудобство. Робите гледаха встрани. Накрая тя се отдръпна със смях.

— Разбира се, аз съм страстно привързана към този непознат, който се промъкна като престъпник да ни ограби — каза тя. Извърна се рязко и удари Дилвиш. — Високомерно псе! — изрече тя, а цялото ѝ лице бе олицетворение на ярост. Напусна килията с надменна походка, без да се обърне назад. Баран хвърли поглед към Дилвиш и се ухили. Взе фенера от рафта, където го беше поставил, и излезе, следван от робите.

Отвън Семирама крачеше напред-назад в края на коридора, по който бяха дошли.

— Знаех, че ще изчакаш осветлението — отбеляза Баран, като я наближи.

Тя не отвърна.

— Нямаш представа колко необичайно изглеждаше — каза той, щом се изравни с нея.

— Една целувка? — отвърна тя изненадано. — Наистина, Баран...

— Да те гледам как ухажваш онът дървеняк — наблегна той.

— Не исках да умре.

— По-рано или по-късно? Защо не?

— Той е рядкост... първият елф, който идва тук. Те са странен народ. Обикновено са много затворени. Човек би казал арогантни. Помислих си, че на господаря ти ще му е забавно да установи причините за идването му тук.

— А пък някой друг би казал „неудачник“ — каза Баран. — Но може да бъде и опасен.

— И аз така съм чувала. Е, този поне е обезвреден.

— Когато влязох и те видях да се грижиш за един натрапник по такъв начин — естествено е това да ме обезпокои...

— Да не би да се опитваш да ми се извиниш за гнусните си дребни намеци?

Баран се отправи надолу по коридора. Сянката му танцуваше в светлината на фенера.

— Да — гласът му достигна до нея.

— Добре — каза тя и го последва. — Не го направи толкова учтиво, колкото се полага на кралица, но без съмнение това е най-доброто, което мога да очаквам от теб.

Баран изгрухтя и продължи. Не се разбра дали възнамерява да отвърне по някакъв начин, защото спря внезапно, а грухтенето му потъна сред вълна от по-силни подобни звуци.

Той постави фенера по-ниско и се притисна до стената. Семирама и робите сториха същото. Шумът в напречния коридор се усили.

Изведнъж, отправяйки се в посоката на предшествениците си, покрай тях в мрака притичаха сенчестите фигури на единадесет от приличните на прасета твари. Бивните им блестяха. Всичките бяха облечени в одежди с дълги ръкави, наподобяващи туники, и с изписани по тях странни цифри. Едно от съществата носеше човешки череп под горния си преден крайник.

— Вечерята ми сигурно изстива — отбеляза Баран, като повдигна фенера. — Да се махаме оттук!

Няколко минути по-късно вече вървяха нагоре по дългото стълбище. В горната му част се мерна сянка. Баран вдигна фенера.

Веднага щом лицето стана видимо, той извика:

— Мисля, че те оставих да наблюдаваш огледалото. Какво правиш тук?

— Един човек от прислугата ми каза, че сте тук долу, господарю. Светлинката, която ме оставихте да следя — няма я!

— Какво? Толкова скоро? Незабавно трябва да призова заместник. Е, добре. Свободен си.

— Спри! — заповяда Семирама.

Робът я погледна и в сърцето му се прокрадна страх.

— За кое точно огледало ставаше дума? — запита тя, докато изкачваше последните няколко стъпала. — Сигурно не за онова в северната стая на горния етаж — онова в желязната рамка?

Човекът пребледня.

— Да, Ваше височество — отвърна той. — Същото.

Баран вече бе загасил фенера и го постави на един рафт. Обърна се към Семирама със слаба усмивка. Тя внезапно се бе изправила и очите ѝ горяха. Той осъзна магическото значение на жеста, който започваше да оформя с лявата си ръка, макар никога да не бе подозирал, че тя може да притежава такава мощ.

— Почакай, кралице! Потърпи! — извика той. — Не е това, което си мислиш! Дай ми възможност да ти обясня! — и той се зачуди дали ще може да призове другата ръка, преди тя да е завършила жеста.

Тя се спря.

— Хайде, обяснявай!

Баран въздъхна.

— Докато се опитвах да намеря решение на проблема с повреденото огледало — каза той, — изпратих вчера в него един дух да проучи друга астрална повреда. Тъкмо се готовех да поговоря с него и да разбера размера на щетите. Оставил този човек да наблюдава в случай, че стане нещо необичайно. Току-що чу неговото съобщение. Веднага трябва да отида там и да се опитам да разбера какво е станало. Може да ни даде ключа, от който се нуждаем, за да отворим огледалото отново.

Тя отпусна ръка.

— Да. По-добре ще е да вървиш. И ме уведоми какво си научил.

— Непременно. Непременно ще го направя.

Той се обърна и хукна.

Семирама изгледа двамата роби, които бяха помагали да пренесат Дилвиш, а също и онзи, който току-що бе донесъл вестта на Баран.

— Какво чакате? — запита тя. — Залавяйте се за работа или се върнете в жилищата си, както щете.

Те бързо се оттеглиха. Тя изчака да се скрият от погледа ѝ. Едва тогава се обърна и тръгна през голямата зала.

Със залеза в залата се бе смрачило, защото прозорци имаше само високо на западната стена. Като се насочи към източната ѝ част, тя усети неясно движение встрани. Силуетът на светлокос мъж, който не се намираше в залата, се отразяваше в огледалото, застанал до бяла колона, каквато също нямаше там. Тя се спря и се вгледа.

Беше мъжът, когото съзря в нощта на невидимото празненство, но сега сам, облечен в зелена дреха, и се усмихваше. Предишния път не бе осъзнала колко е красив, колко много приличаше на...

Той вдигна ръка и ѝ махна. Част от повърхността на огледалото започна да потрепва и тя почти усети, че оттам би могла да премине при него.

Кралицата сви рамене и поклати глава, като му се усмихна. Защо точно сега трябваше толкова да бърза...

Като излезе от залата, тръгна бързо по коридора, където прислужници палеха тънки конусовидни свещи в канделабри и високи свещници. Продължи обратно към потъналия в сенки център на мястото, докато стигна галерията, която опасваше предната част на сградата и най-сетне я отведе до Залата на Кратера. Спра се само за миг да погледне през прозореца към мястото, където го беше видяла за първи път.

Езерото все още беше в ясен, близък план, но момичето и конят наистина бяха изчезнали. Какво ли означаваше тя за него зачуди се Семирама, като се пресегна да промени фокусиращото заклинание.

В езерото се отразяваха планините, част от замъка и залязващото слънце. Тънката пясъчна ивица блестеше с бяла мека светлина; скалите по склона представляваха случайни тъмни образувания. За миг ѝ се стори, че долавя бързо движение отдолу и далеч отдясно.

Тя се поколеба, промени фокуса на прозореца и приближи този участък от склона. Проучи го за няколко минути, но движението не се повтори.

Семирама леко се усмихна, доволна, че не е изненадала някой друг търсач на щастие наблизо. Това обаче ѝ налагаше да бърза в сегашното си начинание, реши тя, като пренастрои стъклото и перспективата се пълзна назад и встрани.

Като се отдели от прозореца, тя забърза по галерията. Пясъкът хрускаше под сандалите ѝ. До нея достигна специфичната миризма на

мястото. Когато влезе в помещението, я лъхна влажната топлина на кратера.

Приближи до него, седна на ръба му и извиси глас в зов. Минутите летяха и въпреки че тя го повтори няколко пъти, не получи отговор. Това не бе необично, защото понякога той медитираше, като оттегляше съществена част от съзнанието си от света. Все пак Семирама се надяваше, че Туалуа не навлиза в някое от периодичните си състояния на съниливост. Щеше да е избрал много неподходящ момент за това.

Тя отново повтори призыва. Съществуваха и други обяснения, но сега не ѝ се искаше да мисли за тях. Наведе се ниско напред и добави нота на настойчивост.

Изведнъж усети присъствието му в съзнанието си — приближаващо, набиращо сила, необяснимо тревожно. Тя се подготви за чисто умствено общуване, което не се осъществи. Вместо това водата започна да ври. Тя зачака, но мина още време, а той все още не се появява. Тогава започнаха да я обливат вълни от усещания — мрачни, зложелателни. Заиздигаха се като прилепи от кратера, докосваха я съвсем леко и неволно с чувство на игривост и любопитство, каквито обикновено преобладаваха тук.

— Какво става? — запита тя на чуруликация език, който използваше.

Отново не получи отговор, но вълните от усещания и емоции нараснаха. Атмосферата на мястото стана мрачна и зловеща. После изведнъж се промени и се надигна почти бодро усещане, примесено с триумфална нотка, която набираше сила, докато помете другите и ги изтласка на заден план. Водите отново се развълнуваха и част от аморфния мрачен силует се появи на повърхността. Смътна перлена аура просветваше слабо около него, замъглени форми се стрелкаха постоянно във вътрешността му, като изкривяваха движещата се под тях маса.

— Сестро, любима, жрице, приветствам те от многото места, които обитавам — достигна до нея официалния поздрав на същия език.

— Привет и на теб от намиращата се тук, Туалуа, родственик на Древните. Ти си разтревожен. Каква е причината? Кажи ми.

— Кралице на това място, Семирама, това е болезненият цикъл на растеж на тези от моя вид. Родственик на тъмната и светлината, аз притежавам и двете същности.

— Както и всички ние, Туалуа.

— Да, но хората успяват да ги обединят през краткия промеждутък на дните си. Това сигурно прави живота много по-прост.

— Това създава своите проблеми.

— Да, но нашите обхващат епоха подир епоха на самообвинение, всеки път заради предишния цикъл, когато противоположното е преобладавало — до онзи дългоочакван, невъзможен ден, когато нашите същности се сливат и ние можем да последваме близките си в места отвъд този ад от противоречия.

Вълна на почти непоносима тъга се разля върху нея и тя се разрида неудържимо. Едно пипало се надигна почти свенливо и върхът му докосна стъпалото ѝ.

— Не тъгувай за мен, дете! По-добре оплаквай човешкия род. Когато злата воля ме обсеби, а аз се разкайвам за това време, мошта ми ще се понесе по земята и всички хора ще страдат — освен ти, която ми служиш, защото ще станеш силна и ярка, и твърда и студена като утринна звезда. А аз ще бъда по-силен от когато и да било преди и основите на света ще потреперят, както в старите времена, когато други от моя вид в цикъл на раздвоение са се борили за човешката душа.

— Нищо ли не може да се направи? — запита тя.

— Все още го забавям и ще се опитвам колкото е възможно по-дълго.

— Ами добрият магьосник Джелерак и дълга, който всички от твоя вид имат към него от стари времена?

— Какъвто и дълг да е имало, Семирама, отдавна е изплатен, повярвай ми. А пък и той не е същият човек, когото някога си познавала.

— Какво искаш да кажеш?

— Той е... променен. Вероятно също има своите тъмни и светли страни.

— Трудно ми е да го повярвам, макар че напоследък до мен достигат разни слухове. Последното, което знам за него отпреди, е, че

боледувал от дълго време — може би години — след падането на Хохорга...

— Тогава може би ще е най-любезно да се каже, че никога не е оздравявал.

— Той се отнасяше към мен много внимателно, когато ме призова отново...

— Естествено. Има нужда от теб. Ти притежаваш едно изключително умение за човешко същество. А има и нещо друго... Това, за което най-много съжалявам — продължи той — е, че скоро аз и той доста ще си заприличаме.

— Току-що преобрърна моя свят с главата надолу — каза тя.

— Съжалявам, но няма никакъв начин да предвидя кога промяната ще започне да ме връхлита. Все още ще ти помогам с всичко, което пожелаеш, по всякакъв начин, на който съм способен, докато мога.

Тя се пресегна и докосна пипалото.

— Ако мога с нещо да ти помогна...

— С нищо — каза той. — Никой смъртен не може да ми помогне. Иронията е, че ще бъда напълно луд за известно време през преходния период. Ще те отпратя, преди това да ме връхлети, на място, което съм определил за теб, отвъд времето и пространството, където ще познаеш много радост. Моето друго „аз“ несъмнено ще си спомни за теб, когато има нужда от услугите ти.

— Натъжавам се като слушам тези неща.

— И аз, като ти ги казвам. Така че хайде да си поговорим за онова, което те е довело тук сега.

— Нещата се объркаха още повече — рече тя — от това, което ми каза. Баран прави нещо с огледалото. Поставил е най-малко един дух вътре в него. В момента вероятно инсталира още някой...

— Обръщам малко внимание на делата на смъртните, освен ако не ми наредиш. Така че какви ми сега кой е този Баран и защо нещата, които може да направи на някакво огледало, биха имали значение за теб.

— Баран е мургавият едър мъж, който понякога ме придружава тук.

— Оня с Ръката?

— Да. Джелерак го е оставил да управлява това място. Огледалото — в една стая горе в северната кула — е средството за придвижване на Джелерак из многото му жилища. Той бе наранен в един магьоснически дуел преди известно време и ние си мислеме, че ще се върне тук. Щях да те помоля за силата да го изцеря. Докато очаквахме пристигането му, много други, които го смятаха умрял или омаломощен, се опитаха да завладеят мястото и да те подчинят на собствените си цели.

Усещане за развеселяване премина като вълна покрай нея.

— И тогава се замислих за причината Джелерак да ме възкреси — да ти помогам, докато боледуваше миналото лято...

— Моят пръв пристъп на лудост от векове. Дотогава му предоставях всякаква сила, от която се нуждаеше, заради онези услуги от едно време, за които ти спомена. Той не разбра какво става. Но тогава и аз не разбирах.

— Нито пък аз. Макар че се сещам за някои много стари мрачни легенди, никога не съм наблюдавала това състояние преди. Но когато натрапниците се появиха, си помислих, че няма да е зле да повториш въздействията си върху земята наоколо, докато си в съзнание, за да ги възпра. Знаех, че това няма да навреди на Джелерак, защото той винаги може да използва огледалото и да стигне дотук. Можех да споделя стратегията си с Баран, но тогава ми се стори, че вниманието му е обезпокоително. По-добре беше да го оставя да вярва, че е възникната ситуация, по-сложна от онази миналото лято, и че аз съм единствената, която може да се справи с нея ефикасно. Измамата ми предостави повече власт върху него. Но през цялото време вярвах, че огледалото е в добро състояние. Вече не съм толкова сигурна. Струва ми се, че може изцяло да го блокира.

— Защо би направил такова нещо?

— Когато раздвижи земята наоколо, ти прегради всякакъв лесен достъп дотук, освен чрез огледалото. Ако е намерил начин да го блокира, значи сме напълно изолирани и Джелерак не може да се завърне за обновлението, което му е необходимо. Целта, която си е поставил Баран, не го отличава от натрапниците — той иска да запази това място за себе си, докато търси начин да те накара да му служиш.

— Тогава той не разбира, че служих на Джелерак с охота, а не по принуда — тъй като делата на хората означаваха твърде малко за мен

през всичките тези години.

— Не. Никога не съм му казвала. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Тогава какъв е проблемът?

— Сега и самата аз не съм сигурна. Отначало исках да те помоля да отвориш пътя през огледалото и да го държиш открит въпреки всички опити, които той може да направи да го изолира отново. Исках Джелерак да може да се завърне, да си почине и да се разправи с Баран, както намери за добре. Но сега, след всичко, което ми каза за Джелерак, просто не знам какво да мисля.

— Не би било никак трудно да отблокирам огледалото, макар че не мога да обещая да го държа отворено, ако ме връхлети друг пристъп на лудост.

— Искаше ми се да те помоля също да възстановиш еманациите и да раздвижиш земята отново. Поне докато дам възможност на Джелерак да влезе през огледалото, както и да убедя Баран, че все още си неконтролирам, за да не ми досажда да муставам съучастница в безплодно начинание.

— А сега?

— Сега се стигна до там да избирам между двете злини. Просто не знам. Баран е глуповат, а освен това ме харесва. Вярвам, че ще ми е лесно да го контролирам. И все пак чувствам някаква лоялност към Джелерак. Независимо от това, което ми каза за него, той винаги се е отнасял добре с мен.

— Независимо от ситуацията, винаги можеш да разчиташ на това.

— Поради уважение към сана ми, безспорно. Той бе добре познат на кралския двор на Джандар.

— Това може и да е така, но имах предвид нещо по-лично.

Тя застина. После се изсмя.

— Това вече не мога да повярвам. Джелерак? Той винаги е бил толкова примитивен в предпочтенията си. И изцяло отдаден на Умението си.

— Той би могъл да възкреси, която и да било от прославения ти род, за да общува с мен.

— Така е.

— Неговата истинска любов е властта и господството над човешкия дух. И все пак съществуват две човешки привързаности, от които не се е лишил напълно — нищожното братско чувство към проповедниците от Бабригор и известна преданост към теб. Ти винаги си била недостижимата кралица и жрица.

— Значи добре го е прикривал.

— Но не и от Туалуа, защото аз съм прониквал до дълбините на сърцето му и съм виждал всичко, което се крие там, дори и онова, което самият той не осъзнава. Но сега неслучайно ти казвам всичко това. Волята ми се руши и аз искам да се погрижа за себе си, преди да съм напълно рухнал. Дори и докато си говорим, хвърлям поглед към линиите на бъдещето. Там има някакво тъмно петно, в което не мога да проникна. Струва ми се, че по някакъв начин той е забъркан оттатък. Първото ми намерение бе да те изпратя на мястото, което съм приготвил за теб — да си в безопасност.

Мислите ѝ се втурнаха към окования мъж.

— Няма да отида — заяви тя.

— Аз също разбрах това. Ето защо ти казах за човешката слабост на магьосника към теб. В най-добрния случай тя е толкова крехка, че самият той едва я осъзнава и не я разбира напълно. Предупреждавам те да не разчиташ на това, но то може да ти послужи по някакъв начин в труден час.

Тя прегърна пипалото.

— Туалуа! Туалуа! Ти сигурно си по-сilen, отколкото си мислиш. Не можеш ли да надделееш злата воля и да ѝ се наложиш?

Атмосферата около нея се сгъсти и стана по-тягостна, още докато говореше.

— Това — накрая отвърна Туалуа — не е обичайно за моя род, както аз го разбирам. Опитвам се и ще продължавам да се опитвам. И все пак се боя, че моята борба само влошава нещата.

— Не се предавай! Дръж се, колкото можеш по-дълго! Призови себеподобните си, Древните Богове, ако трябва!

Нешо като смях разтърси свода.

— Моите прославени предци отдавна вече са напуснали измеренията, към които съм прикован. Те не биха ме чули във възвишните места, които обитават. Не, трябва да се подгответ за изпитанието и отново да се заинтересувам от човешките деяния,

зашото ги чувствам равностойни на собствените си. А сега се вслушай в това, което казвам, защото чувствам, че лудостта отново се надига...

Парата от горещата вода в облицования с ярки плочки басейн покриваше тялото на Холрън точно над раменете, а уханието на екзотичен тамян изпълваше въздуха около него. Чертите на лицето му бяха ъгловати; очите му — сега полупрятворени — бяха тъмни, но изразителни и се стрелкаха с любопитство. Устата му, дори докато си почиваше, дяволито се изкривяваше в почти зловеща усмивка. Сега се бе привел, защото една от любимките му, коленичила зад него, разтриваше раменете му под водата. Друга му подаде разхладителна напитка в инкрустиран, извит рог на отдавна изчезнал хищник. Той отпи от него и й го върна, като прокара върховете на пръстите си по ръката на момичето, докато тя се оттегляше.

Когато кристалът му го призова, той тихо изруга и прекара ръка през гъстата си рошава кафява коса, отблъсна другото момиче и се обърна към големия глобус, който беше поставил в стената, сред мозайка от фини плочки, наредени във формата на гигантско око. Концентрира вниманието си и изображението на Мелиаш се появи в зеницата му.

— Извинявай, че те беспокоя — започна Мелиаш.

— Трябва да свикваш, когато си най-младият член на Съвета. А пък и е добре, предполагам, ако искаш да свършиш нещо. На онези дърти изсъхнали мумии ще им трябва цяла вечност да се решат да се оттеглят. Някой трябва да ги погне с нажежен ръжен, ако нещо се случи и аз съм избраният за това. Как са нещата в Сангарис? Аз...

— В Каннаис.

— А, да, в Каннаис. Наистина ти завиждам, че си там, на място, знаеш ли? Тези административни задължения... е, все пак някой трябва да ги поеме.

Той прекъсна внезапно и се взря, като започна да се усмихва.

— Да — каза Мелиаш. — Напоследък тук станаха някои промени и ми се струва, че Съветът трябва да бъде уведомен за тях. Освен това попаднахме на много интересна информация. Всъщност, мисля, че най-сетне е дошло времето Съветът да предприеме някакви действия по отношение на проблеми, пряко свързани с Джел...

— Тихо! Тихо! — Холрън изведнъж се надигна с изправена ръка и момичето, което го разтриваше, се втурна да наметне халат върху раменете му. — И въздухът има уши, както и всичко останало. Така ми се струва понякога. Чакай да се свържа с теб чрез другия кристал. Защитен е с такива заклинания, че просто няма да повярваш. Ще те потърся.

Той махна с ръка и изображението на Мелиаш избледня.

Холрън излезе от басейна и стъпи в сандалите си. Напусна пещерата и слезе по наклонен тунел, вдигна два пръста до устните и изсвири високо и пискливо.

Бледа светлина засия по широките ивици от бял камък, разположени от двете страни на тунела.

Усмихвайки се, той зави и влезе в Г-образна стая, издълбана в камъка на две нива. Щракна с пръсти и в нишата пред него запламтяха цепеници, а от назъбената цепнатина, заградена от оранжеви сталактити, се заизвива дим; сталактитите бяха омотани с дълги вериги, върху които гравирани тела излъчваха еротични импулси на широки спирали. Дебели свещи пращаха на високи поставки и осветяваха богато мебелирана стая, съдържаща почти всички магически приспособления, използвани от над тридесет националности и племена. Всяко видимо кътче на пода, на сводестия таван и овалните стени бе обозначено с магически символи.

Холрън незабавно се отправи към един рафт вляво, откъдето свали малко сандъче от лимоново дърво и го отнесе до поставка в ъгъла близо до огъня. С крак придърпа по килима украсена с геометрични фигури ниска табуретка, застлана със сива кожа. Като отвори сандъчето, извади замъглен, почти черен кристал. После се разположи на табуретката, пое си дълбоко дъх и произнесе една-единствена дума:

— Мелиаш!

Кристалът леко се избистри и фигурата на Мелиаш смътно се очерта в него.

— Как е? — запита Холрън.

— Чуваш се ужасно отдалеч — долетя тихичък, писклив гласец.

— Няма друг начин. Защитните заклинания са ни обградили като кредитори на погребение. Но можеш да говориш спокойно. Какво беше онова „Съветът да предприеме нещо във връзка с Джелерак?“

— Струва ми се, че точно тази сутрин той мина оттук, като се представи за някой друг и че сега се опитва да проникне в замъка.

— А бе, човече! Че това си е неговият дом. Ако прибирането вкъщи е най-лошото, което е намислил напоследък, не виждам къде...

— Не ме разбра. Сега той е по-слаб, отколкото някога се помни да е бил. Сигурен съм, че се опитва да иде там, за да достигне един от най-главните си източници на сила и да се възстанови. И възможността да го направи не е толкова добра — не и ако Туалуа е в един от периодичните си пристъпи на лудост. А мисля, че случаят е точно такъв. Освен това...

Холрън махна с ръка.

— Почакай. Всичко това е много интересно, но не разбирам за какво намекваш. Дори и загубил сили, той може да бъде съкрушителен враг. Има най-различни тайни проучвания и гадания за резултата от възможен сблъсък с него.

— Ти знаеш какво представляват всички те — каза Мелиаш. — Рано или късно този човек ще разруши цялата организация, както направи с много отделни нейни членове или ще извърши преврат. Известно ми е, че сред нас има цял блок привърженици, а и ти много добре го знаеш. Рано или късно ще трябва да се разправим с него и мисля, че това е най-благоприятният случай, който някога ни се е отдавал. Чувал съм те да казваш, че би искал това да се случи по твоето време.

— Виж сега, не отричам. Но то си беше между нас и не е записано. Съветът е консервативна сбирщина. Затова те провеждат тази политика на ненамеса към него от години.

— Има още нещо.

— Да го чуем.

— Един човек се отправи натам тази сутрин с явното намерение да убие Джелерак.

Холрън изпръхтя.

— Това ли е всичко? — запита той. — Знаеш ли колко много са се опитвали? А знаеш ли колко малко дори са се доближавали до него? Не, всичко това няма кой знае какво значение.

— Името му е Дилвиш и язи метален кон. Едва напоследък разбрах кой е той.

— Дилвиш Прокълнатия? Той е там? Сигурен ли си? Наполовина елф? Висок? Светлокос? Обут в зелени ботуши?

— Да. И някога е бил член на Организацията...

— Знам, знам! Дилвиш! О, богове! Никак не ми се иска да го видя да умира толкова близко до целта си. Той беше един от героите на моето детство — Пълководецът от Изтока. И когато се завърна от Ада... Той може и да го докопа, знаеш ли? Ако аз трябваше да му избирам убиец, нямаше да търся друг. Дилвиш...

— Това, за което си мислех е, че ако Организацията иска да избегне директен сблъсък, просто би могла да намери начин да помогне на този човек и същевременно да остане встриани.

Сега Холрън не гледаше към него. Взираше се в пространството.

— За какво мислиш? — попита Мелиаш.

— Разкажи ми за мястото. Какво му е особеното?

— Движенията престанаха. Сега областта наоколо е спокойна. Мога да видя замъка в далечината. Запалиха светлините. В архивите може да има карта на вътрешността му. Ще трябва да проверя при Роук. Заместникът на Джелерак там е Баран от Блекуолд, един сравнително добър магьосник...

— Има ли нещо необичайно в самото място? Повечето стари замъци си имат история.

— Историята на този се губи в легендите. Носи му се име, че е най-старата постройка в света, предшестваща човешката раса. Говори се също, че е претъпкан с духове и какво ли не. Може и да има връзка с Древните Богове.

— Един от онези, а? Добре, слушай. Успя да ме заинтригуваш. Засега не казвай на никого и не прави глупости. Незабавно ще обсъдя положението със Съвета на извънредна сесия. Ще се опитам да ги накарам да изменят стратегията си. Но не възлагай големи надежди на това. Повечето от тях няма да схванат положението, дори и чергата им да гори под тях. Ще ти се обадя веднага, щом имам някакъв резултат, и тогава ще решим какво да правим по-нататък.

Той прекъсна връзката, надигна се, за момент се взря в огъня, усмихна се и прекоси стаята.

— А, стига бе!

Щракна с пръсти и светлините угаснаха.

ГЛАВА 7

Дилвиш дочу смеха и задевките им. Целувката на смъртта фигурираше най-често сред тях. Но почти забравил случилото се, той висеше, треперейки, а мислите му представляваха хаос от оживели спомени. Главата бе престанала да го боли. Каквото и да му бе направила жената, подейства с изумителна бързина. Душевната болка, която чувствуше сега, бе предизвикана от жестокия сблъсък с демона. За малко той се оказа отново в дома на болката и спомени, които бе запечатал дълбоко в себе си, изригнаха като лава, изгаряйки го.

Не след дълго се замисли къде се намира, защо е там и го заля омраза, по-силна от болката. Опита се да пренасочи вниманието си. Успя. Думите им достигнаха до него:

— ... поправи капана за демони. Изтриха голяма част от него, докато го влачеха вътре.

— Можеш ли да достигнеш неговата част? Известно време той няма да ни е от полза.

— Сигурно.

— Одил, пак ще трябва да се протегнеш.

Дилвиш оглеждаше събратята си по килия през присвитите си очи. Не разпозна нито един от тях, макар че от техния делови разговор и от фигурата, която изграждаха, бързо дойде до извода, че всичките са магьосници. Външният им вид говореше, че са затворници отдавна.

Той отвори напълно очи. Изглежда, никой не забеляза това, толкова съсредоточени бяха върху усилията си. Дилвиш проучи фигурата по- внимателно. Оказа се опростен вариант на една от основните фигури, усвоявана от повечето чираки през първата година на обучението им. Той импулсивно протегна обутия си в зелен ботуш крак и завърши близкия до него участък.

— Я виж! Любовчията се свести! — извика един от тях. После добави:

— Аз съм Голт, а онзи там е Вейн.

Когато Дилвиш кимна, обадиха се и другите:

— ... Ходжсън.

— ... Деркон — от лявата му страна.

— ... Лорман — отляво.

Одил.

Главата на Деркон трепна в посока към него и погледът му срещна очите на Дилвиш.

— Пълководецът Дилвиш? Ти ли беше при Портарой? — запита той.

— Същият.

— Бях там.

— Боя се, че не мога да си припомня...

Деркон се разсмя.

— Бях на другата страна — Магическия Корпус и праща заклинания, които да те надвият. И все пак ти бе толкова нелюбезен, че спечели. Струваше ми занаята.

— Е, не мога да кажа, че наистина съжалявам. Защо очертавате капани за демони по целия под?

— Мислят, че товашибано място е килер. От време на време се мяркат и ни ядат.

— Е, тогава имате основание. Всички ли сте тук за едно и също?

— Да — отвърна Деркон.

— Не — противопостави се Ходжсън.

Дилвиш повдигна вежди.

— Различието ни е на метафизична основа — обясни Деркон.

— На морална — поправи го Ходжсън. — Искахме силата на това място, но с различна цел.

— Ала все пак всички я искахме — каза Деркон с усмивка. — Всички бяхме достатъчно добри или имахме достатъчно късмет да се доберем до замъка и с това всичко приключи.

Той направи драматичен жест, подрънквайки с веригите си.

— Моите заклинания подивяха и се сблъсках с Баран лице в лице. Обаче ме издебна с другата си ръка.

— Друга ръка?

— Да. Отгледал си я е в друго измерение. Използва я винаги, когато има нужда от нея. Ако изобщо успееш да излезеш оттук и се натъкнеш на него, помни, че може да е по-бърза от мигането на окото.

— Ще го запомня.

— Къде ти е металното конче?

Дилвиш изглеждаше замислен.

— Уви. Сполетя го предишната ми участ. Превърна се в статуя — той кимна в неопределена посока. — Там някъде.

Ходжсън прочисти гърло.

— Имаш ли предпочтение към някоя от страните в границите на Умението? — полюбопитства той.

— Напоследък интересът ми към Умението се оказа незначителен, при това по-скоро практически, отколкото теоретичен — отвърна той.

Ходжсън цъкна с език.

— Тогава може ли да запитам в каква посока би използвал силата на Древния, ако я овладееш?

— Не съм дошъл да търся сила — каза Дилвиш.

— А какво тогава? — запита Лорман.

— Самия Джелерак от плът и кръв, и още няколко минути, за да го отърва от бремето им.

Из цялото помещение се разнесоха възгласи на изумление.

— Наистина ли? — поинтересува се Деркон.

Дилвиш кимна.

— Героично, глупаво, или и двете — има нещо привлекателно в храбрите и безплодни начинания. Моите аплодисменти. Жалко, че никога няма да имаш възможност да опиташи.

— Това предстои да се види — каза Дилвиш.

— И все пак, кажи ми — настоя Ходжсън — къде се простира най-голямата ти дарба в Умението? Ще трябва да противопоставиш на мощната магия нещо повече от заканително изражение и меч. Какъв е цветът на основната ти сила?

Дилвиш се замисли за Ужасяващите Проклятия, които вероятно единствено той на света владееше.

— Черен като Ямата, откъдето произлиза, опасявам се — каза той.

Деркон и Лорман се изкискаха, като го чуха.

— Това прави трима от седем, плюс двама от неутралните — каза Деркон. — Не е зле.

— Не се считам за магьосник — каза Дилвиш.

Този път всички се изсмяха.

— Да де, точно толкова, колкото да си малко бременна или малко поумрял, а?

— Кой вдигна легионите на Жоредан?

— Откъде се сдоби с металния кон?

— Как се добра до замъка?

— Тия елфски ботуши не са ли магически?

— Благодарим ти за помощта за капана за демони.

Дилвиш изглеждаше озадачен.

— Никога не съм се замислял — каза той. — Сигурно има нещо вярно в това, което казвате.

Те отново се изсмяха.

— Ти наистина си особен — изрече Деркон накрая. — Но, разбира се, как иначе може да бъде надвита черната магия, освен с по- силна такава?

— С бяла магия! — каза Ходжсън.

Този път само неутралните се изсмяха.

— Бих предпочел да използвам естествени оръжия, ако изобщо се окаже възможно.

Смехът бе всеобщ.

— Срещу него?

— Никога няма даже да го доближиш!

— Предпочитанията трябва да отстъпят пред целесъобразността.

— Като конска муха на як жребец...

— Като капка вода в безкрайната пустиня...

— ... той ще те очисти мигновено.

— Може би — каза Дилвиш, — а може би не.

— Поне — възклика Деркон — ни създава първото истинско забавление, откакто ни золовиха. И както повечето наши дискусии, тази несъмнено ще си остане също с академичен характер.

— Тогава да продължим в същия дух — предложи Дилвиш. — Какво планирате да правите, ако се измъкнете оттук?

— Какво те кара да мислиш, че има план? — запита Голт.

— Шт! — нареди му Вейн.

— Във всеки затвор, където съм попадал, винаги е имало някакъв план — каза Дилвиш.

— А откъде да знаем, че ти не си маскиран Джелерак и не правиш някакъв номер?

— При наличието тук на половин дузина магьосници от всички оттенъци нима не можете да разберете дали някой е под въздействието на трансформиращо заклинание?

— Нашите заклинания не действат добре на това място и освен това има по-прости маскировки от магическите.

— Спокойно! — извика Деркон. — Този човек не е Джелерак.

— Как разбра това? — запита Одил.

— Защото съм срещал Джелерак и никаква земна маскировка не би могла да го промени толкова. Що се отнася до магическата... Има някои неща, които не се променят. Освен че съм магьосник, съм свръхчувствителен и този човек ми допада. Никога не съм харесвал Джелерак.

— Разчиташ на усета?

— Екстрасенсите се доверяват на усета си.

— Джелерак е последовател на Черното умение — каза Ходжсън — и все пак ти не го харесваш?

— Нима всеки писар харесва останалите? Всеки войник? Или проповедник? Ти харесваш ли всички бели следовници? И тук е като при всичко останало. Уважавам дарбите му и някои от деянията му, но мен лично ме тревожи.

— По какъв начин?

— Никога преди не съм срещал човек, който, мисля, обича злото заради самото зло.

— Странното е, че точно ти го отхвърляш.

— За мен Умението е средство, а не цел. Аз съм сам за себе си.

— Но това би те опетнило.

— Това си остава мой проблем. Дилвиш попита нещо. Някой ще му отговори ли?

— Аз ще го направя — отвърна Ходжсън. — Не, всъщност нямаме план как да се измъкнем оттук. Но ако все пак се случи, намеренията ни съвпадат. Имам предвид, че искаме да достигнем незасегната територия и после да обединим силите си за насочване еманациите на Туалуа, за да прекъснем заклинанието за поддържане на това място. Поканен си, ако искаш да се включиш в опита.

— Какъв ще бъде резултатът от това? — поинтересува се Дилвиш.

— Не знаем със сигурност. Възможно е всичко да се разпадне и да ни позволи да избягаме в суматохата.

— Камъкът, положен върху камък, обикновено се стреми да запази мястото си — каза Дилвиш. — По-вероятно е мястото да бъде освободено да остане по естествен начин. Ще отклоня поканата ви, защото ми се налага да се заема с нещо друго, веднага щом се освободя оттук.

Голт изпръхтя.

— И това, предполагам, ще стане скоро? — запита той.

— Да. Но първо трябва да узная дали някой от вас е виждал Джелерак. Той тук ли е? Къде са покоите му?

Отговор не последва. Дилвиш огледа стаята, но последователно всеки един поклати отрицателно глава.

— Ако беше тук — рече Одил, — вече всички щяхме да сме мъртвци или нещо по-лошо.

— А що се отнася до покоите му — каза Голт, — познанията ни са никак ограничени.

— Коя бе жената — запита Дилвиш, — която помогна да ме доведат тук?

Отново се разнесе смях.

— Че ти даже и не я познаваш? — запита Вейн.

— Тя е кралица Семирама от древния Джандар — уведоми го Ходжсън, — възкресена от самия Джелерак да му служи тук.

— Чувал съм балади и разкази за красотата ѝ, но и за нейното коварство... — каза Дилвиш. — Трудно е да се повярва, че тя наистина е тук, жива, по повелята на този човек. Говори се, че един от прадедите ми ѝ е бил любовник.

— И кой може да е това? — запита Ходжсън.

— Самият Селар.

В този миг Лорман нададе вой и задрънка веригите си.

— Горко ни! Започва отново, а аз даже и не разбрах, че е свършвало! Ние сме двойно обречени — да имаме такава възможност и да я пропуснем! Уви!

— Какво... какво се е случило? — запита Ходжсън.

— Провалихме се! Съсипани сме! Можеше да стане толкова лесно!

— Кое? Кое?

Но престарелият магьосник само изпища отново, после взе да ругае. Високо над тях се материализира някакъв облак, образуваха се сенчести пространства и започна да се сипе бледосин сняг.

— Знае ли някой какво говори той?

Всички поклатиха глава.

Лорман вдигна костелив пръст и посочи свръхестествената виелица.

— Това! Това! — изкрещя той. — Току-що отново започна! Усетих началото на еманациите. Бяха престанали за известно време, а ние не обърнахме внимание! Нашата магия сигурно щеше да действа през този период! Можеше вече да не сме тук!

Магьосникът заскърца с това, което бе останало от зъбите му.

Една от вратите на приемните до главната зала се разтвори леко към сумрачния свят. Масивна глава, покрита с черна къдрава коса, се приведе под горната рамка на вратата и един великан с яки мускули влезе в стаята. Гол до кръста, той носеше карирана поличка в синьо и черно, запасана с широк кожен ремък, от който висеше огромна ножница. Великанът бавно вдигна глава, извърна се, ноздрите му се издуха. Безшумно се отправи първо към окленаната с кал кушетка, а после — към ъгъла в дъното на стаята. Очите му притежаваха почти изпепеляващ син цвят; гъстата му брада бе къдрава като косата. Той прекоси стаята до вратата отляво и я оставил леко открайната. Надникна в главната зала. Стъкленото дърво, което висеше надолу от тавана, проблясваше със светлина, която не беше от огън. Подовете просветваха влажно като повърхност на езеро. Някъде съвсем отблизо долетя цъкащ звук. Огледалните стени разместваха реалностите. Мъжът подуши застоялия въздух и пристъпи напред. Беше сам.

Докато напредваше, отляво се разнесе единичен камбанен звън. Той се понесе с бързина, нетипична за неговия ръст, като се извръщаше, докато вървеше с широки крачки, и наполовина изтегли меча от ножницата.

Камбанният звън се повтори някъде откъм висока, тясна кутия, изправена в една ниша вдясно от вратата, през която току-що бе влязъл. В горния си край имаше кръгъл циферблат, а около него бяха вдълбани дванадесет числа; две стрели вътре в него сочеха противоположни посоки. Хармоничният звън продължаваше и той се прокрадна, като изучаваше видимата през украсеното стъклено

покритие част на механизма. Отборо ударите и на широката му уста започна да се оформя усмивка. Прозвуча седем пъти, преди да престане и той изведнъж разбра, че това бе източникът на цъкането. Отбеляза, че по-малката стрела сочеше седмата цифра.

Великанът внимателно разгледа изображенията на слънцето и луната във всичките им фази, изрисувани и вдълбани върху циферблата. Внезапно го осени предназначението му; успя да сдържи смяха на удоволствие от простотата и елегантността на предмета. Безшумно върна меча в ножницата и се обърна.

Залата ли се бе променила, или само осветлението? Сега изглеждаше по-приглушено, по-застрашително и той се чувстваше така, сякаш невидими очи следяха стъпките му по лъснатия под. Ароматът, който първо бе доловил в приемната, бе примесен с друг, недоловим, който сериозно го обезпокои.

Огромната факла, която светеше отгоре, пращеше и пушкаше, докато премина под нея. Сенки се стрелкаха около него и вътре в огледалата. Пред очите му се простря огромна космата ръка. Само за миг му се стори, че огледалото отлясно показва нещо, което не споделя компанията му в залата — гигантско, странно оформено пространство от мрак. Вече не се забелязваше, но напредваше, без да откъсва поглед от мястото, където можеше да се окаже.

Сред миризмите, които следваше, противната преобладаваше...

Като че ли целият замък потръпна лекичко, само веднъж, около него...

Леката подпора се люшна и сенките отново затанцуваха...

Внезапно откъм малка мебел в дъното на залата прозвуча музика...

Непроницаемият мрак бе отново тук, полускрит зад стълб, който не прикриваше нищо от тази страна на огледалото...

Мъжът упорито се отправи напред, като пренебрегна всичко, освен миризмите.

(Дали пък гобленът до отсрещния ъгъл отлясно не се раздвижи лекичко?)

Черното творение се плъзна иззад огледалния стълб и той се спря, взирайки се в него.

Беше огромен, приличен на кон звяр, излят от метал, който подскочи напред, изхвърли глава и го огледа. Сякаш му се надсмиваше.

Докато се взираше, объркването по лицето му се примеси с неверие, а създанието като че ли се насочваше право срещу него. После то рязко се извърна и изимитира влизането му в залата, като дори се спря да изследва изображенията върху часовника в нишата. Когато се изравни с него, то се спря и се обърна да срещне погледа му.

Неочаквано очите му припламнаха и се озариха; вълма дим се закълбиха от ноздрите. Сведе глава и приклекна. Струя пламък изригна от устата му, помете залата, изпълни цялата огледална стена.

Мъжът вдигна ръка и се извърна.

Огледалата отсреща също отразяваха пожарището. Яркостта се усили. И все пак не се усещаше топлина, не се долавяше звук...

Черният звяр бе изчезнал зад стената от пламъци, но мъжът имаше странното усещане, че огледалото ще се пропука всеки момент и металното създание ще изникне, нападайки го.

Потискащо усещане за древна магия витаеше наоколо. Дали идваше от Древния, живеещ някъде вътре, или бе част от самата структура на замъка, бе трудно да се определи.

Като откъсна с мъка поглед от стената, великанът отново се отправи напред. Гобленът пак се раздвижи. Сега бе очевидно, че зад него се спотайва грамадно тяло. Мъжът се насочи право към него.

Преди още да се доближи, гобленът бе смъкнат и различните очи на един демон го огледаха.

— Пламъците ме накараха да си помисля, че ме изпращат вкъщи,
— измрънка той. — Но то било само един от смъртните и дори не от онези, които не ми е разрешено да нападам.

Дългият му раздвоен език се стрелна и облиза устните му.

— Вечеря! — заключи той.

Мъжът се спря и ръцете му се преместиха към колана.

— Грешиш — отвърна мъжът на същия език, — *Мелбриниононсадсаззерстелдрегандшифелтселиор*. Пламъците бяха вече угасени в деня, когато си се пръкнали.

— Как би могъл ти, маймунско изчадие, да знаеш името ми, щом аз не те познавам?

— Грешиш — повтори човекът, — защото ти наистина ще бъдеш пратен у дома. И преди да тръгнеш, аз ще прошепна отговора на последния ти въпрос и ти ще ме познаеш.

Той разкопча колана си и заедно с тежкия меч и ножницата го пусна на пода.

Музиката стана неистова, пламъците продължиха танца си, докато демонът се приближаваше. Човекът пристъпи да го посрещне; мрачна усмивка играеше на устните му.

— Нахалство, името ти е човек! — изрече демонът и скочи върху него.

— Отново грешиш — отвърна другият, като отклони щракащата челюст, блокира зловещо извитите нокти и го сграбчи здраво.

Вплетоха се в сложен възел от крайници, свлякоха се на пода и се затъркаляха.

Сред пламъците сякаш се разтвориха очи, които ги следяха.

Холрън бе окачил огледалото на стената между едно бюро и огнището и го беше защитил с повече от шестдесет и осем интересни руни и символи. Сега лежеше на купчина възглавници, подръпваше от наргилето си и обмисляше какъв подход да възприеме, успокояващо ритъма на сърцето си и отпускаше различни групи от мускули. След малко остави мундщука встрани, все още замислен върху наученото на Съвета, когато те, безтелесни, бяха кръжали над Каннаис и бяха оглеждали Вечния Замък. Джелерак използваше система от огледала да се придвижва из обиталищата си. На Холрън щеше да му бъде необходим достъп до едно от тях и пълно познание на управляващото го заклинание, за да се възползва от системата, както правеше Джелерак. Самият замък бе обграден от силна, мрачна аура, която напълно го изолираше от психично проникване. Замъкът бе прекалено далеч за пряк физически достъп, а и във всеки случай околностите му отново можеха да се впуснат в лудешкия си танц. Холрън бе доверил на паметта си вида и усещането за мястото. След като се бе завърнал в тялото, а после и в покоите си, той бе проверил всичко, съдържащо се в обемистата му библиотека, за което можеше да се сети и което би могло да има никакво отношение към проблема с огледалата.

Сега отново пусна духа си да отлети към онова загадъчно място. Не след дълго Вечния Замък примигна под него, огромен и зловещ. Психичният му еcran все още се държеше, но имаше места, където реалността бе сведена до най-опростени видения...

Той се премести в равнината от чиста енергия и откри, че тук пътят му също е преграден. После стигна до архетипното място на чистите форми, където също не бе допуснат. Със значително по-голямо усилие от положеното дотук, Холрън се придвижи до равнината на същностите.

Аха...

Целият градеж на замъка бе чудноват — едно от най-странныте неща, които някога бе съзирал. Но той не губи време в каталогизиране на чудесата. След като вече бе насочил волята си да определи мястото на огледалото, то се открояваше доста ясно пред погледа му там, където в земния свят би се намирала северната кула.

Приближи го предпазливо, като търсеше необичайни същности наоколо.

Имаше само един човек и от тази равнина присъствието на една друга ръка бе осезаемо. Значи това беше Баран. Добре, добре...

Той видя заклинанието и премина в равнината на структурите, където се чувствуваше много по-удобно. То се превърна в множество взаимно свързани линии с различен цвят, като всичките те пулсираха и искрици енергия се стрелкаха сякаш напосоки из точките на пресичане.

Интересно. Нещо друго също изучаваше заклинанието отгоре, от по-близък план, в равнината на енергията.

Холрън леко се отдръпна и загледа наблюдателя. Ако той можеше да определи началната точка вместо него, значително време и енергия, да не говорим за риск, щяха да му бъдат спестени. Не му хареса смътното синьо спираловидно тяло в един тесен ъгъл. След внимателен оглед разбра, че то сякаш бе прилепено там и все пак свободно...

При още по-внимателно оглеждане се оказа, че колегата му по изучаване на заклинанията е един от онези неопределени, цизлунарни елементалии от аморфен, огнен вид, когато са в собственото си измерение. Тук той представляваше разузнаващ сърп, който пулсираше в червено. Сърпът обходи периферията на заклинанието няколко пъти, бързо, без да влиза в допир с мрежата от линии. Обаче като че ли забавяше ход при един изпъкнал ъгъл всеки път, щом минеше покрай него.

Всяка линия, която Холрън съзираще, представляваше отделен елемент на заклинанието — изречен или създаден със знак. Силата, която го изпълваше, бе, разбира се, придала от самия Джелерак по време на ритуала и произтичаше или от собствената му същност, или от жертвен източник. Проблемът на Холрън бе да определи последователността, в която структурата е била създадена, докато се намираше в собственото си измерение — трудна задача, защото началото не бе непосредствено видимо, каквото би било в работата на някой начинаещ или дори чирак, който няма голяма слабост към потайностите. Бе изключително хитроумно творение и Холрън усети неохотно възхищение пред техническата вещина на майстора му.

Сърпът се забави на още едно място — един ъгъл по-долу, като че ли внезапно привлечен от нещо там — после отмина и отново спря пред изпъкналия ъгъл.

Холрън продължи пасивното си разузнаване. Сега можеше да се измъкне дори ако някой използваше заклинанието преди него. Покъсно щеше да стане наистина опасно. По-добре беше да остави елементалият да поеме риска на предварителните стъпки.

Сърпът отново се забави край ъгъла, почти спря и Холрън съсредоточи цялото си внимание на това място.

Да. По време на прилива и отлива на една от пулсациите той се увери, че е определил тънката като паяжина линия в една неестествена пресечна точка, където би могъл да вклини микроскопична преграда на възприятие. Но елементалият като че ли не я забеляза и се върна при изпъкналия ъгъл, където спря.

Холрън се загледа, сигурен какво ще последва.

Сърпът протегна по-изострения си край, осъществи контакт, като приложи психичен натиск в тази точка. Леденосиният пазител отскочи като развита пружина от съседния ъгъл. Сърпът се напъна да се освободи, после застине. Започна да се свива и миг по-късно бе изцяло погълнат.

Синята спирала се отклони встрани и остана неподвижна, но сега пулсираше по-ярко. След още няколко потръпвания тя се прикачи към друг ъгъл и допълнителната яркост, която бе придобила, беше изсмукана в структурата на самото заклинание. Тя се изтъркаля встрани и застине — неясно синьо очертание.

Холрън се приближи. Сега можеше да види, че елементалият едновременно блокира и проучва заклинанието. Особености, които отначало бе взел за част от градежа, започнаха да примишват и да избледняват — прегради, разположени в открити пространства, които трябваше да се затворят, когато заклинанието бъде призовано. Докато наблюдаваше преливането им, той се замисли за лицето, което трябва да е въвело елементалия в картина. Веднага, щом осъзнае изчезването му, щеше да изгуби известно време да създаде условия за призоваване на следващия, ако решеше да продължи проучването и блокировката, и още малко време да го натовари със задачата му. Щеше да има достатъчно време Холрън да свърши онова, което трябваше да се направи, без да бъде прекъсван.

Освен ако, разбира се, някой не задействаше заклинанието, докато той е там. В такъв случай щеше да бъде унищожен.

Магьосникът се отправи към по-долния ъгъл. Единственото, което му оставаше, бе да определи посоката, в която протичаше заклинанието. Имаше две възможности. Погрешната щеше да развали заклинанието и изцяло да дезактивира огледалото, докато той преминава обратно през него.

Едната линия бе по-тънка и показваше високия пронизителен тон в гласа на заклинателя. Обикновено заклинанията започваха с по-нисък тон от финалния, макар че невинаги се правеше така. Освен това, всяка линия можеше да представлява предварителен жест. Той се приближи и установи моментен контакт с по-плътната линия.

Синята спирала проблесна към него, но преди да пристигне, той вече се беше отдръпнал, отнасяйки едно важно сведение със себе си: линията отекваше при контакт! Следователно, беше дума, а не жест.

Холрън следеше и чакаше спиралата да се успокои. Този път ѝ трябваше повече време, но все пак отплува, проучвайки по-широките ъгли.

След като веднъж правилно бе навлязъл в заклинанието от който и да било негов край, щеше да бъде в безопасност от атаките на спиралата. Но те трябваше да бъдат временно неутрализирани, докато структурата бъде задействана. Тогава единствената опасност би могла да дойде, ако използваха заклинанието, докато той го проучваше.

Сpirалата отново се усмири и той прослуша по-тънката линия, като мигновено се отдръпваше.

Студеното синьо тяло действаше по предсказуем начин и той го пренебрегна, докато обработваше допълнителната информация, която беше получил. Имаше още едно ехо — следователно, започващо и завършващо с дума.

Все още нямаше начин да различи със сигурност кое рамо на ъгъла представлява началото и кое — края, освен предположението за по-ниския звук. Той отстъпи и още веднъж огледа заклинанието като цяло, опитвайки се да получи обща представа за строежа му.

Прерови паметта си за аналогии, размисли над тях и реши, че накрая ще трябва да се довери на едно напълно субективно усещане, което нарастваше вътре в него.

Втурна се напред и проникна откъм края на по-тънката линия. Ударът на студеното синьо създание остана извън възприятията му, тъй като при идването му той вече се придвижваше навътре в системата на заклинанието.

Осъзна, че предположението му е вярно, щом дочу първата дума — сравнително стандартно начало — да звъни навсякъде около него. Продължи напред из заклинанието, като получаваше впечатление за всеки жест, олицетворен от всяка дума, и го запечатваше в паметта си. Когато стигна до края, прескочи бездната и започна втора обиколка. Този път пробяга през него по-скоро да придобие обща представа, отколкото да отработи детайлите.

И отново.

Удиви се на талантливия начин, по който бе замислено заклинанието и дълбоко в себе си осъзна, че самият той някога ще се нуждае от подобно устройство за преместване. Човек не се сблъскваше с такова заклинателско майсторство всеки ден...

Хайде пак!

Сега бе по-критично настроен и потърси мястото, податливо на атака.

Аха!

Седмият израз свършващо с твърда съгласна, а осмият започващо с такава. Същото се отнасяше за двадесет и третата и двадесет и четвъртата дума. Той отново премина през тях. Цезурата между седмата и осмата бе малко по-дълга.

Холрън спря и вмъкна едно меко „т“ в паузата при следващата си обиколка. Дори и Джелерак да се заслушаше в собственото си

заклинание, нямаше да може да го долови между две съгласни. Той се измъкна от специално създадения елемент и сътвори прста система от подзаклинания, всичките линии, на която вървяха успоредно и едновременно с това бяха наложени върху съществуващите елементи на заклинанието на Джелерак. Щом свърши, прегледа отново дали всичко е наред. Не изтри нищо. Една последна проверка и той активира звука „т“, след което се промъкна в собствената си система. Безпогрешно. Под заклинанието всъщност използваше същността на системата на Джелерак, но сцеплението трябваше да бъде...

Холрън придоби енергия от собственото си присъствие в новата система, като я активира, и мислено се изплези на студеното синьо създание. Цялата схема изчезна и той се озова в собственото си огледало, съзерцавайки отпуснатото си тяло.

Излезе от огледалото, забави честотата на вибрациите и отвори очи. Протегна се и се усмихна. Беше успял и не бе оставил улики.

Надигна се, отново се протегна и разтри челото и слепоочията си, разтърка очи. Запрозява се още преди да е извадил и настроил черния кристал. Обаче успя да се стегне, съредоточи вниманието си и назова името на Мелиаш.

Изображението се появи.

- Здрави — каза той. — Какви ги вършите там?
  - Холрън! Какво става? Толкова време мина!
  - Бъхтех се над онова скапано нещо. Чакай да ти кажа за огледалото на Джелерак.
  - Огледалото му за придвижване?
  - Същото. Тъкмо си открехнах вратичка за проникване в замъка.
  - Открехнал си вратичка?
  - Точно така. Ако онзи скапан елементалий не ни се пречка, то ще работи точно както той го иска, без изобщо някога да му светне, че имам достъп до заклинанието, до огледалото, до замъка — и то когато си поискам.
  - Никога не съм чувал за подобно нещо.
  - Това си е един хитър подход, който сам съм разработил.
  - И как възнамеряваш да се възползваш от него?
- Холрън се прозя.

— Ще разбера, като се събудя. Точно сега имам нужда да се понакисна и да му дремна. Скапан съм.

— Но това трябва да означава, че си убедил Съвета да предприеме нещо.

— Стига бе, Мелиаш! Нещата трябва да са ти ясни. Всичко, което успях да постигна — и при това случайно, — бе да ги уведомя, че има такива неща като огледалата. Че те не биха пипнали Джелерак и с тояга.

— Тогава кой те е упълномощил да отвориш заклинанието?

— Никой. Сам реших да го направя.

— Няма ли да имаш неприятности, ако разберат?

— Не и като частно лице. Подадох си оставката от Съвета в знак на протест в края на срещата.

— О... съжалявам.

— Е, не ми е за първи път. Виж сега, трябва малко да си почина, преди да предприема каквото и да било. Довиждане.

Той замъгли кристала, прибра го в ковчежето му и се отправи към вратата. Докато излизаше, щракна с пръсти, но не се огледа назад.

Отначало Семирама не обръна внимание на почукването на вратата. Но когато то се повтори и Лиша не се яви да отвори, тя се надигна от леглото си, цялото в кожи и възглавници, и прекоси стаята.

— Да?

Не видя никого, когато открехна вратата, и я разтвори широко.

Преддверието беше празно.

Затвори вратата и се върна в постелята си — мека, ухаеща на тамян, старо вино и спомени. Въздухът заискри за миг, гоблени и завеси се развяха, сякаш ветрец бе преминал през затворената стая.

— Милейди, Семирама, кралице, аз съм тук.

Тя се огледа, но не съзря никого.

— Тук.

Един тъмнокос мъж в жълта туника и кожени гамashi се взираше в нея откъм дясната страна на леглото, склонил глава. Погледна нагоре и се усмихна.

— Кой... кой си ти? — запита тя.

— Твой слуга — Джелерак. Беше ми необходимо да се променя, за да стигна до това място. Забавлява ме да продължа. Надявам се, че среща одобрението ти.

— И наистина е така — тя бегло се усмихна. — Кога пристигна?

— Току-що — отвърна той. — Дойдох веднага тук, за да изразя уважението си към теб и да разбера естеството на затрудненията с Древния.

— Затруднението в момента — каза тя — е, че той е съвсем луд.

— О-о! И откога продължава това му състояние? — поинтересува се магьосникът, като я гледаше напрегнато.

— От около половин час. Той го очакваше и ме уведоми. Бях при него, когато започна.

— Разбирам. И все пак областта наоколо бе в хаос от неговите еманации от доста по-отдавна. Как могат да се съчетаят тези обяснения?

— О, това ли — тя поднесе чаша към устните си и отпи от нея, като кимна към шкафа с напитките. — Заповядай, вземи си нещо за пие, ако искаш.

— Благодаря. Рядко си го позволявам.

Тя кимна, защото това вече ѝ беше известно.

— Той го направи по мое нареждане.

— Това обяснява начина, по който го прави. Стори ми се, че виждам въздействието на човешко съзнание. Би ли си направила труда да ми обясниш защо?

— За да държа настрани търсачите на приключения, които се опитваха да се доберат дотук в отсъствието ти. Започнаха да стават досадни.

— Но действаше и срещу мен.

— Нали разполагаше с огледалото!

— Огледалото не действа.

— Започнах да подозирам това едва днес следобед, след като Баран бе споменал нещо и помолих Туалуа да ми го изясни, преди да полудее. Ти не дойде ли през него?

Джелерак поклати глава и отново се усмихна.

— Трябваше да го направя по сложния начин. Да не намекваш, че Баран е намислил да се противопоставя на интересите ми?

— Не съм сигурна. Може да се е опитвал да ти помогне, като се старае да отстрани нечия намеса.

— Това ще се изясни. Дали проблемът на Туалуа е в това, което си мисля?

— Тъмната му страна се надига и той се опитва да се бори с нея.

— Хм. За съжаление, това ще направи общуването с него по-трудно. Прекаленият egoизъм ще съпътства някои иначе похвални чувства. Май ще е най-добре първата ми работа да бъде възвръщане на нормалното му състояние, така че да ми помогне да се възстановя от някои болежки.

— Би ли могъл напълно да му помогнеш — освен временното облекчение?

— Уви, лейди, не мога. Защото кой би могъл да триумфира над собствената си тъмна природа? Впрочем, да знаеш къде мога да намеря девственица наоколо?

— Не знам... Може би някоя от младите робини... За какво ти е?

— О, ще ни е необходимо едно досадно човешко жертвоприношение, за да пооправим нашия Древен. Нямаше да има нужда от това, ако бях в по-добра форма, но сега нещата стоят точно така. Не се беспокой, имам заклинание за намиране на девици, което мога да използвам. Всъщност май ще е по-добре да се заема с това незабавно. Така че ще се оттегля, лейди.

— Довиждане, Джелерак.

— Може би по-късно ще имам нужда от услугите ти като преводач.

— Ще бъда тук.

— Отлично.

Той прекоси стаята, стигна до вратата, отвори я, усмихна се и кимна. Излезе.

Семирама си играеше с чашата и се чудеше дали сега огледалото се бе изчистило и колко далеч би могло да отведе някого или неколцина.

Дилвиш изгледа останалите и щом Лорман престана да вие, запита:

— Знае ли някой от вас къде мога да се сдобия с оръжие, щом се махна оттук?

Някои се позасмяха, но Ходжсън поклати глава.

— Не. Нямам представа къде може да е арсеналът.

— Просто можеш да тръгнеш да търсиш — отбеляза Деркон. — Желая ти успех. Между другото, може ли да те запитам какъв изход ще намериш?

Дилвиш вдигна ръка до устата си и я отдръпна. Премести я до една от оковите. Дочу се стържещ звук, последван от прещракване.

— Ключ! — изкреша Голт. — Той има ключ!

— И целият замък ще го разбере, ако не мълкнеш! — каза Ходжсън. — Откъде го взе, Дилвиш?

— Подарък от дамата — отвърна той, докато отключваше другите окови и се освобождаваше от веригите. — А това направи тази целувка най-запомнящата се, която някога съм получавал.

— Мислиш ли — запита Деркон, — че този ключ ще стане и за другите окови?

— Трудно е да се каже — отвърна Дилвиш, приведен напред, докато освобождаваше нозете си. Изправи се и ритна веригите.

— Ето, опитай.

Деркон сграбчи ключа и го пъхна в една от прангите си.

— Не, дявол да го вземе! Може би тази...

— Дай го насам, Деркон! Може би става за моите...

— Я дай тук!

— Нека аз да опитам!

Деркон опита последователно всичките си окови, докато Дилвиш разтриваше китки и глезени и изтупваше дрехите си. Накрая изръмжа и подаде ключа на Ходжсън.

— На полицата отвън имаше много малко ключове — отбеляза Дилвиш, докато Ходжсън въртеше ключа в прангите си, които не помръдваха.

Дилвиш се обърна и се отправи към вратата.

— Чакай! Чакай!

— Не си отивай!

— Донеси ги!

— Донеси ги!

Той изчезна. Зад гърба му воплите им се превърнаха в проклятия.

Бледожълта вихрушка се надигна в средата на стаята и различни екзотични аромати изпълниха въздуха. Сред него се материализира множество жаби, които засипаха застлания със слама под и заскачаха. Вихрушката отплува през стаята и се заиздига към вратата.

След миг зад нея изникна някаква фигура и хвърли пръстен с ключове на полицата между Вейн и Голт. Краткото мълчание, което последва, бе нарушено от хор резки възклициания, фигурата отстъпи. Вихрушката позелена. Жабите запяха.

Дилвиш изтръгна една факла от подпората й в стената и се зае да проследи пътя, по който го бяха довлекли. Не обърна внимание на пресичащите се тунели, откъдето се дочуваше странно шумолене, макар да му се стори, че някъде далеч някой извика името му с пъттен ехтящ глас. Накрая стигна до мястото, откъдето му се струваше, че започва завоят, който му трябваше, и се насочи наляво, факлата пращаеше, по стените се стичаше вода, нещо тежко и кожесто висеше от тавана и леко пулсираше, като че ли диша. Отново зави в посока, която го отдалечаваше вдясно. Внезапно спря на друг кръстопът и се завъртя да огледа всички посоки. Тази площадка беше ли тук преди?

Досега всичко изглеждаше наред, но докато го бяха влачили и малко след това, той беше в безсъзнание.

Дилвиш навляжни левия си показалец и постави факлата на една ръка разстояние зад себе си. Когато вдигна пръста, усети хладен повей от ляво на дясно. Вдигна факлата и се отправи в тази посока.

Двадесет стъпки и се наложи да избира между разклонението вляво и вдясно. Лявото му се стори съмтно познато и той тръгна по него. Скоро се озова в подножието на някакво стълбище. Да. Това беше пътят.

Дилвиш зави.

Докато се качваше бавно през полумрака, съзря очертанията на врата към осветена стая. От лявата му страна имаше стена, от дясно — нищо.

Преди да стигне до края на стълбата, Дилвиш угаси факлата в стената и я хвърли, защото стаята отсреща се виждаше ясно. Дочу слаб музикален звук откъм десния ъгъл.

Той пристъпи бавно и надникна зад ъгъла. Нямаше никой, но...

Имаше нещо, някаква купчина близо до разкъсания гоблен, а плочите около нея проблясваха с тъмна влага.

Разгледа видимите части от стената, като се надяваше да намери, каквото и да било оръжие.

Нищо. Главно огледала, които отразяваха залата и всяко отражение се преливаше от огледало в огледало.

Съществото на пода не помръдваше. Локвата около него обаче изглеждаше по-голяма.

Той безшумно се приближи към тъмната купчина. Насред път замръзна. Беше демон — онзи, който беше дошъл да го изтръгне от лепкавия плен на езерото — тялото му бе разплескано като гнил плод, усукано и разкъсано.

Дилвиш не се приближи, само гледаше и се чудеше. После отстъпи назад. Вонята от разложението стигна до ноздрите му. Хвърли поглед през рамо и огледа залата. Далеч в дъното ѝ отляво имаше широк вход, вдясно — малка вратичка и още една двойна врата. Той не изпитваше желание да прекосява това разстояние.

Пред него, близо до пъклените останки, вляво на гоблена имаше ниша с полуоткрехната врата. Като заобиколи възможно най-отдалеч разкъсаната твар, той се отправи в тази посока.

Зад вратата цареше тишина и мрак. Отвори я колкото да може да мине през нея и я остави да се върне бавно в предишното си положение. Тя леко изскърца, докато се люлееше.

Мъжът тръгна по тесен коридор. Около него плуваха воали от виолетова мъгла, съпроводени от звуци, наподобяващи нежна песен на кристален вятър и аромат на прясно окосена ливада. Мина през килер, през малка спалня и през осмоъгълна зала, където син пламък висеше над звездообразна плоча от розов камък. Всички стаи бяха безлюдни.

Накрая коридорът го изведе до по-широк, който се разклоняваше вляво и вдясно. До него долетяха гласове. Спря и се вслуша. Думите бяха неразличими и приглушени, така че той рискува да надзърне зад ъгъла.

Не се виждаше никой. Изглежда, звуките идваха откъм някоя от отворените врати по дължината на коридора.

Дилвиш се отправи нататък, като се прилепяше до стената, търсейки никакво място или ниша, в която да се скрие, ако някой излезе от стаята. Обаче никой не се появи, макар че думите вече се чуха ясно и той остана с впечатлението, че се е озовал в

помещенията за прислуга. Изминаха няколко минути преди да чуе нещо интересно.

— ... казвам ти, че се е върнал — изрече троснат мъжки глас.

— Просто защото бъркотията наоколо е спряла за малко? — отвърна някаква жена.

— Точно така. За да може той да премине.

— Тогава защо никой не го е видял?

— Че защо ще се показва на такива като нас? Най-вероятно е горе с Баран или с кралицата, или и с двамата.

Макар че слуша още известно време, той не чу нищо повече, което да му бъде от полза. И все пак, едната реплика очевидно се отнасяше за Джелерак, а „горе“ трябваше да означава по-висок етаж. Дилвиш тихо се отдалечи, зави и се насочи в другата посока.

Предпазливо броди наоколо четвърт час, докато стигне до стълбище. Остана дълго в подножието му, вслушвайки се, преди да се втурне нагоре.

Площадката в края на стълбите бе широка, не просто коридор, застлана с килим, а по стените висяха огромни гоблени. Дилвиш премина през нея, търсейки оръжие, слушвайки се за човешки глас. Стигна до един прозорец. Спря се.

В цялата околност навън се търкаляха жълти жаби, които закриваха и откриваха неспокоен пейзаж, осветяван от лунна светлина и спорадично избухващи пламъци. Бляскави сини и бели диамантени форми се носеха над тях като безкрили голи птици, възседнали въздушни течения. Тъмни, мощнни възвищения израстваха за миг; други се сриваха също толкова бързо. Проблясваха случайни мълнии, следвани от гръмовен екот. Каквото и да ставаше, околността изглеждаше много по-зле, отколкото на идване.

Дилвиш извърна поглед от пронизваната от искри гледка на потръпващия свят и продължи през площадката, като накрая стигна до друго широко, застлано с килими стълбище. На стената над площадката бяха окачени две огромни алебарди. Той сграбчи дръжката на по-близката с две ръце, вдигна я, поклати глава и внимателно я върна на поставката ѝ. Беше прекалено тежка. Щеше да се източи, докато я влачи със себе си.

Дилвиш продължи. Топъл ветрец го лъхна и стените сякаш се люшнаха. Буен поток плисна иззад ъгъла и стена от вода се понесе към

него. Опита да отстъпи, но водата изчезна, преди да го достигне. Когато спря в края на площадката, стените и подът бяха сухи. Само няколко риби пляскаха наоколо. Зад ъгъла, обаче, имаше локви. Призрачна ръка с меч се издигна от едната.

Дилвиш пристъпи напред и сграбчи меча. Ръката изчезна и оръжието незабавно започна да се топи. Беше от лед. Той го пусна в локвата и се отдалечи.

По дълбината на площадката имаше много врати, някои от които открехнати, други — затворени. Той се спираше и се вслушваше пред всяка една, поглеждаше през онези, които бяха отворени, но не чу нищо. Върна се до първата от затворените врати и се опита да я отвори. Беше заключена, както и втората, и третата.

Стигна до края на площадката, където неясно се очертаваше малко стълбище отляво. Той бързо го изкачи. Тук таванът бе по-нисък, но килимите и стенните украсения — по-богати. През един тесен прозорец успя да зърне част от замъка. Стори му се, че призрачни фигури се движат по бойниците. Никакви врати не извеждаха от тази площадка и той бързо я прекоси, изкачи ново ниско стълбище, което изникна от лявата му страна и излезе на друга площадка с висок таван. Тя бе по-добре осветена и много по-пищно обзаведена от всички, през които бе преминал досега.

Първата врата отлясно бе заключена, но втората — не. Той се поколеба, когато тя леко поддаде под натиска му, обхванат от интуитивна увереност, че в стаята отвъд има някой.

Провери решимостта си и установи, че е непреклонен. Ако Джелерак бе вътре и всичко друго се окажеше несполучливо, той бе твърдо решен да използва последното си оръжие — Ужасните Проклятия. Те щяха да разрушат замъка заедно с намиращото се вътре, включително и самия него — обхванати от пламъци, които не можеха да бъдат угасени, докато не изпепелят прокълнатото.

Той бълсна вратата и пристъпи напред.

— Селар! Ти дойде! — извика Семирама и миг по-късно се озова в прегръдките му.

ГЛАВА 8

Къдрокосият великан крачеше през тунелите под Вечния Замък, а от лявото му рамо към гръденя кош кървеше дълбока рана, в ръцете си държеше меч и се препъваше в мрака. Преди броени минути беше унищожил някакво безименно кожесто чудовище, което безшумно го бе нападнало отгоре в един от коридорите. Все още се движеше в мрак. Зениците на очите му бяха неестествено разширени. Ругатните му странно напомняха тези на *Мелбриниононсадсаззерстелдрегандишфелтселиор*, с когото се бе сблъскал горе в залата много по-шумно, но със същия резултат. Сега ругаеше, защото успешно бе проследил вонята надолу по тунелите, докато не стигна мястото, където преминаването на пълчища свинеподобни твари безнадеждно бе надделяло над всички останали миризми. Беше се загубил и му оставаше само да скита безцело, докато не надуши следата отново.

Но това, което го караше да побеснява бе, че със сигурност бе видял човека, който му трябваше, да профучава покрай него в едно от разклоненията само преди миг. Той дори го бе извикал по име, но не беше получил никакъв отговор. Докато стигне онова място, човекът бе изчезнал и макар че беше го следвал успешно известно време, гадната свинска смрад бе пресрещнала следата, беше се смесила с нея и я бе погълнала.

Великанът стигна до едно разклонение на тунела, зави и продължи все наляво до следващия. Изглежда, изборът нямаше никакво значение. Единственото наистина важно нещо бе да продължава да върви. Рано или късно...

Гласове!

Той се извърна. Не. Бяха някъде отпред, не зад него.

Забърза и гласовете се усилиха. Човекът изследва друго разклонение на тунелите пред себе си и хукна към центъра им. После, като се обърна бавно избра онзи, който водеше надясно.

Да.

Имаше завой, отклонение. Някъде отвъд него се движеха и разговаряха хора. Той хвана този път, без да бърза особено. Слабата светлина вече почти се виждаше.

Като премина завоя, видя мъжете. Вървяха отляво наляво по друго разклонение, като този, който беше начало, държеше високо една факла. Трябва да бяха около половин дузина, включително и стареца. Не можа да разбере думите им, но му изглеждаха радостни. Освен това бяха дрипави и когато се приближи, усети, че миризмата им е много силна, сякаш са били затворени дълго време в място, напълно лишено от хигиенни условия.

Мъжът застине в мрака и ги загледа. Не след дълго вече беше в тунела, по който те се отдалечаваха. Зави в посоката, от която бяха дошли, и продължи.

След малко се озова в просторна стая, където една-единствена факла догаряше в поставката си. Отляво се намираше полица с вериги и окови. Няколко оръдия за мъчение, потънали в прах, бяха разхвърляни из ъглите.

Следата водеше през стаята и отвъд отворената врата. Примесена с нея, тук бе и миризмата, която търсеше. Усещаше я от известно време — всъщност, откакто бе тръгнал по този път. Но тук тя бе по-силна, а след вратата...

Великанът спря на прага и надникна. Залата бе празна, все още осветена. Празни окови висяха от пръстените на стената. По целия под имаше разхвърляни пранги.

Той тръгна напред, но отново се спря.

Този под...

Като изтегли меча си, той размести купчините нечистотии и слама. Имаше нещо проснато на пода под тях. Нещо съмътно познато...

Изведнъж затаи дъх и се отдръпна стреснат назад. Едри капки пот потекоха по челото му и той тихо запроклина.

Отново стисна меча и го прибра в ножницата.

Оттегли се, върна се по стъпките си в коридора, като лесно проследи силната човешка миризма, която другите бяха оставили. Усъмни се, че даже свинската смрад ще може да я погълне напълно.

Джелерак беше застанал пред малка месингова купа, поставена върху триножник. В нея тлееха седемнадесет съставки, чиято миризма бе в различна степен отблъскваща. Пред него се издигаха люти кълба дим и се понасяха встриани, а ароматът им не бе съвсем неприятен. Той изрече тайните слова, после започна да ги повтаря все по-бързо. От купата се разнесоха тихи пукащи звуци; от време на време се стрелкаха искри.

Бръзката бе установена и в него, както и в обекта на намеренията му, започна да се натрупва деликатно психическо напрежение.

Когато отново стигна до края, той заговори, този път по-високо и още по-бързо. Съскането и припламването на сместа сега бе постоянно. Когато този път стигна до края, той широко разпери ръце, застина неподвижно и отчетливо изрече последните думи с глас, извисен до писък.

Димът се завихри за миг и субстанцията в купата, която бе придобила равномерен наситеночервен отблъсък, припламна ярко и изльчи светлинна пулсация. После се издигна и закръжи отгоре, придобивайки формата на алена буква — руническото начало на думата „девица“.

Когато се стабилизира, Джелерак изрече кратка команда и яркият знак бавно се отдели. Ръцете му се отпуснаха и напрежението изчезна. Покри купата и последва творението си през арката, надолу по коридора.

То плаваше редом с него на нивото на очите му — ярък лъч, носен от палав полъх, порозовяло от слънцето платно сред мрачно море, и Джелерак крачеше зад него, усмихвайки се с лявото ъгълче на устата си.

Пламъчето лъкатушеше сред лабиринта от коридори в неопределенна, но все пак южна посока и пропадна в първата стълбищна шахта, която стигнаха. С ръце в джобовете Джелерак подтичваше по стълбите след него по целия път до партера. Без да се поколебае, то зави вляво, както направи и той.

Последва го из осветени територии, където припламваха тънички свещи, сянката му израстваше и се свиваше, удвояваше се и се усукваше, като достигаше ту размерите на великан, ту на рогат гном. Той деликатно се прозина, докато минаваше покрай кацата с пълзящ храст — всъщност, един магьосник — съперник, когото той отдавна бе

превърнал в растение и освен това го бе наказал с ръжда. Докато минаваше, си откъсна едно листенце. Капка кръв се появи на стъблото.

Наблизо приплясна прилеп и се сниши да го поздрави. Паяци танцуваха по ръбовете на полици, а плъхове се втурваха да го съпроводят.

Накрая буквата преплува през арката, през главната зала, където блясъкът ѝ бе многократно отразен, докато Джелерак я настигна; тогава всички огледала помътняха.

Поведе го през преддверието на залата и накрая закръжи пред огромната главна порта. Джелерак смъръщи вежди и за миг се спря зад него. Изрече насочващата дума и буквата се плъзна вдясно и изплува през вратата на страничната стая. Тиктакането на големия часовник проехтя около него за миг, докато я следваше.

Буквата прекоси засенчената стая и спря пред по-малката врата в предната стена.

Все още намръщен, Джелерак отвори вратата, надникна и буквата отплува напред. Местността около замъка оставаше стабилна, макар че отвъд определена точка земята се надигаше и гънеше, избухваха внезапни експлозии, зловещи пламъци политаха сред серни мъгли. Луната вече се беше издигнала високо и бе надянала маска от топаз. Щедро разпръснатите звезди изглеждаха мънички, съвсем отдалечени...

Джелерак последва буквата навън. Земята леко се тресеше под нозете му. Тя се придвижи към нещо, което грубо напомняше пътека, водеща надолу сред скалите към мястото, където по-рано бе имало езеро, а сега се бе издигнала ниска планина. Студен вятър бълскаше с крила наоколо, докато той се спускаше с чевръсти стъпки надолу по алеята от обли камъни.

След като почти бе слязъл по склона, буквата се отгласна нагоре вдясно, следвайки неравния, остьр наклон. Джелерак се поколеба само за миг и се закатери след нея. Като се придържаше до склона, буквата продължи да плува в южна посока. После изведнъж изчезна.

Джелерак ускори ход и почти затича, докато я види отново. Беше заобиколила една канара и сега висеше във въздуха пред клисурата сред скалите. Оттам струеше бледа светлина.

С приближаването му блясъкът се усиливаše все повече, докато накрая, когато се озова пред нея, ярка светлина заслепи очите му.

Отчетливата буква плуваше напред-назад и сякаш не ѝ се искаше да влезе. Но Джелерак изрече друга дума и тя се вмъкна в отвора.

Той я последва и руната отново изчезна зад един ляв завой. Когато и той направи същото, изведнъж се спря и се вгледа.

Стена от пламъци изцяло препречваше пътя му — тъмночервени, почти мазни, те се сплитаха и разплитаха, безмълвни, подхранвани от нещо, което не се виждаше, и около тях се разнасяше слабият мириз на сяра. Руната отново увисна неподвижна на няколко стъпки от нея.

Много бавно, Джелерак пристъпи напред, вдигнал ръце с дланите навън. Спра, когато бяха на около стъпка от огнената завеса, и раздвижи ръце, очертивайки малки кръгове — нагоре, надолу и от двете си страни.

— Туй не ти е Древният, миличко — обърна се той към буквата.
— Не е еманация, ами си е най-добросъвестно заклинание, макар и странничко. И все пак... Всеки си има слабости, нали? — завърши той, внезапно изкриви пръсти и протегна ръце напред. В същия момент разпери ръце встрани и пламъците се разделиха като разцепено платно. Той размаха ръце една след друга, завъртя китки, щракна с пръсти.

Пламъците останаха разделени. Буквата профуча покрай него.

Като пристъпи напред, Джелерак огледа спящия бял кон и спящата русокоса девойка, която беше освободил от проклятието да бъде статуя по молба на Дилвиш. Буквата бе застинала на челото й и сега бе започнала да избледнява:

Той коленичи и наведе глава да я огледа по-добре. После отдръпна ръка и я плесна.

Очите ѝ се отвориха.

— Какво...? Кой...?

Срешна погледа на Джелерак и застина.

— Отговори на въпросите ми! — каза той. — За последен път те видях сред искрящи кули заедно с един мъж на име Дилвиш. Как се озова тук?

— Къде съм? — запита тя.

— В една пещера на склона близо до замъка. Пътят бе преграден от много интересно защитно заклинание. Кой го направи?

— Не знам — отвърна тя — и нямам представа как съм стигнала дотук.

Той се взря дълбоко в очите ѝ.

— Какво е последното нещо, което си спомняш, преди да се събудиш тук?

— Затъвахме... в калта... недалеч от брега на езерото.

— „Ние“? Кой още беше там?

— Конят ми — Стормбърд — отвърна тя, пресегна се и погали спящото животно по шията.

— Какво стана с Дилвиш?

— Той прекосяваше езерото и затъна заедно с нас — разказа тя.

— Но дойде един демон, измъкна го и го отнесе нагоре по хълма.

— И тогава го видя за последен път?

— Да.

— Можеш ли да ми кажеш дали бе отнесен в замъка?

Тя поклати глава.

— Не можах да видя.

— И какво стана после?

— Не знам. Събудих се тук. Току-що.

— Започва да става досадно — каза Джелерак и се надигна. —

Ставай и тръгвай с мен!

— Кой си ти?

Той се изсмя.

— Някой, който има нужда да му направиш една специална услуга. Оттук!

Той махна назад към пътя, откъдето бе дошъл. Тя стисна устни и стана.

— Не — каза тя. — Няма да тръгна с теб, ако не ми кажеш кой си и какво искаш от мен.

— Досаждаш ми — намръщи се магьосникът и вдигна ръка.

В същото време тя вдигна своята в жест, почти идентичен с неговия.

— А! Ти май поназнайваш нещичко от Умението!

— Вярвам, че ще установиш колко съм добра, както и много други преди теб.

— Заспи! — изрече внезапно той и очите ѝ се затвориха. Тя залитна. — А сега отвори очи и прави това, което ти кажа: Следвай ме! Дотук беше с демокрацията — добави той, като се обърна и се отправи

напред. Тя тръгна по стъпките му, а Джелерак я поведе в нощта по стръмния път, осветен от блясъка на Изменящата се земя.

Мъжете следваха Лорман, а Лорман следваше еманациите. Нагоре по мрачното стълбище и през дъното на залата, спирайки се само да огледат разкъсаното тяло на покойния им демоничен мъчител със смесица от страх и удоволствие, те се отправиха по тесен коридор и завиха надясно, щом достигнаха края му.

Изкачиха едно стълбище и продължиха, търсейки път към предната част на сградата, след което се насочиха на север.

— Започвам да го усещам — прошепна Деркон на Ходжсън.

— Кое? — запита спътникът му.

— Чувството за мощно побъркано присъствие. Усещане за огромната сила, която това създание насочва и разтърска земята отвън. Аз... Плашещо е.

— Поне това усещане съм готов да споделя с теб.

Одил не каза нищо. Голт и Вайн, хванати за ръце, се движеха последни. Стените проблясваха, на места ставаха прозрачни и призрачни форми танцуваха в дълбините им. Облаци зелен дим се закълбиха около тях и ги зашеметиха. Огромно космато лице ги огледа тържествено през един отвор в тавана и миг след това изчезна сред пламъци й гръмлив смях.

През първия прозорец, покрай който преминаха, те видяха Изменящата се земя, където конници-скелети яздаха коне-скелети и в небето се вихреха кълба дим.

— Приближаваме! — изграчи Лорман; гласът му се стори на останалите прекалено висок.

Най-сетне стигнаха до една галерия, където дълга редица прозорци разкриваше безброй изгледи към изменящата се перспектива. Самата галерия беше безлюдно, тихо място, без свръхестествените вълнения, на които бяха свидетели през дългия си път. Веднага щом влязоха в нея, те всички бяха завладени от присъствието, което Деркон бе усетил по-рано.

— Това е мястото, нали? — запита той.

— Не — отвърна Лорман. — Мястото е по-нататък. Там лудият Туалуа сънува и изпраща кошмарите си да опустошават света. Изглежда, има още две свързващи галерии. Тази, която е най-северна, може да се окаже най-подходяща за нашите цели. Но за да стигнем до

нея, ще трябва да минем през неговата зала. След като го направим, пътят пред нас ще бъде чист.

— Ако успеем и оживеем — запита Одил, — ще се опитаме ли да го убием по време на суматохата, която ще последва?

— Никак не ми се иска да се лишим от цялата тази сила... — каза Вейн.

— ... когато вече изстрадахме толкова много заради нея — допълни Голт.

— Дали сме клетва да бъдем честни — каза Лорман и се изкиска.

— Разбира се — потвърди Деркон.

Ходжсън кимна.

— Доколкото имам думата — каза той, — поне част от нея ще бъде използвана правилно.

— Добре — каза Одил и гласът му потрепери.

Те тръгнаха през галерията, забавяйки ход, докато минаваха покрай прозорците, за да погледнат искрящия хаос. Когато най-сетне стигнаха до Залата на Кратера, се прилепиха до стената, докато я прекосяваха. От време на време от дълбините долиташе припляскиващ шум.

Магьосниците се спогледаха, опрели гръб в стената, докато странично се придвижваха напред. Никой не проговори. Чак когато бяха излезли от Залата и достигнаха входа на далечната галерия, осъзнаха, че са притаили дъх.

Те тръгнаха бързо по галерията и завиха зад първия ъгъл. Озоваха се в просторен, сумрачен алков срещу друга редица прозорци, откъдето се откриваше по-равнинен, залят с лава пейзаж от Изменящата се земя.

— Добре — обяви Лорман, крачейки из стаята. — Тук еманациите са силни. Трябва да се наредим в кръг. Ще бъде дост& лесно да фокусираме и аз ще се погрижа за посоката. Не. Ти, Ходжсън, застани ей тук. Ти ще изречеш последните думи на Освобождането. За това ще бъде най-добре да имаме бял магьосник. Деркон, ти застани ей там. Всички ще вземат участие. След малко ще ви кажа какво да правите. Ще образуваме лупа. Ей там, Одил.

Един по един, шестимата магьосници заеха местата си в отблъсъка на горящата земя. Безглав дух, следван от различни части на

пет други таласъма, преплува покрай прозорците. Последният биеше барабан в такт с изригванията отдолу.

— Това добро или лошо предзнаменование е? — запита Голт.

— Както при повечето предзнаменования — отвърна Вейн — е трудно да се разбере, докато не стане прекалено късно.

— Опасявах се, че точно това ще кажеш.

— Внимавайте сега! — обяви Лорман. — Ето какво ще тряба да правите...

Дилвиш се бе опрял на лакът. Семирама му се усмихваше.

— Потомък на Селар! — възклика тя. — Струваше си, каквото и да стане после, да те срещна и да те познавам — теб, който толкова приличаш на другия.

Тя оправи завивките и продължи.

— Не ми харесва да мисля за Джелерак това, което мисля сега, защото той винаги е бил приятел. Но заподозрях някои неща доста преди твоето пристигане. Да, жестокостите бяха нещо обичайно по мое време и аз отдавна съм свикнала с тях. Освен това не изпитвах друга привързаност в това време и място... Сега... — тя седна. — Сега чувствам, че е дошло времето да си отида и да го оставя на съдбата му. Не след дълго дори Древния ще се обърне срещу него. Тогава ще бъде твърде зает да ни преследва. Огледалото за преминаване е чисто. Избягай с мен през него. С твоя меч и някои мои умения скоро ще завладеем някое кралство.

Дилвиш бавно поклати глава.

— Имам един спор с Джелерак, който трява да разреша, преди да напусна това място — каза той. — И като говорим за мечове, ще ми трябва поне един.

Тя се приведе и го прегърна.

— Защо трябва толкова да приличаш на предшественика си? — каза тя. — Предупреждавах Селар да не отива в Шоредан. Знаех какво ще се случи. А сега, когато те намерих, ти се втурваш към съдбата си по същия начин... Целият ти род ли е прокълнат, или само аз?

Той я прегърна и каза:

— Трябва.

— И той каза същото при почти същите обстоятелства. Имам чувството, че препрочитам стара книга.

— Тогава се надявам новото издание да има малко по-добър край. Не прави нещата още по-трудни за мен.

— С това мога винаги да се справя — каза тя, усмихвайки се, — ако сме заедно. Ако си премериш силите с него и успееш, ще ме вземеш ли със себе си?

Той се вгледа в нея под странната светлина, която сега идваше откъм прозорците зад гърба му, и както предшественикът му преди един век, отвърна:

— Да.

По-късно, когато бяха станали и оправили облеклото си, а Семирама бе изпратила Лиша да намери оръжие, те изпиха по чаша вино и мислите ѝ отново се върнаха към Джелерак.

— Той падна от високо — каза тя. — Не те моля да простиш непростимото, но помни, че невинаги е бил това, което е сега. За известно време бяха дори приятели със Селар.

— За известно време?

— Скараха се по-късно. Никога не разбрах за какво. И все пак в онези дни беше така.

Дилвиш, облегнат на таблата на леглото, се загледа в чашата си.

— Това ме навежда на странна мисъл — каза той.

— И каква е тя?

— По времето, когато се срещнахме, той можеше просто да ме унищожи — да ме убие на място, да ме приспи, да отклони вниманието от себе си, като че ли не се намира там. Чудя се... Дали приликата ми със Селар не му е попречила да бъде особено жесток?

Тя поклати глава.

— Кой би могъл да каже? Съмнявам се, че той самият знае всички причини за нещата, които прави.

Тя отпи гълтка вино и я задържа в устата си. После добави:

— А ти?

Дилвиш се усмихна.

— Нима някой знае? Аз самият знам достатъчно, за да мога да преценя, положението. Съвършеното знание оставям на боговете.

— Колко великодушно от твоя страна — каза тя.

Някой тихично почука на вратата.

— Да? — извика тя.

— Аз съм. Лиша.

— Влез.

Жената влезе, носейки нещо, завито в зелен шал.

— Намери ли?

— Няколко. В една от стаите горе, която другите ми показваха.

Тя разви шала и извади три меча.

Дилвиш свърши питието си и остави чашата. Отиде и огледа мечовете.

— Този е за парад.

Премести го встрани.

— Този е добър, но другият е малко по-тежък и има по-добър връх. Макар че този пък е по-остър...

Той размаха и двата меча, опита ги в ножницата си и се спря на втория. Обърна се и прегърна Семирама.

— Чакай ме — каза той. — Приготви някои неща за бързо тръгване. Кой знае как ще се развият нещата?

Целуна я и се отправи към вратата.

— Довиждане — каза тя.

Докато вървеше през площадката, го обзе странно чувство. Не се чуваха поскръцванията и драсканията, които беоловил преди. Свръхестествена тишина тегнеше над мястото — напрегнато, вибриращо усещане, като тишината между ударите на огромна камбана. Неизбежност и заплашителност се носеха като електрически създания покрай него; при преминаването им усети паника, която се опитваше да преодолее, без да я разбира. Почти извади новия меч от ножницата. Пръстите му бяха побелели, когато стисна ръкохватката.

Баран изрече клетвата за седми път и седна на пода сред принадлежностите си. Сълзи на отчаяние се събраха в очите му и рукаха от двете страни на носа, изгубвайки се в мустаците му.

Нищо ли не можеше да направи днес? Седем пъти бе призовавал елементалци, беше ги подчинявал и ги беше изпращал в огледалото на Джелерак. Всичките изчезваха почти незабавно. Нещо държеше огледалото отворено. Дали не беше самият Джелерак, който се готови да се върне? Нямаше ли да се появи всеки момент в рамката, а древните

му очи да се втренчат с немигащ поглед в неговите, виждайки всички тайни на душата му?

Баран зарида. Не беше честно да разкрият вероломството ти, преди да си довел нещата до успешен край. Сега всеки момент...

И все пак Джелерак не се появи в огледалото. Светът още не беше свършил. Може би някаква друга сила бе причина за унищожаването на елементалиите му.

Сега какво?

Той освободи съзнанието си от чувствата и се застави да мисли. Ако не беше Джелерак, трябваше да е някой друг. Кой?

Друг магьосник, разбира се. Могъщ. Някой, който е решил, че е дошло време да дойде тук и да поеме нещата в ръце...

Но огледалото не отразяваше друго лице, освен собственото му. Какво чакаше онзи другият?

Озадачаващо. Досадно. Ако беше някой непознат, дали нямаше да може да се спазарят, зачуди се той. Знаеше доста за това място. Той самият бе завършен магьосник... Защо не се случи нещо?

Баран разтърка очи. Изправи се на крака. Денят беше доста разочароващ.

Отиде до един малък прозорец и погледна навън. Изминаха няколко минути, преди да осъзнае, че нещо не е наред, и още няколко — да разбере какво бе то.

Изменящата се земя отново бе престанала да се изменя. Все още димеше, но бе спокойна под бягащата луна. Кога бе станало това? Не може да е било много отдавна...

Това спиране означаваше друго временно затишие в лудостта на Туалуа. Ето сега беше моментът да се размърда, да овладее положението. Трябваше да слезе долу, да сграбчи онази кучка, кралицата, и да я завлече до Кратера, преди някой да е излязъл от огледалото и да го е изпреварил. Докато бързаше през стаята, си припомни обвързвашкото заклинание, което си беше изbral.

Когато се пресегна към вратата го обхвана странно напрежение и заедно с него се завърна чувството на замайване със сила, каквато не бе усещал досега.

Не! Не сега! Не!

Но дори след като бълсна вратата и се втурна към стълбището знаеше, че този път е различно. Имаше нещо повече от простото

връщане на всичките му стари страхове, някакво предчувствие, към което сякаш водеха предишните му заклинания. Като че ли целият замък бе затаил дъх пред монументално събитие в мига, когато то предстоеше да се случи. Като че ли то — предчувствието — по някакъв начин се бе предало дори на мощния Туалуа, хвърляйки го в моментно вцепенение. Беше...

Той стигна до горната част на стълбите, погледна надолу и потръпна. За миг сякаш цялата му същност се срина.

Баран скръцна със зъби, протегна ръка и слезе от първото стъпало...

Чудовищно древните структури с внушителен характер обикновено не се създават от хора. Вечния Замък не правеше изключение и както повечето градове, осветени от вековете, могат да проследят началото си до архитектурния замисъл на богове и полубогове, така и массивната структура Каннаис, която бе по-стара от всички тях, и която в течение на вековете бе осъществявала всевъзможни функции — от кралски палат до затвор, от публичен дом до университет, от манастир до запустяло обиталище на вампири, бе променяла дори формата си, както разказваха, според нуждите на обитателите си; отекваше с гласа на столетията. Някои дори споменаваха замъка само шепнешком (с извърнат поглед и правеха знак за прогонване на злото) като реликва от времето, когато Старите Богове са ходели по земята. Говореше се, че той е техният досег със света, играчка, машина, или дори странно живо създание, породено от онези висши сили, чийто поглед вижда отвъд човечеството. Те бяха благословили или проклели хората с искрицата на свенливостта и с болката на любознательността, които са началото на душата — така, както човечеството бе надраснало косматите обитатели на дърветата, смятани от някои за негови родственици. Целта на това бе известна само на онзи сияен род, комуто хората служеха някога като на своеобразна междупространствена институция, преди върховните създания да се отадат на блаженство от по-висш порядък, изоставяйки незрелите плодове на намесата си в делата на иначе самодоволните маймуноподобни. Според някои метафизици древните структури били оформени в равнина на духовни субстанции извън

времето и, следователно, не са изцяло част от големия свят, където били оставени. Надарени в равна мяра с добро и зло, както и с техните по-необикновени двойници — любовта и омразата, а оттук и с красота, те бяха едновременно отблъскващи и блажени и обладаваха аура, възприемчива като психичен сюнгер, но и също толкова проницателна; жива в онзи смисъл, в който се казва, че човек е жив, когато функционира само част от дясното му полукулбо, и закотвена във времето и пространството от един несъвършен поради двойствеността си волеви акт, и все пак по-висша от обичайните земни превратности поради онези причини от неземен характер, които метафизиците едвали биха желали да споменат повторно.

Според теоретици с по-практическа насока на мислене всичко това бе напълно погрешно. Старите сгради следва да имат патина от употреба, дори когато са построени изключително добре. Атмосферата им е тясно свързана с физическото или психическо усещане, уловено сред стените им. Това е особено силно изразено при онези от тях, които са разположени в планински местности и са изложени на различни природни стихии. И наистина, когато някои хора обитават дадено място, то реагира почти напълно в съответствие с очакванията им, както впрочем и светът в един по-широк смисъл. Такава е чувствителността му.

Пренаселен с магьосници и демони, дом на един от Древните, Замъкът отново се измени. Бяха призовани други аспекти на същността му.

Разбира се, когато несъвършената му воля бе предизвикана, това се оказа изпитание за истинската му природа така, както изпитанието за доброто и злото се проявява в акта на осъществяването им.

ГЛАВА 9

Като си тананикаше тихичко, Джелерак се приведе силно напред, бутайки внимателно ръчната количка, за да не тръска товара ѝ. Все още в транс, Арлата от Маринта лежеше в превозното средство, краката ѝ бяха завързани за дръжките, ръцете ѝ висяха встрани, изтеглени надолу и стегнати с ремъци близо до колелото. Под раменете ѝ бе натъпкан чувал, за да поддържа гръденния ѝ кош. Туниката ѝ бе разтворена и линия червени точки разделяше на две областта между корема и гърдите. Дрънчаща торба с инструменти лежеше на стомаха ѝ.

Джелерак вървеше през коридора, водещ към Залата на Кратера от изток на запад, и пълчища гадини го следваха с весело цвърчене. Докато напредваше, въздухът се затопли и овлажня, а миризмата на мястото стана по-осезаема. Усмихвайки се, той тласна количката нататък в мрака и през ниската арка се озова в самата зала.

Продължи през омазания с тор под и внимателно разположи количката близо до източния ръб на кратера. Изправи се, протегна се, въздъхна и се прозя, преди да отвори торбата и да измъкне три дълги метални пръчки и скоба, от които чевръсто сглоби триножник. Постави го на пода между дръжките на количката, разположи отгоре любимата си месингова купа и натрупа в нея тлеещи дървени въглища, които взе от малка надупчена кофа, окачена на дясната дръжка на количката. Раздуха ги, докато получи весел пламък, и от няколко малки торбички извади различни прахове и билки, които хвърли отгоре. Гъст, отровен дим, ухаещ сладко, се разнесе бавно из залата.

Плъхове наизлизаха от потайни кътчета и се завъртяха в пирут по плочите, щом той отново зatanаника, извади от торбата къс, широк тристанен нож и опита върха и ръбовете му с палец. Постави го за миг в началото на линията, която бе нарисувал между розовите гърди на Арлата, усмихна се и кимна. После извади четка и няколко малки запечатани гърненца, изтръска торбата, постла я на пода до себе си, отвори едно от гърненцата и коленичи.

Прилепи се спускаха и стрелкаха едновременно с движението на ръката му и той започна с уверен, опитен замах да рисува сложна фигура в червено.

Докато работеше, усети внезапна студена тръпка и плъховете застинаха в танца си. Пискливите, чуруликащи звуци секнаха и настана миг на пълна тишина, изпълнена с ужасно напрежение. Беше сякаш звук, далеч отвъд границите на доловимост, бавно повишаващ височината си към точка, където скоро щеше да се превърне в непоносим писък. Той вдигна глава и се вслуша. Погледна към кратера. Сигурно беше някое от високопарните излияния на Древния. Това скоро щеше да бъде оправено — веднага щом изтъргне сърцето на девойката и излее жизнената й сила като масло върху бурните води на съзнанието на Древния. Поне за известно време. Достатъчно дълго, за да получи подкрепата, която самият той щеше да изиска от насочената и стабилна енергия на митичното създание. После...

Джелерак се зачуди как същество като него би могло да умре. Да се повлияе на сегашното му състояние щеше да изисква много усилия. Но скоро Туалуа щеше да стане опасен не само за останалата част от света, но и лично за него, Джелерак. Облиза устни, като си представи епичната битка, която щеше да се разгори в някой близък ден. Знаеше, че няма да излезе невредим от нея, но също така му беше известно, че ако успее да източи жизнените енергии на Древния, силата му ще достигне връх, какъвто никога досега не бе постигал — богоравен. Би могъл да съперниччи на самия Хохорга...

Лицето му се намръщи при мисълта за бившия му враг и посетнешен господар. Мимоходом се сети за Селар, който бе дал живота си да унищожи това могъщо създание. Странно как чертите му се бяха предавали през поколения, за да се появят на лицето на мъжа, когото беше пратил в Ада, мъжът, който никак си се бе върнал от това пъклено място, мъжът, който го бе спасил от Изменящата се земя, както много отдавна Селар го беше изтеглил от бездната Нунген — Селар, който беше спечелил благоволението на Семирама... Дилвиш вероятно още беше някъде наоколо, даже наблизо и затова отново бързо се нуждаеше от пълната си мощ. Дилвиш беше от род на богоубийци и за първи път караше Джелерак да усеща пристъп на страх.

Продължи чертането на ритуалната диаграма, вече без да тананика и отвори друго гърне с боя, когато първото се изчерпа.

Тогава, понесен от блуждаещ през свръхестествената тишина полъх, до него долетя неясен звук. Като че ли мъжки хор изпълняваше натрапчиво познат псалм. Той застина в средата на движението си и се напрегна даолови поне вида му.

Насочващо заклинание. Съвсем посредствена работа...

Но кои бяха те? И какво се опитваха да насочат?

Той погледна надолу към почти готовата фигура. Не беше хубаво да се извършват прекалено много магически операции на едно и също място. Понякога се случваше да си пречат една на друга. И все пак в този момент никак не му се искаше да остави собствената си работа недовършена, толкова близо до края. Джелерак се съсредоточи, за да пресметне възможните потенциали и да балансира силите.

Нямаше да има значение. Енергията, която щеше да се отприщи тук, беше от такъв мащаб, че много малко бяха нещата, които биха разстроили работата му, дори и да се намираха съвсем наблизо. Задуши го едва сдържан гняв. Веднага щом нещата тук потръгнха, проклетият хор щеше да разбере нещо за участ, по-лоша от смъртта. Той си представи няколко възможности, за да се успокои и развлече, докато чертаеше последната част. Надигна се, огледа работата си и реши, че е добре свършена.

Отстъпи назад, остави приспособленията си за рисуване встризи и влезе във фигурата по съответния начин. Премина към южната страна на количката, отляво на Арлата. Мангальт пушеше и изпускаше изпарения от дясната му страна. Изчисти съзнанието си, изрече няколко думи да призове силата, пресегна се надолу и вдигна жертвения нож.

Прилепите и плъховете отново се раздвишиха, когато той започна встъплението към инструкциите, които щяха да оформят заклинанието, и освети острието, което щеше да го пробуди за живот. Из залата се разнесоха трясъци и нещо драскащо прекоси тавана. Той вдигна острието докато изричаше словата, заглушавайки гласове в далечината — или пък те вече бяха спрели по своя воля? Димът се сниши и пресече фигурата като любопитно влечухо. Стените запращаха.

Едваоловимия устрем, който бе усетил по-рано, щеше всеки момент да прелее в глас. Той здраво стисна острието и отчетливо произнесе следващите единадесет думи с удивителна звучност.

Изведнъж застина, потръпвайки, като чу името си изречено от един мъж с къдрава брада, който трябаше да наведе глава, за да мине под свода.

— Значи тук си бил, Джелерак, както трябаше да се досетя — заобиколен от жаби, прилепи, змии, паяци, плъхове и отровни изпарения, до голяма локва с лайна, готов да изтръгнеш сърцето на девойка.

Джелерак свали ръката с ножа.

— Те са само някои от любимите ми неща — каза той, усмихвайки се, — но ти, дръвнико, не си между тях!

Острието заискри от адски огън, когато го насочи към великана до вратата. Изведнъж пламъците угаснаха и залата потъна в мрак, а писъкът вече можеше да бъде чут — пронизителен и непрекъсващ. Накара двамата мъже да се хвърлят на пода и огромният Туалуа да започне да се мята в кратера си. Накрая достигна височина, която оглуши всички чули я, преди да загубят съзнание.

В утихналата стая се появи бледа светлинка. Тя ставаше все по-ярка и по-ярка, после избледня и угасна. Появи се отново...

Ходжън дойде на себе си с ужасно главоболие. Известно време остана да лежи, като се опитваше да си припомни заклинание срещу болката. Но мислите му течаха мудно. Дочу стенание и тихо ридане. Отвори очи.

Бледа светлина озаряваше алкова. Тя се усили осезаемо, докато се оглеждаше наоколо. Старият Лорман лежеше наблизо; главата му беше извита встрани, под отворената му уста се виждаше локва кръв. Не дишаше. Деркон бе проснат малко по-встрани от него. Ходжън бе дочул неговите стонове. Одил дишаше, но очевидно още бе в безсъзнание.

Обърна глава наляво, към източника на ридания.

Вейн седеше, опрял гръб на стената, и бе положил главата на Голт в ската си. Чертите на Голт бяха застинали в агония. Крайниците му висяха отпуснати като на човек, застигнат от внезапна смърт. Гърдите му не се повдигаха. Вейн го гледаше, нежно го люлееше и дишаше учестено, а очите му блестяха от влага.

Стана светло като по пладне.

Тъй като не можеше да направи нищо за Лорман и Голт, той пропълзя покрай тях и се приближи до Деркон. Прегледа главата му за разкъсвания и откри зачервена, отекла област високо вляво на челото.

Изведнъж се сети за малко оздравително заклинание. Повтори го три пъти, преди стоновете да престанат. Собственото му главоболие започна да преминава, докато го изричаше. Дотогава светлината забележимо бе намаляла.

Деркон отвори очи.

— Получи ли се? — запита той.

— Не знам — отвърна Ходжсън. — Не съм сигурен какъв трябва да е резултатът.

— Имам известна представа — каза Деркон, седна, разтри главата и врата си и се изправи. — Можем да проверим след малко.

Той се огледа. Пристъпи напред и ритна Одил отстрани.

Одил се претърколи по гръб и погледна нагоре към него.

— Вземи се събуди някой ден — каза Деркон.

— Какво... какво стана?

— Не знам. Но Голт и Лорман са мъртви — той погледна към прозореца, взря се, потри очи и бързо се отправи нататък. — Елате! — извика той.

Ходжсън го последва. Одил все още се опитваше да седне.

Ходжсън стигна до прозореца тъкмо навреме, за да види как слънцето се гмурва и изчезва от погледа отвъд западните планини. Небето бе изпълнено с виещи се точки светлина.

— Най-бързият залез, който някога съм виждал — отбеляза Деркон.

— Като че ли цялото небе се преобръща. Виж звездите.

Деркон се опря на рамката на прозореца.

— Земята се е успокоила — каза той.

Разкъсано бяло кълбо се претърколи от небето и се скри зад планините.

— Дали е това, което си мисля?

— На мен ми прилича на луна — каза Ходжсън.

— Ох, да му се не види! — каза Одил, залитна напред и се облегна на перваза точно в мига, когато бледа светлина обагри небесата и звездите изчезнаха. — Хич не ми е добре.

— Естествено — отсече Деркон. — Трябаше ти цяла нощ да стигнеш дотук.

— Не разбирам.

— Погледни — каза Деркон и посочи натам, където сенки обгръщаха всеки детайл от пейзажа, а облаци разцъфваха и после бързо се разкъсваха. Златно огнено кълбо прекоси небето като комета.

— Мислиш ли, че се ускорява? — запита Ходжсън.

— Может би. Да. Наистина е така.

Слънцето се скри зад планините и отново се спусна мрак.

— Прекарахме тук цял ден — каза Ходжсън на Одил.

— Божичко! Какво сме направили? — попита Одил, който не можеше да откъсне очи от въртящите се небеса.

— Развалили сме задържащото заклинание на Вечния Замък — отвърна Ходжсън. — Сега поне знаем какво е задържало.

— И защо са го наричали Вечен — добави Деркон.

— Какво ще правим сега? Ще се опитаме да го закрепим?

— По-късно. Първо ще се опитам да намеря нещо за ядене — каза Деркон, като се върна обратно. — От няколко дни...

Не след дълго останалите го последваха. Вейн все още леко се поклащаше и галеше челото на Голт. Още една нощ отмина.

Дилвиш се събуди върху дебел килим с ярки шарки, все още здраво стиснал меча в дясната си ръка. Беше му трудно да я разтвори. Разтри ръката си, след това върна меча в ножницата и се опита да си припомни какво се беше случило.

Беше чул писък. О, да. Вопъл на болка и гняв. Беше спрял пред открехнатата врата на някаква стая, когато започна. Тази стая ли беше?

Седна и през отворената врата успя да зърне западния прозорец в коридора, както и източния прозорец на стената в далечния край на стаята. Стана свидетел на любопитен феномен. Първо, прозорецът отлясно се озари, докато левият все още бе тъмен. После десният потъмня, а левият се обагри. После левият потъмня. Много бързо десният се озари отново и редуването се повтори. Той седеше неподвижен; само ръката му неволно се свиваше, когато явлението се повтори още няколко пъти.

Най-сетне се изправи и стигна до източния прозорец тъкмо навреме да съзре небето, вписано в безкрайно количество ярки концентрични кръгове. Миг по-късно те се разбягаха пред стената от пламъци, която се надигна от изток и се възкачи към средата на небето.

Той поклати глава. Самата област сякаш се бе успокоила. Какъв бе този нов замисъл? Дело на врага му? Или нещо друго?

Дилвиш се извърна, излезе през вратата и отново се озова в залата. Редуването на светлина и мрак продължи зад редицата прозорци отляво. Когато погледна назад, не видя вратата, през която току-що бе излязъл; на мястото й имаше гола стена.

Той продължи, накъдето му се беше сторило, че има друг коридор под прав ъгъл на онзи, по който вървеше. Вместо това се озова в горната част на стълба, застлана с пътека в цвят на тъмно вино и с дървен парапет от двете страни.

Бавно заслиза. Стаята бе пълна с тапицирани мебели и картини, каквито никога не бе виждал преди, поставени в широки, украсени и позлатени рамки.

Прекоси стаята. Когато докосна с ръка облегалката на един от столовете, от нея се издигна гъст облак прах.

Дилвиш зави надясно и мина под дървен свод. Следващата стая бе малка, с ламперия, мебелирана по подобен начин, и щом влезе, долови звук, наподобяващ възглас.

В малката камера изведнъж се разгоря огън. Върху ниска кръгла маса близо до огнището бяха подредени бутилка вино, парче сирене, малка пита и кошница с плодове. Столът до масата изглеждаше удобен. В храната сигурно имаше отрова. Вражески трик?

Той се приближи, отчупи парченце сирене, подуши го и го опита. Разположи се и започна да се храни.

Главата и очите му не преставаха да се движат, докато ядеше, но не забеляза никого, нито пък нещо враждебно. И все пак усещаше едва доловимо благоразположено присъствие, което го пазеше и му желаеше доброто. Усещането стана толкова силно, че следващия път, когато устата му бе празна, той промърмори едно „благодаря“. Пламъците незабавно се удължиха и огънят запраща. Полъх от приятна топлина достигна до него.

Когато свърши, той се изправи, погледна назад и с неудоволствие откри, че пътят, по който бе дошъл в стаята, бе изчезнал. Ламперия

покриваше стената, а върху нея бе окачена една от странните картини — обляна от сълнцето гора. След миг на вглеждане, всички детайли се замъглиха от необичаен вид мазки гъста боя.

— Добре де — огледа се той, — който и да си ти, приемам, че имаш добро отношение към мен. Нахрани ме и, изглежда, желаеш да стигна до някакво място. Знам, че трябва да се отнасям с подозрение към всичко, разположено сред тези стени, и все пак съм склонен да ти се доверя. Ще изляза през единствената врата, която виждам. Води ме! Ще те следвам.

Той стигна до вратата и излезе от стаята. Озова се в продълговата, мрачна зала с висок таван. Имаше много врати, но само зад една от тях се виждаше мека светлина. Дилвиш се отправи нататък и светлината се отдалечи. Премина къс коридор и попадна в друга зала, подобна на предишната. Този път светлината се появи зад врата далеч отляво. Прекоси залата по диагонал, следвайки я.

Щом стигна дотам, откри коридор, водещ отлясно наляво. Сега светлината бе някъде далеч долу. Тръгна натам.

След няколко завоя пътят го изведе в широк, нисък коридор с множество равномерно разположени тесни прозорци откъм поблизката му страна. Поколеба се, огледа се наляво и надясно.

Изведенъж пред него премина бледа светлинка и се насочи надясно. Премигна почти веднага, щом той тръгна нататък. Дилвиш се втурна след нея. Светлинката изчезна, когато той намери пътя.

Прозорците му разкриха гледка, в която плуващи облаци бяха изгубили очертанията си и небето бе придобило зеленикав оттенък; тясна яркожълта ивица се бе извила като дъга от хоризонт до хоризонт като дръжка на пламтяща кошница.

Дилвиш бързо тръгна напред; светлината в прозорците едва пулсираше.

Коридорът бе дълъг, но накрая го отведе до друг — галерия с широки прозорци, които позволяваха по-широк изглед към странния пейзаж: бури, които трябваше да бушуват по цял ден, утихваха, докато мигнеш; дърветата пулсираха в зелено, златисто и кремаво, земята бе едновременно бяла и тъмна, а зелени ивици присветваха и угасваха. Областта отново бе започнал да се изменя, но по коренно различен начин от преди. Онова, което по-рано бе едваоловимо поскърцване, сега бе равномерно жужене.

Някаква външна миризма стигна до ноздрите му и той се удиви на мръсната следа, която минаваше през средата на пода. Отпред се намираше просторна зала с висок таван и той неволно забави ход, щом я приближи. Лошо предчувствие го изпълни. Като че ли мрачна зла аура бе надвиснала в стаята, като че ли нещо тягостно, злокобно и някак си отчаяно я обитаваше, дебнеше и изчакваше възможността да извърши нечувано зло. Той потърпна и докосна дръжката на меча, а щом доближи свода, водещ навътре, тръгна още по-бавно.

Осъзна, че се придвижва наляво, докато не се оказа притиснат до стената, вървейки странично, и накрая спря в тъмния ъгъл точно пред входа.

Направи стъпка напред, стисна здраво оръжието и надникна в стаята. Отначало мракът не му позволи да види нищо, но после очите му свикнаха и той различи голямата, тъмна падина в средата ѝ. Нещо стоеше до левия ръб, някакъв малък предмет, който той не можа да разпознае. За миг то бе докоснато от блясъка, който Дилвиш бе следвал досега, но светлината се отдалечи незабавно и той все още не можеше да разбере какво му бе посочила.

Все още се колебаеше, когато едно тънко пипало се протегна от тъмната зона и започна да опипва ръба близо до предмета, който Дилвиш разглеждаше. Почти мокър от пот, той се застави да влезе, а зелените му ботуши го понесоха безшумно по плочите.

Баран поклати глава, изплю парче зъб, проглътна. Слюнката му имаше вкус на кръв. Изплю се още няколко пъти и се закашля. Лявото му око бе залепнало и полу затворено. Когато го потърка започна да се лющи нещо тъмно и засъхнало. Огледа ръката си. Оказа се засъхнала кръв. А пък и това почти вцепенено, тъпо пулсиращо място...

С върха на пръстите опипа челото си. Болката отново се появи. Завъртя глава насам-натам. Легна настрани в подножието на стълбата. Значи така било, когато накрая те сполети... Той премести тежестта си, като опита да се надигне и веднага се строполи назад от болката в лявата си ръка и крак. „По дяволите — помисли си той. — Дано не са счупени! Не знам никакви заклинания за счупени кости...“

Направи нов опит, подпрян само на дясната ръка, и се претърколи до седнало положение, като протегна крака напред. Добре,

много по-добре...

Опита се внимателно да сгъне крака си и го опира. Болката не намаля, но като че ли нямаше нищо счупено. Едва тогава леко упражни магьосническите си умения върху него. След няколко движения болката започна да утихва и се превърна в слаби пробождания. Тогава насочи внимание към главата си и повтори процедурата със същия резултат.

Следващото, което направи, бе да опира ръката си и рязка болка го прониза, когато леко стисна лявата предмишница.

Добре.

Внимателно, даже прекалено внимателно, той постави лявата си ръка между широкия колан и дебелия си корем.

Започна отново упражнението, което щеше да успокои болката. Когато свърши, Баран предпазливо се изправи на крака, опрял здравата си ръка на стената. Цяла минута остана с наведена глава, като дишаше тежко.

Накрая се изправи, направи няколко крачки, спря и се огледа. Нещо не беше съвсем в ред. Отляво трябваше да има стена, а не мраморна балюстрада. Той я проследи с поглед. Беше дълга осем-девет стъпки и стигаше до началото на широко стълбище. Доста далеч оттатък започваше отново.

Отвъд балюстрадата имаше огромна, дълга стая, обгърната в сенки, с изкусно изработени корнизи, с изсечени капители. Отделни кътчета бяха мебелиирани; през средата ѝ бе постлана дълга, тясна пътека.

Баран се дотътри и се подпра на балюстрадата. От предишното замайване не беше останало и следа. Сигурно бе преминало след падането. Може да е било предчувствие за падането...

Странно, колко странно... Той отмести поглед. Преди тук нямаше такава стая. Никога и не бе виждал такава стая — нито във Вечния Замък, нито другаде. Какво се бе случило?

Погледът му откри далечния ляв ъгъл и застината. Зад няколко стола с високи облегалки, в един участък, натежал от сенки, бе застанало нещо огромно, черно и неподвижно и се взираше в него. Той можа да го различи, защото очите светеха в мрака с червен блясък и срещнаха неговите през пространството, без да мигат.

Гърлото му се сви, сдържайки вик, който би могъл да прерасне в истерия. Каквото и да беше съществото, стоеше срещу магьосник-майстор. Той вдигна ръка и призова затишието, предшестващо бурята, която щеше да предизвика.

Бледа светлина заигра по върховете на пръстите му, докато повтори заклинанието, като изрече само ключовите думи от него. Когато събра пръсти, ръката му заприлича на конусовидна свещ разпръскваща светлина. После ги разпери, а сред тях остана изкривена надолу равнина от светлина, която припламна нагоре по кривата. Върна се, образува пламтяща бяла сфера, към която той изпрати водеща дума и после я хвърли направо към спотайващото се в сенките създание.

Като разпръскващи искри, горящата сфера полетя бавно напред, почти плувайки към целта си.

Мрачната фигура не помръдна, дори когато тя се приближи. Светлината се разпадна и угасна точно преди да стигне до нея. Изведенъж нежен глас, сякаш идващ някъде отблизо, произнесе: „Твърде нелюбезно, твърде нелюбезно“ и създанието се завъртя, преминавайки през съседната врата с рязък дрънчащ звук.

Баран бавно свали ръка, после я вдигна към устата си, защото отново се закашля. Проклетият таласъм! И все пак, кой го беше призовал? Нима наистина Джелерак се бе завърнал?

Той се отдалечи от балюстрадата и се отправи към стълбището.

Когато слезе долу, той огледа ъгъла. В практа откри отпечатък от сцепено копито.

Холрън изруга и легна по корем, придърпа възглавницата върху главата си и здраво я дръпна надолу.

— Не! — изкрештя той. — Не! Няма ме! Махни се!

Застина неподвижно, докато сърцето му биеше учестено. После напрежението постепенно го напусна.

Отдръпна ръка от възглавницата. Дишането му стана равномерно.

Внезапно тялото му отново се стегна.

— Не! — изкрештя той. — Аз съм само един клет незначителен магьосник, който се опитва да поспи! Оставете ме на мира, по

дяволите!

Думите му бяха придружени от ръмжене и скърдане със зъби. Накрая лявата му ръка се стрелна към едно инкрустирано сандъче от слонова кост в горната част на леглото му. Пъхна вътре ръка, потършува за миг и измъкна малък кристал.

Претърколи се по гръб, нагласи възглавницата си и се сви в полуседнало положение. Поставиискрящото кълбо на корема си и погледна надолу към него през полузватворените си, лепнещи за сън очи. Измина доста време, докато в него се появи образ.

— Направи го хубаво — измърмори той. — Направи го да си струва риска от трансформация в по-низша форма на живот, страдаща от отвратителни язви, сърбящи хемороиди и хорото на свети Вит. Дано да си струва демоните мъчители, нашествието от скакалци и солта в раните. Нека...

— Холрън — каза Мелиаш, — важно е.

— Дано да е така. По-съсипан съм от кралска курва след революция. Какво искаш?

— Той изчезна.

— Много хубаво. И без това не трябва на никого.

Протегна ръка, готов да прекъсне връзката, но се спря.

— Какво е изчезнало? — запита той.

— Замъкът.

— Замъкът? Целият проклет замък?

— Да.

За миг остана безмълвен. После се надигна още нагоре, потърка очи, отметна назад коса.

— Разкажи ми за това — каза той, — по възможност с прости думи.

— Изменящата се земя престана да се изменя за известно време. После отново започна, по-яростно от когато и да било преди. Избрах си удобен пункт за наблюдение. След малко отново престана. Замъкът беше изчезнал. Сега всичко е спокойно и хълмът е празен. Не знам какво стана. Не знам как стана. Това е всичко.

— Мислиш ли, че Джел... че той би могъл да го премести? И ако е така, защо? Или пък може би Древния?

Мелиаш поклати глава.

— Отново говорих с Роук. Той гледа на нещата по-материалистично. Съществува стара легенда, че сградата е вечна, че някак си е закотвена във времето и се движи заедно с него. Ако тази котва някак си е била вдигната, той би могъл да отплува по реката на вечността.

— Дяволски поетично, но какво означава всичко това?

— Не знам.

— Мислиш ли, че точно така е станало?

— Не знам. Може би.

— Лайно!

Холрън разтри слепоочия, въздъхна, вдигна кристала и прехвърли крака през ръба на леглото.

— Добре де — каза той. — Добре. Трябва да му хвърля един поглед, щом се е стигнало до там. Но първо ще се поизмия и ще хапна нещо. Говори ли с другите пазители?

— Да. Те нямат какво да добавят към наблюденията ми.

— Хубаво. Дръж мястото под око. Свържи се с мен незабавно, ако се случи нещо ново.

— Разбира се. Възнамеряваш ли да уведомиш Съвета?

Холрън направи гримаса и прекъсна връзката, като се зачуди дали на Съвета не може да му бъде вдигната котвата и да бъде изпратен във вечността.

Вейн беше престанал да ридае и от доста време седеше, потънал в мисли, без да гледа към Голт. Вместо това се взираше в редуването на светлина и мрак в небето отвъд прозореца. Накрая се раздвижи.

Нежно положи главата на Голт на пода и се изправи. Като се приведе, той преметна вцепененото тяло на своя приятел през раменете си.

Тръгна напред, излезе от алкова, огледа се надясно, потръпна и зави наляво. Бавно се отправи по галерията, докато не стигна до ниско стълбище, което водеше нагоре. След като изследва един къс коридор с няколко отворени врати над стълбището, той се заизкачва.

Движейки се по-бавно и предпазливо, Вейн огледа стаите. Нямаше никой. Втората и третата бяха спални, а първата — дневна. Той влезе в третата и като се наведе, издърпа покривката на леглото с една ръка. Постави Голт на леглото и го нагласи. Надвеси се и го целуна, после го покри. Обърна се и излезе от стаята, без да поглежда

назад, като затвори вратата зад себе си. Стигна края на коридора, където нисък свод отвеждаше към тясно стълбище. Слезе по него и се озова в тържествена трапезария с четири стола, разположени в единия край на дълга маса. В горната ѝ част имаше кошничка с хляб. Сграбчи хляба и започна да яде. На един поднос под салфетка имаше малко нарязано месо. Вейн започна лакомо да го погльща. В глинено гърне откри червено вино и го изпи направо от съда. Докато обикаляше масата, за да се нахрани, постепенно застана с лице в посоката, от която беше дошъл.

Стълбището беше изчезнало. Там, откъдето бе влязъл, имаше монолитна стена. Все още дъвчейки енергично, той отиде до нея и я почука на няколко места. Не звучеше кухо. Потрепери и се отдръпна от нея. Това място...

Обърна се и хукна през двойната врата в дъното на стаята. Коридорът бе широк, както и стълбището, водещо надолу. Беше украсено с коприна и оръжие, а на места застлано със зелен килим. Вейн се пресегна към меча на стената, който му се видя най-полезен — късо, тежко оръжие с раздвоен край и обикновена ръкохватка. Когато го взе в ръце и го размаха да го усети в движение, видя, че вратата, през която току-що беше излязъл от трапезарията, бе изчезнала — бе заменена от прозорец, през който проникваща мека, перленосива светлина.

Върна се по стъпките си и надникна през прозореца. Планинска верига потъваше на място, където преди изобщо не бе имало такава. Сега цветът на небето бе равномерно мъртвобял, без слънце и без звезди, а различните оттенъци на светлината сякаш се изльчваха от него. Сребристата субстанция се втурна напред, спря, отново се понесе. Беше му необходимо известно време да разбере, че е вода, която приближава. Той се откъсна от прозореца и се насочи към стълбището.

Опита се да овладее паниката, която усещаше, като я замени с омраза към замъка и всичко, намиращо се в него. Когато стигна подножието на стълбището, тръгна през едно анtre, искусно обзаведено в стил, който не можа да разпознае, макар че се гордееше с познанията си в тази област. Спра на прага на главната зала.

В това помещение също нямаше никой. Беше му познато, защото го преведоха през него, когато робите от замъка го заловиха. Голт и той бяха довлечени при управителя на замъка, Баран, след което се

отнесоха по обичайния лош начин и ги затвориха долу. Ръката му стисна ръкохватката на меча, когато си спомни този ден. Закрачи през залата покрай големите порти и се насочи към дневната, където имаше по-малък допир с външния свят.

Когато я приближи, спря озадачен. Високият дървен предмет с кръгъл циферблат, издаваше висок, скимтящ звук. Отиде да го разгледа и видя, че непосредствено над циферблата висеше закръглена, вибрираща материя. Вейн не можа да определи характера и произхода ѝ, макар че не му изглеждаше заплашителна.

Реши да не се забърква с непознати магии и мина покрай нея.

Като стигна до вратата на дневната, постави ръка на дръжката и се поколеба. Отвън ставаха странни неща. Но същото можеше да се каже и за вътрешността на замъка.

Дръпна резето и отвори вратата.

До ушите му долетя вой, причинен сякаш от бушуващ вятър. Във всяка посока, докъдето погледът му стигаше, имаше вода. Но вълните и леката набразденост, които са присъщи на огромните водни маси, тук не се виждаха. Вероятно бе мъгла от фини пръски, които обгръщаха всичко...

Мъжът протегна меча напред към влажната мъгла. Миг по-късно го дръпна обратно.

Върхът му бе напълно ръждясал. Щом докосна окисления метал, той се превърна на прах в пръстите му и падна. Оглушителното скрибуцане продължи. Небето все още представляваше непрекъсвана от нищо седефена шир.

Вейн затвори вратата и пусна резето. Застана с гръб към нея. Разтрепери се.

След като бе събрала скъпоценностите и одеждите, с които бяха я погребали, в малък пакет и го бе пъхнала под кревата, Семирама крачеше из стаята, като се мъчеше да реши какво още си струва да вземе. Грим?

Някой почука на вратата. Тъй като беше наблизо, тя сама я отвари.

Джелерак ѝ се усмихна.

— О!

Тя се изчерви.

— Ще имам нужда от лингвистичните ти способности — заяви той.

Чифт розово оцветени очила висяха около врата му. Дебелият край на ален жезъл се подаваше от дълга, тясна ножница на колана. Той се поклони, посочи наляво и надолу към коридора.

— Моля, заповядай с мен!

— Да... разбира се.

Тя пристъпи напред и тръгна редом с него в тази посока. През прозореца хвърли поглед към едно перлено небе над безкрайно море.

— Нещо е станало? — запита тя накрая.

— Да. Имаше... намеса — отвърна той.

Внезапно над главите им се разнесе стремителен звук, наподобяващ чаткането на копита.

— Огромен тъмнокос мъж ме прекъсна в средата на заниманията ми — обясни той.

— Това ли бе причината за... спазъма? И всички останали ефекти?

Той поклати глава.

— Не, някой е развалил задържащото заклинание и вече не следваме нормалния ход на времето.

— Мислиш ли, че Туалуа го е направил? Или пък непознатият?

Той се спря да погледне през друг прозорец. Морето се бе оттекло почти напълно и сега, докато гледаше, се заиздигаха планински вериги.

— Не вярвам, че Туалуа е бил в състояние да го направи. И освен това мисля, че непознатият бе толкова изненадан, колкото и аз. Но успях да получа представа за духа му, преди да загубя съзнание. Той е нещо стихийно, демонично, което само временно е придобило човешки облик. Затова хукнах веднага, щом се свестих — да си взема някои инструменти, които бях скрил.

Джелерак прокара палец през горната част на жезъла.

— Това е оръжието, с което се разправям с такива като него. Сигурен съм, че някога, много отдавна, си виждала такъв...

Тя затаи дъх. Цялото небе припламна в ярък малинов оттенък, после стана ослепително бяло. Закри очи с ръка и погледна встрани, но вече бе започнало да се смрачава.

— Какво... какво беше това?

Джелерак махна ръка от очите си.

— Вероятно свършекът на света — каза той.

Те гледаха как небето продължава да притъмнява, докато не придоби опущен, жълтеникав цвят. Така и остана. Джелерак се извърна.

— Във всеки случай — продължи той, — онзи сигурно е отмъкнал оригиналните ми средства за довършване умиротворяването на Туалуа. Така че — той докосна очилата — ще използвам ето това. Имаше време, когато можех да го очаровам само със собствения си поглед и глас, но сега имам нужда да подсиля погледа си. Ти трябва да го призовеш, да го накараш да се издигне, така че за миг да се погледнем очи в очи.

— И после какво?

— Трябва да възстановя задържащото заклинание.

— Кой е успял да го развали?

— Първо ще трябва напълно да възвърна силата си, да намеря това лице и да се разправя с него.

Мъжът отново тръгна. Семирама вървеше в крачка редом с него.

— Тогава ние наистина сме хванати в капан — каза тя. — Дори и да извършиш всичко, което си намислил, къде ще ни отведе това?

Той дрезгаво се изсмя.

— Дори знанието може да има граници. От друга страна, вярвам, че изобретателността не познава такива. Ще видим.

Те продължиха, изкачиха едно стълбище, завиха.

— Джелерак — запита тя. — Кой е създал това място?

— Това също бихме могли да разберем — отвърна той. — Не знам със сигурност, макар че започвам да вярвам, че то е... някак си... живо.

Тя кимна.

— Аз също имах някои странни усещания. Ако е така, на чия страна би застанало?

— Предполагам, че на своята собствена.

— То е могъщо, нали?

— Погледни, през който и да е прозорец. Да, прекалено много могъщи сили действат тук. Не ми харесва. Веднъж вече волята ми бе подчинена на по-голяма сила...

— Знам.

— ... и няма да допусна това да се случи отново. Това би било краят и за двама ни, както и за още много неща.

— Не разбирам.

— Ако волята ми бъде подчинена, плътта ти ще се превърне в праха, от който я възкресих, както и безброй други неща, които зависят от мен — всичко ще бъде разрушено.

Тя го хвани за ръката.

— Трябва да внимаваш.

Джелерак отново се изсмя.

— Битката едва сега започва.

Семирама стисна ръката му по-здраво.

— Но пътуването може би свършва. Погледни!

Тя посочи напред към един прозорец, през който се виждаше появата на много блед слънчев свод сред сумрачно небе.

Усети, че той застини.

— Бързо! — извика Джелерак.

При следващия завой тя се огледа назад; зад гърба им имаше само гола стена.

ГЛАВА 10

Когато Дилвиш заобиколи стаята откъм североизток, картината се изясни — прекатурен мангал, тъмна диаграма, търсещо пипало, полуразголена девойка, положена в ръчна количка, слабо блещукащи отпечатъци от сцепени копита...

Той пъхна меча в ножницата възможно най-тихо, защото разбра, че няма да му бъде от голяма полза срещу притежателя на такъв крайник. Реши, че ще е по-добре двете му ръце да бъдат свободни и бързо се запъти да хване дръжките на количката. Върхът на пипалото докосна колелото в почти същия миг. Дилвиш вдигна количката и я дръпна. Пипалото се хълзна встрани. Откъм водите долу долетя звук на мятащо се тяло. Той продължи да отстъпва.

Внезапно откъм ръба на кратера се издигна пипало, високо почти два пъти колкото него. Дилвиш рязко свърна вляво, докато отстъпваше. Пипалото се стовари със силен пляскащ звук на мястото, където щеше да се намира, ако бе продължил направо. То започна бясно да се мята наоколо, но Дилвиш скоро излезе извън обсега му и се оказа близо до началото на източния коридор. Обърна количката и я забута напред. Зад него плискащите звуци продължаваха.

Едва сега, докато бързаше да се отдалечи, има време да огледа товара си. Рязко затаи дъх и спря, наведе количката и заобиколи към предната ѝ част. Гърдите на Арлата леко се повдигаха и спускаха. Той загърна туниката, взря се в лицето ѝ.

— Арлата?

Тя не помръдна. Той повтори името ѝ по-високо. Никаква реакция. Плесна я леко. Главата ѝ се килна встрани и остана така.

Дилвиш се върна зад количката и отново започна да я butа напред. Първата стая, до която стигна, се оказа склад, пълен с инструменти. Той продължи и огледа още няколко. Четвъртата стая бе килер за бельо, препълнен със сгънати завеси, одеяла, кувертири, килими, кърпи. Червен пробляськ премина зад единствения малък

прозорец, докато бутна Арлата вътре и я освободи от ремъците. Премести я върху куп чаршафи и разгъна едно одеяло да я завие.

Като затвори вратата зад себе си, той зави по коридора и се вгледа. Пред очите му осветлението стана по-силно, като цялата ярост идваше от няколко малки прозорчета. В тази ярка светлина той отново забеляза следите от сцепени копита. Проследи ги, докато пътя му пресече застлан с килим коридор, където те се губеха. За момент спря нерешително. После сви рамене и тръгна наляво. Пътят пред него изглеждаше дълъг, прав и светъл, но тогава се случи нещо странно. Въздухът потрепери, после притъмня на около шест стъпки напред. Появи се някаква димяща материя и той внезапно се озова пред каменна стена. Засмя се.

— Добре — каза той.

Обърна се кръгом и се насочи към останалото от коридора разклонение, като провери в движение дали мечът лесно се вади от ножницата.

Одил, Ходжсън и Деркон се наядоха до насита в килера, който бяха намерили.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Деркон, като посочи с един овнешки бут малката ивица небе, която изведнъж припламна в ярък червен цвят.

Останалите погледнаха натам, после отвърнаха очи, когато червенината избледня, а яростта остана.

— Да няма пожар? — зачуди се Одил. Изведнъж всичко изчезна и настъпи мрак.

— Мисля, че е нещо много по-просто — отвърна Ходжсън.

— Не разбирам — каза Одил.

— Изглежда, всичко отвън се случва безброй пъти по-бързо от нормалното.

— И ние сме тези, които са го направили — когато развалихме поддържащото заклинание?

— Така бих казал.

— Мислех, че само ще срути някоя стена или нещо подобно.

Деркон се изсмя.

— Но ако сега излезем оттук, това ще ни убие! Ще ни изхвърли в пустошта, в лапите на чудовища, или по-лошо...

Деркон отново се изсмя и му подхвърли една бутилка.

— Вземи! Имаш нужда да пийнеш нещо. Започваш да схващаш картинаката.

Одил я отвори и отпи дълга гълтка. После запита:

— Какво ще правим? Ако не можем да се измъкнем оттук...

— Точно така. Каква е алтернативата? Спомняш ли си първоначалното ни намерение?

Одил, който бе надигнал бутилката за още една гълтка, я свали; очите му се разшириха.

— Да отидем при онова нещо и да се опитаме да го подчиним? Само ние тримата? В състоянието, в което сме?

Ходжсън кимна.

— Ако не успеем да накараме Вейн да се осъзнае или не намерим Дилвиш, оставаме само ние тримата.

— Каква полза ще имаме от него сега, дори да успеем?

Ходжсън сведе поглед. Деркон изръмжа:

— Вероятно никаква. Но Древният е единственото нещо под ръка, което притежава някаква сила, способна да промени това, което става, и да ни върне обратно.

— Как ще го направим?

Деркон сви рамене и погледна към Ходжсън, сякаш търсеше съвет. Когато такъв не последва, той рече:

— Е, мисля си, че модификацията и комбинирането на няколко от най-мощните подчинителни заклинания, които знам...

— Те са за демони, нали? — поинтересува се Одил. — Този тук обаче не е демон.

— Не е, но принципът за подчиняване на каквото и да било е един и същ.

— Така е. Но обикновените имена на Силата вероятно няма да могат да овладеят Древния. Ще трябва да се допиташ до Старите Богове за необходимите термини.

Деркон се плесна по бедрото.

— Хубаво! Накарах ви да се замислите за това! — каза той. — Вие изгответе нужния списък от имена, докато аз обмисля

модификациите. Ще ги приложим, когато стигнем там и овържем момъка здравата!

Одил поклати глава.

— Не е толкова лесно...

— Опитай!

— Ще ти помогна — каза Ходжсън, когато Одил погледна със съмнение. — Не мога да измисля никакъв друг план.

Те го обсъдиха, докато довършваха храната си и Деркон състави заклинанието. Накрая запита:

— Защо да протакаме?

Останалите кимнаха. Излязоха от килера и спряха.

— Дойдохме оттам — каза Ходжсън и се намръщи, докато поставяше ръка върху стената отдясно. — Нали така?

— И аз така мисля — каза Деркон, като хвърли поглед към Одил, който кимна.

— Така е. Обаче... — той се обърна наляво. — Това сега е единственият път, по който можем да минем.

И те тръгнаха в тази посока. Ходжсън прочисти гърло.

— Нещо очевидно се опитва да ни отклони от нашата цел — каза той, докато минаваха през широка, ниска зала. — Или Джелерак се е завърнал и си играе с нас, или Древния е усетил нашите намерения и се опитва да ни отведе другаде. В случай, че е така...

— Не — каза Деркон. — Аз съм достатъчно чувствителен да усетя, че зад това се крие нещо друго.

— Какво?

— Не знам, но като че ли не е злонамерено към нас.

Като излязоха от залата и завиха отново, стигнаха до един малък алков. Върху тежка дървена маса в него бяха положени три меча с различна дължина; за всеки меч имаше ножница и пояс.

— Нещо такова — каза той. — Обзалагам се, че за всеки от нас ще има по един подходящ.

— По-подходящ не би могъл и да бъде — отбеляза Одил, когато се приблишиха и ги вдигнаха.

Тъмното създание се метна напред върху спуснатия крепостен мост; очите му пламтяха под бледото, опушено, жълто небе. То

изхвърли глава и огледа пулсиращия пейзаж от пясък и камък. Около него брулеха свирепи ветрове.

— Дойдох тук — каза то по специален начин, — където можем да разговаряме. Ще ти помогна.

— Може би — долетя отговорът от всички страни.

— Какво значи „може би“?

— Човекът мисли, че си демон, малко братче.

— Остави го. Имаме други проблеми.

— Наистина. Така че нека следваме Хрътките.

— Не разбирам.

— Тъкмо затова трябва да слушаш.

Баран леко накуцваше, докато приближаваше прага на главната зала. Зад гърба му се затваряше всеки коридор, но пред него не се откриваше друг път. Видя Вейн в същия миг, когато и той го забеляза. Баран се поколеба. Вейн — не.

Размахвайки меч, с проклятие на уста, Вейн се втурна напред.

Когато бе преминал половината от разделящото ги разстояние, зад него се раздаде раздиращ звук и от тъмното V, което се бе отворило във въздуха над него, се протегна гигантска ръка. Тя го сграбчи през кръста, вдигна го над пода и го метна през залата. Той отскочи и се плъзна, а ръждивото му оръжие се освободи от хватката и се завъртя. Ръката го метна със сила срещу стената, по която бяха накачени огледала. Вейн се свлече и застина.

Ръката се носеше из въздуха, докато Баран тежко влизаше в залата. Вейн извърна глава към него и тихо простена.

Ръката бавно се сви в юмрук и се насочи към падналия мъж.

— Това е Вейн!

— А този там е Баран!

— Дръж го!

Погледът на Баран се стрелна към дъното на залата, където се бяха появили три фигури. Той разпозна бившите затворници и незабавно установи, че са въоръжени. Те хукнаха към него; лицата им се умножаваха от огледалата от двете страни.

Баран измъкна меча си, докато се обръщаше към тях, но го оставил да виси свободно от дясната си страна. Счупената му лява ръка все още бе здраво прихваната зад колана.

Огромната Ръка, готова да нанесе удар на Вейн, се разтвори широко и се понесе из въздуха към приближаващите мъже. Като я видя, Одил се приведе, изви се встрани и тя го пропусна. Халоса Деркон, събори го и го бълсна в Ходжсън — и двамата мъже останаха проснати на земята. Ръката незабавно се обърна и се втурна към Одил с изкривени пръсти и наведен палец.

Одил почти бе стигнал до Баран с вдигнат меч, когато здрава хватка го стисна иззад гърба и го издигна над пода. От носа му рука кръв, ребрата му силно пращаха, когато замахна надолу и удари един от пръстите.

Изведнъж, далеч вдясно, Баран забеляза зелен отблъсък. Беше новият затворник, онзи, около когото Семирама бе вдигнала толкова шум...

Ръката се сви конвулсивно, стисна здраво и Одил издаде кратък, бълбукащ вик, преди да увисне в хватката ѝ; мечът се изпълзна от пръстите му. Тогава Ръката се стрелна напред, разтвори се и метна смазаното тяло на Одил към Дилвиш.

Той отстъпи встрани и продължи да напредва, докато тялото на Одил прелетя край него и се приземи с трясък. Но сега Ръката се бе устремила право към Дилвиш.

Той бе видял Ходжсън и Деркон да се изправят на крака и бе доволил слабо движение откъм поваления Вейн. Разбра, че никой от тях не би могъл да му помогне в този момент. Той преглеждаше магическия си арсенал за някакво оръжие, дори когато се гмурна и претърколи под Ръката. Зелените му ботуши удариха пода и той незабавно се озова на крака, завъртя се, вдигна меч и отсече малкия пръст от приближаващата Ръка.

Конвулсии разтърсиха чудовищното творение. Пръстът, от който капеше някаква бледа течност, превърнала се в дим, се удари в пода и се претърколи.

Баран вдигна своя меч и отстъпи. Ръката се изпъна, снижи се и със замах загреба през пода към Дилвиш.

Той я прескочи и замахна надолу с меча, когато тя премина — успя да резне вътрешната страна на палеца. Щом стъпи на земята, Деркон и Ходжсън застанаха до него.

— Разпръснете се! — нареди той. — Удрайте от всички страни!
Не се събирайте!

Ръката замря, докато замахваше назад, защото срещу нея се издигаха три меча под различен ъгъл. Дилвиш се втурна напред и удари. Тя се пресегна към него и той отскочи назад. В същото време, Ходжсън и Деркон я атакуваха. Тя ги помете встриани, но Дилвиш се стрелна и отново я разсече. От няколкото прорезни рани се заиздига дим.

Докато отскачаше назад, Дилвиш забеляза в огледалото, че Вейн бавно пълзи напред с меч в ръка.

Деркон, който вече бе дошъл на себе си, отново нападна Ръката и Дилвиш тръгна да се присъедини към него. Но в този миг творението се издигна високо във въздуха извън обсега им: Като видя, че Баран възнамерява да ги удари отгоре един по един, Дилвиш моментално вдигна меч. Останалите сториха същото. Дилвиш вече бе изbral магическото си оръжие и с нетрепващ глас започна да реди древните слова.

Беше едно от по-незначителните от Ужасните Проклятия, което целеше да наложи непрогледен мрак над дадено място за цял ден. Дилвиш усети как Деркон затаи дъх, щом долови една фраза.

Ръката описа кръг. На няколко пъти се скри. Внезапно звук като печална въздишка изпълни залата. Температурата рязко падна. Когато Дилвиш спря да говори, светлината започна да се вълнува, сякаш премина поредица вълни.

Потънаха в абсолютен мрак.

— Да го хванем! — прошепна Дилвиш и тръгна бързо.

Насочил меч напред, той се втурна към мястото, където преди бе застанал Баран. Чу силен свистящ звук да се разнася надолу и се просна на земята. Звукът изчезна.

Пълзейки, той се изправи на крака и продължи напред. Дочу някой наблизо да си поема дълбоко дъх. Но това не се повтори и той не бе сигурен от коя посока бе станало. Чу кратко боричкане. Ходжсън и Деркон едновременно изругаха. Очевидно се бяха сблъскали един в друг. Зад него отново се раздаде свистене и трясък, когато Ръката удари пода.

Баран можеше да се е преместил отляво, отдясно или отзад. Но преместването назад най-вероятно щеше да го е отвело до някой ъгъл. Лявата страна сякаш предоставяше най-голяма свобода и затова Дилвиш се обърна и тръгна напред, размахвайки меча пред себе си.

Би могъл да се закълне, че откъм дневната стая до него достига слаба светлинка. Но това бе невъзможно. Ужасното Проклятие трябваше да е обезвредило всеки източник на светлина.

Светлината ставаше все по-ярка.

Смътните очертания сега станахаоловими. Нещо не бе наред. Не знаеше да има сила, която да надделее някое Ужасно Проклятие. И все пак слабо осветление определено пропълзваше в залата.

Високо над главата му Ръката призрачно опипваше въздуха. След няколко минути можеше да се спусне върху него. Той неистово въртеше очи наоколо. Имаше движение, фигури на клекнали мъже. Но кой?

Внезапно отново се дочу звук на боричкане, но този път завърши с кратък вик. Започна отново. Идваше отпред и никак отдясно. Да! Там!

Две тела се гърчеха на пода. Отново се дочу вик, когато Дилвиш предпазливо се отправи нататък.

Мракът продължаваше да се разрежда. Нещо отгоре привлече погледа му. Ръката, сега ясно различима, се свиваше и разтваряше; започна спазматично да потръпва. Стрелна се надолу и се издигна няколко пъти.

Най-после видя огромното тяло на Баран да лежи върху Вейн. Краят на тъпия меч на Вейн бе наполовина забит в шията му. И двете фигури бяха неподвижни, но Ръката отново се сниши.

Пръстите се протегнаха и тя подхвана по-горното застинало тяло. Потрепвайки, тя вдигна Баран във въздуха. Отдолу Дилвиш видя, че мечът на Баран стърчи от гърдите на Вейн.

Като непрекъснато се тресеше, Ръката се издигна нагоре в усилващата се светлина. Черното V зад нея отчетливо се открояваше срещу топящия се мрак. Ръката започна да се скрива в този отвор, като отнасяше Баран със себе си.

Дилвиш и останалите наблюдаваха бавното изчезване, докато не останаха видими само върховете на три гигантски пръста. После и те се изпълзнаха от погледа и процепът се затвори с грохот.

Мъжете незабавно усетиха движение навсякъде около тях.

Дилвиш се обърна и видя множество гигантски лица в огледалата, които обрамчваха стените — черни, червени, жълти, бледи; някои почти човешки, други — много далеч от всяка прилика с

хора; някои бяха развеселени, други — спокойни, трети се мръщеха; всичките бяха окъпани в свръхестествена светлина; с толкова властни погледи, че бе невъзможно да им се отвърне. Той погледна встрани. В същия миг лицата изчезнаха и жълтата светлина с пълна сила отново озари залата.

Дилвиш се разтърси и потри очи, като се чудеше дали останалите са видели същото, което и той.

— В тази малка стая имаше кушетка — чу Ходжън да казва на Деркон.

— Да.

Прибра меча в ножницата и ги последва, когато изнесоха тялото на Вейн от залата. Докато го полагаха на кушетката, той смъкна една драперия, върна се обратно и покри останките на Одил. После тръгна към дъното на залата.

— Дилвиш! Почакай!

Той спря и скоро двамината дойдоха при него.

— Цели ли сме? — запита го Деркон.

— Поне физически, за момента — каза Дилвиш. — Но аз все още не съм си свършил работата тук, а тя може да се окаже доста погадна от тази.

— О, така ли — каза Деркон и добави: — Как предлагаш да се измъкнем след това?

Дилвиш поклати глава.

— Нямам представа — отвърна той. — А може би и няма да бъда в състояние.

— Това звучи ужасно пораженчески...

Подът започна да вибрира. Стените сякаш се люшнаха и мощно стенание се надигна от вътрешността на замъка. Призрачни фигури прелитаха бързо през стаята, минавайки през някое огледало или стена. Светлината се стабилизира. Деркон стисна рамото на Ходжън, за да се задържи, когато замъкът потрепери за последен път, преди да се успокои.

Възцари се тишина, която скоро бе нарушена — съвсем лекичко — от тиктакането на голям часовник.

— Тук винаги става нещо, нали? — отбеляза Деркон и слабо се усмихна.

Огромните врати в дъното на залата се затресоха сякаш под мощнен порив на вятъра. Дилвиш бавно се извърна натам като хипнотизиран.

— Чудя се — каза той — дали е утихнало.

Тръгна назад. След моментно колебание останалите го последваха.

Преди да стигнат средата на залата, чуха трясък, последван от грохот отвън. С приближаването си се усилваше; после внезапно спря. Вратата отново се разтресе.

Дилвиш продължи, мина покрай часовника, влезе в дневната, без да поглежда към тялото на кушетката, стигна до вратата и сграбчи дръжката.

— Излизаш навън? — запита Ходжсън.

— Искам да погледна.

Дилвиш отвори вратата и ги лъхна хладен ветрец. Оказа се, че се намират в центъра на обширна, бледа равнина, обградена от множество мъгливи, червеникави планини, които избледняваха в сумрачното небе. Трябаха им няколко минути да разберат, че скърченият сламенозлатист диск, който почти се бе издигнал до средата на небето и беше основният източник на светлина, всъщност са останките от слънцето. Звездите бяха ясно видими на разстояние около три пъти диаметъра му. Метеоритен дъжд внезапно проряза перспективата вляво от планините. Жъlt облак прах изплува и се снижи, отново се издигна, завихри се, изчезна. Ходжсън се закашля. Въздухът имаше хладен метален вкус.

Внезапно сред равнината изникнаха две гигантски канари, отскочиха няколко пъти и застинаха. Измина почти половин минута, преди тътенът им да достигне до тях. Но преди това огромна червена ръка изскочи от небето, прибра ги в шепа и ги разтърси с грохот над главите на наблюдателите.

Дилвиш проследи с поглед червено-кафявата ръка до мъгливата област, където след кратко взиране успя да различи силуeta на колосална коленичила фигура, смътно наподобяваща човек; звездите прозираха през нея; през косите ѝ прелихаха метеори. Едва тогава

кубичната форма на скалите се вряза в съзнанието на Дилвиш и той разбра какво представляват.

Погледна встрани. Очите му, сега привикнали към мащаба на нещата и към съответните им дължини на вълните, по-лесно различиха и други монолитни същества — огромна черна фигура, подпряла глава на едната си ръка, обхванала с две ръце гръденя си кош, докато пръстите на четвърта ръка поглаждаха югоизточните планински върхове, на които се бе облегнала. Сенчеста бяла фигура с едно око и празна очна кухина се подпираще на гега, която стигаше по-високо от слънцето, а звездите бяха накацали като светулки по провисналата ѝ шапка; бавно валсираща жена с множество гърди; същество с глава на чакал; вихреща се огнена кула...

Дилвиш погледна към спътниците си и видя, че те също се взират; на лицата им се четеше неописуем ужас.

Заровете бяха хвърлени отново и около тях се издигна прах. Небесните фигури се приведоха напред. Черната се ухили и протегна една от ръцете си да вземе заровете. Червената се изправи и се оттегли. Дилвиш затвори вратата.

— Старите Богове... — каза Ходжсън. — Никога не съм мислил, че ще ми бъде позволено да ги видя...

— Какъв — попита Деркон предпазливо и с ужас — би могъл да е залогът на играта им?

— Тъй като не съм присъствал на тайния съвет на боговете — отвърна Дилвиш, — не мога да кажа със сигурност. Но имам чувството, че ще е по-добре да си свърша работата възможно най-бързо.

Тътенцият звук отново стигна до тях и големите врати се разтърсиха.

— Господа, моля да бъда извинен — каза Дилвиш, обърна се и излезе от стаята.

Ходжсън и Деркон се спогледаха за миг, после забързаха след него.

— Искате да ме придружите? — запита Дилвиш, когато те го настигнаха.

— Въпреки опасностите, които спомена, имам чувството, че в края на краишата за нас ще е по-безопасно да сме заедно — отвърна Деркон.

— Съгласен съм — каза Ходжсън. — Но ще бъдеш ли така любезен да ни кажеш накъде сме тръгнали?

— Не знам — отвърна Дилвиш, — но съм готов да се доверя на гения на това място, който и да е той, и отново ще се оставя да ме води. Възможно е да имаме еднаква цел.

— Ами ако е Джелерак, който те води към гибел?

Дилвиш поклати глава.

— Сигурен съм, че Джелерак не би прекъснал представлението, за да ми предложи отличната храна, която получих, идвайки насам.

Те навлязоха в задния коридор, по който преди бе минал Дилвиш, докато бягаше от по-долните етажи. Вратата още поскърцваше, но дължината на коридора бе едва около четвърт от предишната. В края му нямаше десен завой, а отляво бяха изчезнали помещението на прислугата. Стаята на синия пламък изобщо бе изчезнала. Всички стени бяха облицовани в тъмно дърво, а прозорците в дървени рамки притежаваха правоъгълни механизми, които се пълзгаха нагоре и надолу; имаха също необичайни сенници и бяха закрити с бели дантелени пердета. Изкачиха се по дървена стълба. На стените висяха още от картините в онзи странен, ярък, предизвикателен стил, който Дилвиш бе забелязал по-рано.

Отвън отново долетя тътенът на заровете, последван този път от нещо като титаничен изблик на смях.

След още един завой попаднаха в една от галериите — по-тясна и застлана в средата с пътека. Тук прозорците бяха още по-тесни, макар че стените и подовете си оставаха каменни.

— Не ви ли се струва, че всичко се смалява пред очите ни? — запита Ходжсън.

— Да — отвърна Дилвиш и погледна назад. — Изглежда се превръща в нещо друго. И освен това забелязахте ли, че нямаше варианти, нямаше избор по кой път да тръгнем? Сега е съвсем ясно.

Дилвишолови поредица чуруликащи звуци пред тях. Спря рязко. Ходжсън и Деркон сториха същото, вдигнаха ръце и опипаха наоколо. Нещо им преграждаше пътя.

Въздухът пред тях затрептя. Стана непроницаем. Притъмня още повече. Дилвиш усети, че докосва каменна стена.

Той се обърна. Въздухът трептеше на около шест стъпки зад него. Тръгна натам заедно с останалите. Явлението се повтори.

Прозорецът осигуряващо осветлението на внезапния им затвор, но един бърз оглед им разкри, че нямаше начин да стигнат до някой от другите прозорци, разположени по гладката външна стена.

— Ти беше казал — отбеляза Деркон, — че се доверяваш на гения на мястото.

Дилвиш се обръка.

— Има си причина. Трябва да има причина! — отсече той.

— Времето — каза Ходжсън. — Мисля, че е времето. Дошли сме прекалено рано.

— За какво? — попита Дилвиш.

— Ще разберем, когато тази стена се отмести.

— Мислиш ли, че така ще стане?

— Разбира се. Предната стена е достатъчна да ни попречи да продължим. Задната трябва да не ни позволи да излезем оттук.

— Интересно хрумване.

— Така че ви предлагам да се обърнем към стената отпред и да сме готови на всичко.

— Има нещо в това, което казваш — заяви Дилвиш, зае позиция и взе меча в ръка.

Отново дочуха заровете на боговете и смеха. Но този път смехът продължаваше и продължаваше, ставаше все по-силен, докато разтърси стените на сградата и им се стори, че идва директно отгоре.

Стената затрептя и избледня в мига, когато някъде зад нея се разнесе стенещ, пукащ звук. Един бърз поглед разкри на Дилвиш, че задната стена си беше там.

Щом пътят беше чист, те се отправиха напред. Но спряха само след няколко крачки, смразени от гледката в залата пред тях.

Безброй гъвкави пипала над ръба на кратера поддържаха нещото, което частично се бе показало отгоре. До североизточния край на ямата бе застанал мъжът, когото Дилвиш познаваше като Уилиънд; пред очите му минаваше ивица яркочервено стъкло. Зад него стоеше Семирама, абсолютно неподвижна, докато двамата гледаха издигащото се тяло на Туалуа. Над главите им покривът бе разцепен и докато Дилвиш и спътниците му гледаха, гигантски пръсти се промъкнаха вътре, извиха се, хванаха част от покрива, отчупиха го с едно движение и го хвърлиха. Паднаха няколко дебели греди. Изведнъж видяха звездното небе. На фона му се извисяващо великанската фигура на

многогърда жена; тялото ѝ излъчваше свръхестествена светлина. Тя се пресегна отново надолу през отвора, който бе направила и деликатно, почти нежно подхвани грофескната фигура, свита върху кратера, издигна я и внимателно я промуши нагоре през ръбестия отвор.

— Не! — изкреша Джелерак, свали очилата около врата си и погледна свирепо нагоре, въртейки очи. — Не! Върни ми го! Той ми е нужен!

Магьосникът се втурна към кратера, където едната от съборените греди стигаше от пода до отвора горе. Той я сграбчи и започна да се катери.

— Върни го, казвам ти! — извика той. — Никой не може да открадне нещо от Джелерак! Дори и богиня!

Като спря по средата на гредата, той измъкна аления жезъл и го насочи.

— Казах, спри! Върни го!

Ръката продължи бавно да се изтегля. Джелерак направи знак и от върха на жезъла изскочи бяла светлина, която окъпа горната част на ръката в небето.

— Това е Джелерак! — извика Дилвиш и хукна напред.

Ръката се бе спряла и Джелерак отново се закатери, приближавайки разрушения покрив.

Дилвиш стигна до ръба на кратера, заобиколи го.

— Върни се, копеле! — извика той. — Имам нещо за теб!

Над катерещата се фигура се появи още една ръка и се снижи.

— Заповядвам ти да ми се подчиниш! — изкреша Джелерак и тогава видя пръстите, които се разтваряха и се пресягаха към него.

Той вдигна жезъла и ръката се обля в бяла светлина. Жезълът не произведе никакъв друг очевиден ефект и скоро бе изтърнат от хватката му, а самия Джелерак бе сграбчен и издигнат, все още протестирайки, към сумрачното небе.

— Той е мой! — извика Дилвиш, когато стигна до гредата. — Понесох толкова много, за да се откажа сега! Върни го!

Но ръцете вече не се виждаха и фигурата беше се извърнала.

Дилвиш протегна ръце като да се закатери по гредата, но усети нечия длан на рамото си.

— Не можеш да го стигнеш оттук — каза Семирама. — Какво искаш — справедливост или отмъщение?

— И двете! — извика Дилвиш.

— Е, тогава поне едното ти желание е изпълнено. Той е в ръцете на Старите Богове.

— Не е честно! — каза Дилвиш през зъби.

— Честно? — Семирاما се изсмя. — Ти ми говориш за честност — на мен, която току-що открих въплътена старата си любов, а смъртта на Джелерак или покоряването на волята му ще сложи край на съществуването ми?

Дилвиш се обърна и я погледна; след това отмести поглед встрани. Високо отгоре долетя гръмовен изблик на смях, който се отдалечаваше.

Блек и Арлата току-що бяха влезли в залата. Дилвиш хвана ръката на Семирاما и бавно коленичи пред нея. Дочу чаткането на копита.

— Дилвиш, какво става тук? — долетя гласът на Блек. — Допреди малко пътят ни към тази зала бе преграден.

Дилвиш го погледна, пусна ръката на Семирاما и посочи към покрива.

— Той изчезна. Уилиънд беше Джелерак, но Старите Богове го отнесоха.

Блек изпръхтя.

— Знаех кой е той. Почти го бях докопал по-рано, докато бях в човешки облик.

— Бил си в какво?

— Заклинанието, върху което работех след Кървавата Градина — използвах го да се освободя от положението си на статуя. Все още бях в съзнание, когато Джелерак ме вкамени, за да освободи Арлата — той кимна към девойката, която се приближаваше, и продължи:

— Разпознах го като Джелерак в мига, в който го направи. Щом се освободих, продължих насам. Намерих нея и коня и ги освободих. Трябваше да използвам заклинание да я държа настани. Оставил я в една пещера долу на склона и ѝ осигурих известна защита. Тогава...

— Дилвиш, кое е това недоразвито хлапе? — запита Семирاما.

Дилвиш се изправи, докато Арлата бързо поправяше парциливата си туника.

— Кралице Семирاما от Джандар — започна той, — това е лейди Арлата от Маринта, която срещнах на път към това място. Тя

поразително прилича на някого, когото много, много отдавна познавах добре...

— Все още не съм загубила чувството си за хумор — каза Семирама, усмихна се и протегна ръка с китката надолу. — Дете мое, аз...

Усмивката ѝ се стопи, тя рязко отдръпна ръка и я закри с другата.
— Не... — тя се извърна. — Не!

Вдигна ръце да прикрие лице и се втурна към източния коридор.

— Какво направих? — попита Арлата. — Не разбирам...

— Нищо — каза ѝ Дилвиш. — Нищо. Стой тук!

Той хукна към коридора, по който преди бе бутал количката с Арлата. Когато стигна, откри, че мястото сега е празен алков с бели стени; дървена стълба водеше надолу и надясно. Той бързо слезе.

Останалите видяха някаква сянка да преминава над тях и да се спуска огромна черна ръка. Деркон изтича до северната галерия да погледне през най-близкия прозорец. Ходжсън го последва, както и Арлата малко по-късно. Блек наведе глава да огледа нападалите части от покрива.

Щом погледнаха през прозореца, те видяха могъщата черна ръка да се придвижва бавно, много бавно към една отдалечена стена. Сякаш почти спря, преди да я докосне, и все пак те усетиха вибрации навсякъде около себе си и целият замък отекна — само веднъж — като огромна кристална камбана.

Небесата затанцуваха и земята леко се размести. Мъжете погледнаха нагоре и видяха тъмното усмихващо се лице да избледнява, докато изчезна съвсем.

Слънцето се гмурна на запад.

— Божичко! — извика Деркон. — Отново започва!

Наблизо, от дясната им страна, въздухът затрептя и взе да се сгъстява.

Дилвиш се втурна презглава по стълбите, зави и потърка очи, объркан. Малка сводеста врата в подножието извеждаше в дъното на главната зала там, където преди се намираше скърцащата врата на задния коридор. Той бързо я прекоси и откри падналата Семирама близо до средата на стаята.

Докато бързаше към нея, тялото ѝ започна да се изменя, сгърчи се, стана по-тъглесто. Косата ѝ бе напълно побеляла. Отворената ѝ рокля разкриваше пергаментова кожа и очертания на кости.

Но преди да я доближи, някакво сияние във въздуха над нея го накара да забави ход. За миг усети ужасяващото присъствие на създанието, което бе видял да кръжи над кратера, преди небесната ръка да го отнесе. Дори успя да различи неясния силует на Древния, протегнал пипала към нея. И все пак в жеста нямаше нищо заплашително. Тъкмо обратното. Като че ли създанието се пресягаше да утеши, да окаже някакво свръхестествено благоволение. Видението се задържа само за миг почти на границата, където би могло да бъде възприето като заблуждение поради светлината или замъгляване на ретината. После изчезна и дребната фигура на пода се превърна в прах пред очите му.

Когато стигна дотам, не бе останало много за гледане. Дори дрехите се бяха разпаднали до тънък контур в нозете му. Само...

Някакво движение отляво привлече вниманието му...

Огледалото...

Огледалото вече не отразяваше главната зала във вида, в който бе около него. Вместо друго огледало на отсрещната стена, сега се виждаше широко, извито стълбище от бял камък, по което бавно се изкачваха две фигури. Жената несъмнено бе Семирама — такава, каквато я помнеше преди смъртта да я застигне. Ала мъжът...

Макар че в него имаше нещо познато, трябваше да обърне глава и погледите им да се срещнат, за да разбере Дилвиш, че можеха да бъдат братя. Другият бе малко по-едър от него и може би малко повъзрастен, но чертите им бяха еднакви. Лека усмивка играеше по устните на мъжа.

— Селар... — прошепна Дилвиш.

И тогава звук като биенето на огромна кристална камбана изпълни въздуха. През огледалото като черни мълнии се разбягаха пукнатини и парчета от него започнаха да падат, докато целият замък се тресеше конвултивно.

Последното, което Дилвиш видя от двамата на стълбата, бе тяхното спокойно изкачване и преминаването им през тъмносини завеси, които изчезнаха след тях, преди парчето огледало да се пълзне

надолу. Семирама бе хванала мъжа за дясната ръка. Нито веднъж не се обърна.

Дилвиш падна на едно коляно и протегна ръка към купчината прах пред себе си. Вдигна верижка, на която бе окачен малък медальон. Пъхна го в джоба си.

ГЛАВА 11

— Оттук! — извика Блек. — Побързайте! Движим се по-бързо отпреди.

Ходжсън, Деркон и Арлата се върнаха в залата.

— Какво има, Блек? — запита Деркон.

— Ела тук — отвърна Блек. — Имам нещо за теб.

Деркон се подчини.

— Погледни там! — Блек посочи с разцепеното си копито към една червена ивица сред камъннака. — Вдигни го!

Деркон се спря и го измъкна.

— Жезълът на Джелерак? — запита той.

— Аления Жезъл на фолкинтайн. Донеси го! Бързо!

Блек се обърна и се насочи към алкова, през който бе излязъл Дилвиш. Останалите го последваха.

— Блек — каза Деркон, — следвам те. Но какво става? Защо бягаме?

— Тази стая все още съществува само защото ние сме вътре. Ще помогнем на сградата да се отърве от едно излишно крило, като излезем.

— На сградата?

— Спряла се е на по-малък размер за този период. Но основната причина е, че скоро ще се състои Големия Взрив, тъй като се оттеглихме много бързо, както ни бе помолила сградата...

— Извинявай, Тъмнокожи — извика Ходжсън, докато минаваха през алкова и тръгнаха надолу по стълбата, — но този Голям Взрив... да не би да имаш предвид...?

— Създаването на Вселената — довърши Блек. — Да. Ще се наложи да извървим целия път. Във всеки случай, след взрива ще трябва да преминем през опасна зона, обитавана от същества, които биха ни причинили възможно най-голямо зло. Сградата може да е в състояние да задържи много от тях навън, но няколко...

Блек стигна до края на стълбището и взривът започна.

Изчезнаха всички цветове; светът бе черно и бяло, светлина и мрак. Ходжсън можеше да вижда през плътта на девойката пред него — тъмен скелет в ярка обвивка, както и през Деркон, обвит в някаква припламваща духовна светлина, прекрасна сред мрачните геометрични очертания, през които преминаваха; видя Блек, който представляваше великолепен чист пламък, стремително носещ се по пода; видя още някой, който сияеше в тленния си затвор...

— Ъглите! — извика Блек. — Най-вероятно ще се появят в ъглите на залата! Не използвайте върховете на оръжията си, защото ще бъдат безсилни! Удряйте странично и използвайте странични движения, освен ти, Деркон! Ти трябва да използваш жезъла!

— Срещу кого? Как? — изкрещя Деркон, когато нещо цветно и с нормално тяло се появи в залата и той различи Дилвиш отпред, с изведен меч.

— Хрътките на Тандолос! Аления Жезъл е най-мощен в ръцете на черен магьосник. Няма нищо сложно. Той е едно от най-ефикасните магически взривяващи устройства, създавани някога. Действието му е изцяло функция на волята и черпи от жизнените сили на този, който си служи с него. Сега твоите трябва да са мощнни и пламтящи, защото си минал през Пламъка на Сътворението! Да застанем заедно в средата на залата. В кръг!

Осветлението се бе нормализирало, според разбиранятията за нормалност на това място, преди да стигнат до Дилвиш; полилеят припламваше ярко като преди. Разкъсаното тяло на демона бе изчезнало. Сега, когато огледалата се бяха разпаднали, залата изглеждаше по-малка с голите си сиви стени. От мястото си в предната ѝ част високият часовник жужеше; циферблатът му неясно мъждукаше.

Ходжсън замърмори, когато нещо тъмно се размърда в най-близкия до часовника ъгъл.

— Боговете, които призоваваш, още не са родени — отбеляза Блек.

Появилата се фигура беше остра, ъгловата. Беше мрачна. Стоеше изправена и когато скочи напред, смътно напомняше вълк с излъчване за първичен глад, който нищо в новосъздадената вселена не би могло да утоли.

— Използвай жезъла! Взриви го! — нареди Блек.

— Не мога да го накарам да действа! — изкрешя Деркон, като насочи жезъла пред себе си; бръчки от напрежение се оформиха около устата и очите му.

Дилвиш размаха меча си в дъга пред напредващото създание. Повтори жеста няколко пъти. То се стрелна към него, спря се, отстъпи. Въздухът бе изпълнен с нечие тежко дишане. Откъм ъгъла, където се бе появило създанието, изскочи още едно, този път на четири крака, и се метна далеч всторани от святкалото острие. Арлата очерта крива линия на пода пред него и зае защитна позиция; върхът на меча ѝ бе в постоянно движение. Тварта се шмугна да я заобиколи, но Ходжсън продължи кривата и също заразмахва меча си. Още една от гадините се зададе откъм същия ъгъл; Блек се огледа и забеляза, че сега излизаха от всички ъгли на залата, включително и от тези горе.

Все повече и повече от тях се приближаваха, скучвеха се понаблизо, втурваха се, отстъпваха, прокрадваха се напред, зъбеха се. Дилвиш бе притиснат от три страни. Деркон сипеше проклятия, докато разтърсваше жезъла и го размахваше.

Изведнъж Блек изпръхтя и се приведе. В очите му затанцуваха пламъци, когато се отправи да разкъса кръга и да атакува хрътките, притиснали Дилвиш. Огромни пръски пламък заизригваха от ноздрите му върху ъгловатите, стрелкащи се тела. Едно от тях се строполи на пода и започна да се мята. Друго избяга.

Третото скочи на гърба му. Блек отново се приведе и мечът на Дилвиш удари съществото върху него. То нададе вой и се строполи на пода, но насреща им изскочиха още две.

Дилвиш порази едното; Блек пристъпи напред и пак изригна пламък. Други пет се нахвърлиха върху тях.

Внезапно проблесна силна светлина и хрътките навсякъде взеха да се оттеглят.

— Успях! — извика Деркон; Аления Жезъл грееше като звезда в ръката му. — То било толкова просто!

Насочи го първо към най-близките до тях Хрътки и ги помете назад през залата. Няколко се изтъркаляха към ъглите и изчезнаха. Други лежаха и тлееха в конвулсии, като променяха формата си. Онези, които приближаваха — плъзгайки се покрай стените или подскачайки по пода — се спряха, закръжиха, престроиха се в съскаща глутница. Дъхът им изпълваше залата.

Деркон незабавно насочи жезъла към най-близките твари и ги разпръсна. Останалите започнаха да вият и се втурнаха напред.

Дилвиш и Блек побързаха да се върнат в кръга, докато Деркон продължаваше да насочва жезъла към прииждащите хрътки. Той самият вече бе започнал да се задъхва.

Ходжън удари една от гадините, която се бе добрала до него. Тя изсъска, отдръпна се и отново го нападна. Дилвиш съсече друга, Арлата — трета и четвърта. Блек чертаеше дъги на пода с металните си копита и бълваше огън върху тях. Деркон отново замахна с жезъла.

— Отстъпват! — задъхано прошепна Ходжън, докато Деркон продължаваше да размахва жезъла във все по-широки дъги; на лицето му бе изписана болка и екзалтация.

Хрътките се изтегляха. Изглежда, че където и да имаше ъгъл, някоя се шмугваше в него и изчезваше. Смеейки се, Деркон изпращаше по тях светковица след светковица, които ги поразяваха по пътя им. Дилвиш се изправи. Ходжън разтри ръка. Арлата слабо се усмихна.

Никой не проговори, докато всички хрътки не изчезнаха. Дълго време останаха заедно, гръб в гръб, наблюдаваха ъглите и претърсваха с поглед всяка чупка.

Най-сетне Деркон свали жезъла, наведе глава и потърка очи.

— Доста е изтощително — промълви той тихо.

Ходжън го стисна за рамото.

— Браво — каза той.

Арлата му подаде ръка. Дилвиш се приближи и повтори жеста.

— Всички си отидоха — обяви Блек — и сега бягат към собствените си полета. Бързината ни застрашително нараства.

— Бих пийнал малко вино — каза Деркон.

— Очакваше се — каза Блек. — Вземи си от шкафа отсреща.

Деркон вдигна глава. Дилвиш се обърна.

Сивите преди стени, сега бяха бели и измазани. Няколко картини висяха отляво; отдясно малък жълто-червен гоблен изобразяваше лов на глигани. Точно под гоблена имаше махагонов шкаф. В него бяха наредени бутилки вино и други напитки, някои от които напълно непознати. Блек посочи една от тях — квадратна бутилка с кехлибарена течност.

— Точно за такива като мен — каза той на Дилвиш. — Налей малко от това в ей тази сребърна купа.

Дилвиш отвори бутилката и я подуши.

— Мирише на нещо, което би могло да се сипе в лампа — отбеляза той. — Какво представлява?

— Много е близо до сок от демони и други специалитети от обичайното ми меню. Налей повечко.

Арлата изучаваше Дилвиш над чашата с вино.

— Май само ти успя да постигнеш целта си — каза тя, — макар и по своеобразен начин.

— Да — отвърна той. — Бремето на много години бе премахнато. И все пак... не е така, както съм го мислил. Не знам...

— Но ти пак успя — настоя тя. — Видя врага си да изчезва от лицето на земята. А пък Туалуа... предполагам, че на клетото създание му е по-добре при самите богове, които го смятат роднина.

— Не завиждам на избавлението му — каза Дилвиш. — Едва сега започвам да усещам колко съм уморен. Може би всичко е за добро. Ти... ти ще откриеш други начини да направиш света по-добър, уверен съм, отколкото да използваш силите на могъщ роб.

Тя се усмихна.

— И аз така мисля — каза тя, — в случай, че изобщо успеем да се върнем в нашия свят.

— Да се върнем... — каза Дилвиш, като че ли тази мисъл му хрумваше за първи път. — Да. Може би няма да е зле...

— Какво ще правиш?

Дилвиш се втренчи в нея.

— Не знам — отвърна той. — Не съм мислил за това.

— Тук! — извика Ходжън иззад ъгъла, където бяха отишли с Деркон. — Елате да видите!

Дилвиш гълтна питието си и остави чашата върху шкафа. Арлата сложи своята редом с нея. Известната припряност в призыва се дължеше на вълнение. Те се отправиха към стаята, където двамата магьосници се бяха изправили пред един еркер. Преди там не бе имало такава стая.

Яркостта зад прозореца изглежда се усилваше. Когато стигнаха при другите и погледнаха навън, видяха бързо изменящ се пейзаж с

множество зелени полета под небе, пресечено от огромна блъскава златна арка.

— Слънчевата дъга е ярка — каза Деркон — и ако се загледаш известно време, лесно ще различиш светлосенки. Това може да означава, че забавяме.

— Мисля, че си прав — каза Дилвиш след малко.

Ходжън се извърна от прозореца и направи широк жест с ръце.

— Цялото място се е променило — каза той. — Ще отида да поразгледам.

— Аз пък — не — каза Дилвиш и се върна до шкафа.

Останалите последваха Ходжън, освен Блек, който вдигна муцуна и изви глава.

— Още малко от заместителя на сока от демони, ако обичаш — помоли той.

Дилвиш отново напълни купата и си наля чаша вино.

Блек отпи и погледна Дилвиш.

— Бях ти обещал — каза той бавно — да ти помогам, докато Джелерак бъде унищожен.

— Знам — отвърна мъжът.

— А сега какво, а? Сега какво?

— Не знам.

— Разполагам с различни възможности.

— Като например...?

— Няма значение, няма значение. Важна е само тази, която избира.

— И какво си избрали?

— Досега нещата се развиваха по интересен начин. Ще е срамота да приключва така. Любопитен съм какво ще стане с теб, след като основната движеща сила на живота ти е отстранена.

— ... а останалата част от договора?

Неизвестно откъде на пода между тях падна пергаментов свитък с печат от червен воськ, на който бе изобразено разцепено копито. Блек се наведе напред и дъхна върху него. Свитъкът избухна в пламъци.

— Току-що ликвидирах договора. Забрави го!

Очите на Дилвиш се разшириха.

— В Ада можеш да попаднеш на какви ли не хора — каза той. — Понякога наистина се съмнявам, че си демон.

— Никога не съм твърдял, че съм.

— Тогава какво си?

Блек се изсмя.

— Никога няма да научиш колко близо беше да разбереш. Налей ми остатъка от онази течност. После ще отидем да доведем коня на дамата.

— Стормбърд?

— Да. Част от хълма ни последва, така че пещерата още трябва да е там. Джелерак може да стигне до нея и да я доведе. Ние можем да направим същото и да спасим коня... Благодаря.

Блек наведе глава да отпие отново. Отсреща часовникът издаваше странини звуци, които ставаха по-бавни.

Без да бъде част от стаята, в голямото огледало с желязна рамка се отрази някаква фигура. Холрън се взря, огледа малката стая, остана доволен, че няма никой и пристъпи напред.

Носеше елек от мека кожа над тъмна плетена риза, върху чиито маншети имаше светла бродерия; панталоните му бяха от тъмнозелен сатен, пъхнати във високи черни ботуши; закритият от елека колан имаше шипове и на него бе окачена къса, извезана със сребро ножница, която опираше в дясното му бедро. Пресече стаята, но дочу гласове отвън и зае позиция до вратата.

— Станал е много по-малък — чу да казва мъжки глас.

— Да, всичко се е променило — отвърна друг.

— Така ми харесва повече — каза първият.

— Иска ми се да бяхме намерили някаква плячка — награда за изпитанията ни.

— Ще се радвам просто да се махна оттук — каза женски глас.

— Линията от точки още ми стои.

— Няма никакъв проблем — каза вторият мъжки глас, — стига да спре. Мисля, че скоро ще стане.

— Да, но къде ще ни отнесе?

— Кой знае. Няма да е зле просто отново да си жив на този свят.

— Освен ако не спре в пустиня, върху ледник или на морското дъно.

— Имам чувството — долетя гласът на момичето, — че знае къде отива и се изменя, за да се приспособи към мястото.

— Тогава — каза първият мъжки глас — сигурно мястото ще ми хареса.

Холрън бълсна вратата и излезе в коридора, където незабавно бе посрещнат от два извадени меча и един червен жезъл.

— Значи да разбирам, че не искате да се върнете у дома? — запита той, като вдигна ръце. — Я насочи този жезъл другаде, а? — добави той. — Май го познах.

— Ти си Холрън — каза Деркон, като свали жезъла. — Член си на Съвета.

— Бивш член — поправи го Холрън. — Къде е шефът?

— Имаш предвид Джелерак? — попита Ходжсън. — Мисля, че е мъртъв. В ръцете на Старите Богове.

Холрън цъкна с език и огледа залата отгоре до долу.

— И наричате това нещо замък? На мен не ми прилича на такъв. Какво му направихте?

— Как стигна дотук? — заинтересува се Деркон.

— През огледалото. Аз съм последният, който го оценява. Само вие тримата ли останахте?

— Имаше и други наоколо — слуги и разни такива — каза Ходжсън, — но те явно всичките са изчезнали. Огледахме по-голямата част от сградата, но не открихме никой друг. Сега сме само ние, Дилвиш и Блек...

— Дилвиш е тук?

— Да. Оставихме го нания етаж.

— Хайде. Заведете ме.

Почти бяха слезли, когато усетиха силно течение. На партера установиха, че предишната двойна врата е станала единична и сега бе отворена. Навън цареше нощ и движението на звездите бе забавено. Сънцето изгря и забърза, но не се втурна в небесата. Движението му се забавяше, още докато го следяха. Преди да стигне средата на небето, сградата се разтресе и сънцето спря.

— Ето ни — каза Ходжсън, — където и да е това „тук“.

Погледна през наситенозеления пейзаж към обгърнатите от мъгла планини.

— Не е зле — отбеляза той.

— Ако обичаш растенията — каза Холрън, пристъпи прага и се огледа наоколо.

Дилвиш и Блек приближаваха, повели бял кон.

— Стормбърд! — извика Арлата и се втурна да прегърне коня.

— Дилвиш се усмихна и ѝ подаде юздите.

— Божичко! — извика Холрън. — Искате да преведа кон през светилището си?

Арлата се обърна; очите ѝ блъскаха.

— Или заедно, или никой.

— Дано да е добре възпитан — каза Холрън, като обърна гръб на коня. — Хайде!

— Аз няма да дойда — заяви Ходжсън.

— Какво? — попита Деркон. — Шегуваш ли се?

— Не. Тук ми харесва.

— Не знаеш нищо за това място.

— Харесва ми вида му... и усещането. Ако ме разочарова, винаги мога да опитам огледалото.

Ако не знаеш, единственият бял магьосник, когото някога съм харесвал... Е, късмет тогава.

Той протегна ръка.

— Нека тези, които *наистина* искат да тръгнат, да бъдат любезни да дойдат с мен — каза Холрън. — Днес ме чака още много работа.

Тръгнаха към къщата един зад друг. Походката на Блек бе малко по-неуверена от тази на останалите.

Холрън изостана, докато другите отиваха към стълбището.

— Значи ти си Дилвиш? — запита той.

— Точно така.

— Не изглеждаш толкова героичен, колкото очаквах. Кажи ми, позна ли онзи жезъл, който Деркон носеше?

— Това е Аления Жезъл на фолкинтайн.

— Той знае ли го?

— Да.

— По дяволите!

— Защо „по дяволите“?

— Искам го.

— Можеш да се опиташ да се спазариш с него.

— Może. Наистина ли видя Джелерак да...?

— Боя се, че да.

Холрън поклати глава.

— Трябва да запиша цялата история веднага, щом се приберем, за да мога да докладвам на Съвета. Może дори пак да се върна при тях. Идиотската им политика няма вече никакво значение.

Изкачиха стълбата, стигнаха до стаята с огледалото и влязоха.

— Довиждане — каза Ходжсън.

— На добър час — пожела му Дилвиш.

Холрън влезе в огледалото. Арлата кимна и се усмихна на Ходжсън; тя и Дилвиш поведоха Стормбърд през огледалото. Деркон и Блек ги последваха.

За миг реалността леко се изкриви. Усетиха пронизващ студ и се появиха в кабинета на Холрън.

— Вън! — заповяда собственикът незабавно. — Отведете този кон навън в залата! Само няколко спретнати кафяви купчинки ми липсваха на пентаграмите! Вън! Вън! Ти, Деркон, почакай малко! Тъкмо гледах жезъла ти. Бих искал да го имам в колекцията си. Какво ще кажеш да ти дам един от Зелените Жезли на Омалскин, Смущаващата Маска и едно чувалче приспивателен прах от Фрилиан за него?

Деркон се обрна и огледа предметите, които Холрън измъкваше от полиците.

— Ами не знам... — започна Деркон.

Блек се приведе напред.

— Зеленият жезъл е фалшив — каза той на Холрън.

— Какво искаш да кажеш? Работи си. Платил съм цяло състояние за него. Ето, ще ти покажа...

— Видях унищожаването на оригиналите в Сангласо преди хиляда години.

Холрън свали жезъла, с който бе започнал да изписва огнени фигури из въздуха.

— Много добра имитация — добави Блек, — но мога да ти покажа как да ги проверяваш.

— По дяволите! — изруга Холрън. — Само да пипна оня тип.
Той ми каза...

— Онзи Колан на Силата от Мюри също е менте.

— Подозирах го. Кажи ми, би ли приел да работиш за мен?

— Зависи колко ще останем тук. Ако не се намери място за коня...

— Ще намерим място! Непременно ще намерим! Винаги много съм си падал по конете...

Отвън, в слабо осветения коридор, Арлата погледна Дилвиш.

— Уморих се — каза тя.

Той кимна.

— Аз също. Какво ще правиш, като си починеш?

— Ще се върна у дома — отвърна тя. — А ти?

Дилвиш поклати глава.

— Отдавна не си бил в страната на Елфите, нали?

Той се усмихна, когато останалите се появиха от към стаята.

— Елате — каза Холрън. — Оттук. Имам нужда от гореща вана.

И от храна. И от музика.

— Да — каза Дилвиш, докато го следваха нагоре по тунела, — не съм бил отдавна. Прекалено отдавна.

Отзад Блек изпръхтя нещо, което никой от тях не разбра. Светлината наоколо се усили. Стените заискриха. Някъде в света черните гълъби гукаха, докато магьосниците вървяха към своя подслон и своя покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.